Cemaziyel Âhir 1433

tevhid

"Tağut'a kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır..." (39/Zümer, 17)

Aylık Eğitim ve Siyasi Bakış Dergisi | MAYIS 2012 | YIL: 1 | SAYI: 4 | FİYATI: 5 TL

SİYASİ GÜNDEM '07

Kendi Yörüngesinde Dönen Çark: SİSTEM

TEVHİDDERSLERİ.COM

File Edit View History Bookmarks Window Help

www.tevhiddersleri.com

Apple Yahoo! YouTube Unique Wikipedia News Popular

"And olsun ki biz her ümmete: 'Allah'a ibadet edin ve tağuta kulluktan kaçının' diye bir elçi gönderdik."

Ey İman Edenler Allah'a Ensar Olun - 1

GENEL DERSLER

SIRALI DERSLER

İLİM TALEBELERİ DERSLERİ ETİKETLERİ

İLİM TALEBELERİNE YÖNELİK DERSLER

GENEL DERSLER ETİKETLERİ

بسم الله الرحمن الرحيم

Kendi Yörüngesinde Dönen Çark: **SİSTEM**

CEMAZİYEL ÂHİR 1433
MAYIS '12 SAYI: 4

Hamd Allah'a salat ve selam Rasulü'ne olsun…

28 Şubat postmodern darbesi ile de yüzleşme başladı. Bu hesaplaşma, son birkaç yıldır gerçekleşen intikam silsilesinin bir parçası oldu. Yalnız dikkat çeken nokta, filmin hep aynı olduğudur. Değişen sadece filmin mevcut konjonktüre, zamana uydurulması idi. Dün katı suratlı, toplum azmanı, hümanizme dahi bir beden büyük gelen insanlar bu filmin başrolünde iken, şimdi ise toplum motiflerini kullanan, güleç, dini hümanizm, muharref şeriatlarla harmanlayıp tahrif eden, yumuşak güç kullanan insanlar sahnede.

Peki Müslümanlar için ne değişti? Hiç… Vurulan kırbacın kalitesinden başka değişen bir şey var mı?

19 Nisan tarihinde bayiden bir gazete aldım. Alır almaz dikkatimi bir şey çekti. İlk sayfada, 28 Şubat mağdurlarını ele alıp, o dönem yaşadıkları anlatılıyordu. Gayet sıradan diyecekken, iki kişiyi ele almıştı gazete. İki bayan… Birisi 'kocam ordudan başörtümden ötürü atılmasın diye ondan boşandım' diyordu. Aslında mesele burası değildi. Bir alttaki kişi ise şunları söylemiş: 'Gece kapımızı kırıp, içeri girerler diye üstüm giyinik bir vaziyette uyurdum.'

Bu olay tanıdık gelmedi mi bizlere? Dün ile hesaplaşan zihniyet, bugün farklı bir portre çiziyor mu? Dün ile 'Darbeciler! Kan emiciler! Hesaplaşacağız! Silivri'ye, Hasdal'a göndereceğiz!' diyerek hesaplaşanlar, bugün kendileri gece vakti kapıları çığlık çığlığa tekmeleyip, mahrem düşmanlığı yapıp, Müslümanlara aynı acıları tattırmıyorlar mı?

Oyuncular değişir fakat küfrün zihniyeti asla değişmez. Çark dönmeye devam ediyor…

Bir sonraki sayıda görüşmek duası ile…

EDİTÖR

İÇİNDEKİLER

tevhid
Aylık Dergi
Cemaziyel Âhir
Mayıs 2012
Sayı: 4

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:
Emre UYAR
Reklam ve Abonelik:
info@tevhiddergisi.com
www.tevhiddergisi.com

Dergi İçerisinde Yer Alan Yazılardan
İlgili Yazar Mesûldür.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Yayın Türü: Yaygın Süreli
Basım: Kültür Sanat Basımevi
Litros Yolu 2. Mat. Sit. No:ZB7
Topkapı / İstanbul.
Tel : (212) 674 00 21
Adres:
Barbaros Mh. No:12A-B
Bağcılar/İSTANBUL
Abonelik İçin: 0 534 086 95 76

EBU HANZALA

ÖRNEKLERİ Yaşama Aktarmak

Arayışın temeli 'Neyi örnek almalı?' şeklinde olmamalıdır. Asıl sorun; 'Acaba bu örnekliği günlük hayatımıza nasıl aktarmalıyız?' şeklinde olmalıdır.

Bizleri İslam ile şereflendiren Allah'a hamd olsun. Salat ve selam, bu dini en güzel şekilde açıklayan mü'minlere, üsve-i hasene olan Rasûle, ashabına, al-i beytine, örnekliğe hakkıyla tabi olanların üzerine olsun.

Başarıya ulaşmanın yolu, başarıya ulaşmış insanları taklit etmekten geçer… Bu insanlığın kollektif akıl, tarihi tecrübeyle vardıkları bir hakikattir. Kendinden önce var olan tüm hayırları kendinde toplayan ve kemale erdiren İslam da bu hakikate işaret etmiştir. İslam'ın en açık ve dikkat çekilen kavramlarından biri 'İttiba' kavramıdır. En açık ve bariz yasaklarından biri de 'İbtida' kavramıdır. Toplumlar dünya ve ahiret saadetini, İslam'ın model olarak ortaya koyduklarına tabi olarak elde edecek, iki dünyanın hüsranı ise, bu modelleri bırakıp yeni modeller üretmek ve onlara tabi olmakla 'bidat' ortaya çıkacaktır.

"Muhakkak sizin için Allah Rasûlü'nde güzel örneklik vardır." [1]

"İslam'ı ilk önce kabul eden muhacirler ve ensar ve onlara ihsan üzere tabi olanlar var ya, Allah onlardan razı olmuş, onlar da Allah'tan razı olmuşlardır. Allah onlara içinde ebedi kalacakları altından ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. İşte bu büyük başarıdır." [2]

İki ayette gayet açıktır. Ahiret yurduna Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* rızasına ve altından ırmaklar akan cennetlere tabi olanların yolu çizilmiştir. Onlar Allah Rasûlü'nü *sallallahu aleyhi ve sellem* ve ona arkadaşlık eden sahabeyi örnek alacak ve onlara ihsan üzere tabi olacaklardır. Hatta bu o kadar önemli bir meseledir ki, amellerin kabul şartıdır. Bir insan yaptığı amellerin kabul olmasını istiyorsa önce niyetini ıslah edecek sonra amelini, model ve üsve-i hasene olana benzetecektir. Aksi halde yaptıkları salih amel değil, ateşe yaslanacak yorgunluk olarak isimlendirilir.

"Kimin yaptığı amel bizim yaptığımız üzere değilse o merduttur (reddedilmiş, kabul edilmemiştir)." [3]

hadisi bu hakikati anlatır. Bugün herkes çözüm arayışındadır. Oysa bu arayış başlangıç itibari ile anlamsızdır. Çünkü çözüm Alemlerin Rabbi olan Allah *subhanehu ve teâlâ* tarafından konmuştur ve hiçbir kapalılık söz konusu değildir. Bir toplumun ihya ve inşası, ancak belli bir yol izleyip, ihya ve inşa olmuşlara tabi olmaktan geçer. Bu arayışın temeli 'Neyi örnek almalı?', 'Hangi metodla ihya olmalıyız?' şeklinde olmamalıdır. Çünkü bu söz götürmeyecek kadar açıktır. Asıl sorun; 'Acaba bu örnekliği günlük hayatımıza nasıl aktarmalıyız?' şeklinde olmalıdır.

Aynı ayetleri okuyan, aynı hadislere muha-

1. 33/Ahzap, 21
2. 9/Tevbe, 100
3. Buhari

tap olan iki topluluk, yer ile gök, siyah ile beyaz arasındaki fark gibi farklı neticeler!!

Ortaya çıkan bu sonuç farklılığı insanları yeni arayışlara sevk etmiştir. Oysa kaynak arayışı ve model üretimi bir kenara bırakılıp, 'Acaba doğru taklit edebiliyor muyuz?' sorusu sorulsa, problem ortadan kalkacaktır.

Bu konuda hiç şüphemiz olmamalıdır. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ortaya koyduğu model en hayırlı olandır. Ancak mühim olan, o modele insanların, doğru şekilde uymasıdır. Bu problem İslam'ın ilk yıllarında zuhur etti. İnsanlar Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* ve ashabının model olduğunu kabul ediyorlardı, ancak bu modeli yaşadıkları hayata, olması gerektiği gibi aktaramayınca farklı sonuçlar elde ediyorlardı.

Bunu fark eden sahabeler insanları uyardılar. Bunun neticesini görebildikleri için bazen sertleştiler. Tabiine öyle sert ifadeler kullandılar ki, sonradan gelen alimler 'Acaba bizim dönemimizi görselerdi, nasıl tepki gösterirlerdi?' demek durumda kaldı.

Huzeyfe *radıyallahu anh*:

"Muhammed'in ashabının yapmadığı amellerle ibadet etmeyin, Allah'tan korkun, çünkü önden gelen geriden gelene söz bırakmamıştır."

diyordu.

İbni Mesud *radıyallahu anh*:

'Birinin yoluna uyacaksanız, ölenlerin yoluna uyunuz. Onlar ashaptır. Bu ümmetin en hayırlıları, kalpleri en iyi ve ilimleri en derin olanlardır. Allah onları, Rasûlü'nün arkadaşlığı, dinin size nakledilmesi için seçti. Onların ahlak ve yollarını uyun, çünkü onlar dosdoğru yol üzereydiler.'

diyordu.

İmam Malik *rahimehullah*:

'Bu ümmetin sonu ancak başının ıslah olduğu şeyle ıslah olur. O gün din olmayan bugün de din değildir.'

diyordu.

Bize düşen, kaynaklar üzerinde laf kalabalığı yapmak değildir. Çünkü ma'lumun i'lamıdır. Asıl vazifemiz o modelleri ihya etmek ve onlar gibi yaşanabileceğini göstermektir. İnsanlığı bunalımdan kurtaracak yol da budur. 'Örnekleri güncellemek' ve hayatın içinde yaşanılırlığını ortaya koymaktır.

Bugün en zorlu ve önemli vazife, birilerinin insanlığa pratik ve hal diliyle problemin aslını göstermesidir. Mesele modelin ne olduğu değildir, mesele modelin güncellenmesi yani yaşanılan hayata uyarlanmasıdır. Bu meseleyi bazı misallerle aydınlatmak daha iyi anlaşılmasını sağlayacaktır. Bugün Müslüman bir bayan Hatice *radıyallahu anha* annemizin hayatını öğreniyor. Bu bacımızın Hatice *radıyallahu anha* annemizi örnek alması için, uzlete çekilmiş, korkarak eve gelen ve 'Beni örtün' diye titreyen bir kocaya, onun da 'Hayır, vallahi' diye başlayan bir cümle kurmasına gerek yoktur. Hatice *radıyallahu anha* annemizi örnek almak için bu olayların yaşanmasını beklemek, onu sözde model kabul edip, özde yüz çevirmektir.

Bugün bir kadının eşine 'Allah seninle olsun, hiçbir şeye ihtiyacımız yok, sen bizi düşünme, Müslümanlar içinde sana ne düşüyorsa onu yap. Ben bu evin bekçisi olur geride kalanları muhafaza ederim.' demesi, Hatice *radıyallahu anha* modelini ihya etmektir.

Eşinden sürekli isteklerde bulunup, onu dünyaya sevk eden, korku ve endişeler üretip, onu İslamî çalışmalardan alıkoyan bir kadın, Hatice *radıyallahu anha* annemizi gözleri yaşlı dinlese de, bu ona fayda vermeyecek, bilakis vebal olacaktır.

Eğer bir bacımız cennet saadetini istiyorsa yol bellidir. Rıza-ı ilahi ve cennet, bu öncülere tabi olmakla elde edilebilir. Onları model olarak ihya etmeli, yaşadığı hayata uyarlamalıdır.

Bir genç kardeşimiz Mus'ab'ın *radıyallahu anh* hayatını öğrenince duygulanabilir veya Usame bin Zeyd'in *radıyallahu anh* henüz 18 yaşında sahabeye komutan seçilmesi onu heyecandırabilir. İbni Abbas *radıyallahu anh* ve İbni Ömer *radıyallahu anh* daha çocuk denecek yaşta fakihleşmeleri ve büyük sahabelerin onlara soru sormaları ilim aşkı uyandırabilir.

Bu duygular olması gereken duygulardır, ancak hayata uyarlanıp, güncellenmeden hiçbir anlam ifade etmez. Günümüzdekilerin bu örnekleri bilmemesi, -ancak Allah'ın rahmet ettikleri müstesna- böyle gençlerin azlığı, bundandır.

Bir gencin Mus'ab olması için zengin bir anne, dolaplar dolusu elbise, Medine'ye görevli yollanmaya ihtiyacı yoktur. Bir genç; evlilik ve iş hayallerini bir kenara bırakıp, Allah'a *subhanehu ve teâlâ* dönmekle çağın Mus'ab'ıdır. Emir sahiplerinin önünde diz çöken ve 'Allah yolunda her işe hazırım' diyebilmesi, onu Mus'ablaştırır. Diliyle ve amelleriyle olgunluğu, hayata dair değil cennete dair program ve hayallerinin olması, onu Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* razı olduğu gençlerden kılacaktır.

Tüm hayatı evlilik ve iş üzerinden okuyan, gereksiz meselelerle kalbini ve zihnini meşgul eden bir gencin dünyasında 'Mus'ab' beş harfli bir kelime olmaktan öteye geçmez. Bugün evini, barkını, aile ve eğitimini, herşeyini terk edip 'İslam için yaşamaya hazırım' diyen her genç Mus'ab'tır.

Veya taşkınlıktan uzak, edebiyle göz dolduran, hep hayır meclislerinde bulunan, konuşmayı değil susup öğrenmeyi şiar edinen her genç bir Usame, İbni Ömer, İbni Abbas'tır. Onları model almak ancak onların ahlakını günümüze taşımakla mümkün olur.

Bulunduğu her ortamda gülen, konuşmak için konuşan, insanları güldürme hafifliğini meziyet sanan, hayatı ve dostluğu espri ve şaka üzerinden okuyan bir gencin, bu isimlerle adı dahi aynı cümlede geçemez.

Çalışan bir kardeşimiz infak noktasında Osman *radıyallahu anh*, Ebu Dahdah'ı *radıyallahu anh* öğrenebilir. Ancak bunları hayata taşımadan, onları örnek almış alamaz.

"Kim Allah'a güzel bir borç verirse, ona kat kat fazlasını verir." [4]

Bu ayet inince Ebu Dahdah *radıyallahu anh* Rasûlullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* geldi: *'Allah bizden borç mu istiyor? Ey Allah'ın Rasûl'ü' dedi, 'Evet' cevabını işitince, 'Ver elini, bahçemi Allah'a borç olarak verdim.' diyerek*, içinde 600 ağaç olan bahçeyi infak etti.

Osman *radıyallahu anh* sahabenin zenginlerindendi. Ne zaman zorluk olsa malıyla Müslümanların sıkıntısını gideriyordu. Zorluk ordusunu (Tebuk savaşı) malıyla donatmış, Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* onu cennetle müjdelemişti.

Ebu Bekir *radıyallahu anh* döneminde kıtlık olmuş, insanlar şikayette bulunmuştu. Osman *radıyallahu anh* bin develik kervanla ticaretten dönmüştü. Tüccarlar kapısına yığıldı, ne kadar fiyat teklif edildiyse 'Daha fazlasını veren var' diyerek karşı çıktı. Tüccarlardan biri 'Medine de bizden başka tüccar yok, kimdir bu daha fazlasını veren?' diye sorunca, 'Allah' diye cevap verdi ve 'Allah her dirheme karşı on dirhem veriyor, var mı fazlasını veren?' dedi.

Evet, bunlar gibi onlarca örnek verilebilir. Altıyüz hurma ağacı demek, önünde altıyüz değerli beyaz eşya olan bir mağaza demektir. Bin yüklü deve, günümüz şartlarında malzeme yüklü bin araba demektir.

Bir Müslüman tüccarın ağaçlı bahçesi veya yüklü devesi olması gerekmez. Bugün ceplerimize, hayallerimize ve yarınlarımıza adeta yapışık olan araba, ev ve işyeri anahtarlarını Allah *subhanehu ve teâlâ* için masaya bırakanlar, bu örnekleri ihya etmiş olurlar. Bunları bilmek, lafla anlatmak, gözyaşıyla süslemek ise duyguları tatmin eder.

Bunlar infak konusunda örneklerimizdir. Bunları model olarak alıp uygulayacak insanlara ne de çok ihtiyaç vardır. Dün bir cephede savaş vardı, o orduyu donatanlar cennetle mükafatlanmıştı. Bugün dünyanın her yerinde her cephede savaş var. İslam ümmeti yaralarını saracak imkanlardan dahi yoksundur. Acaba bu mücadeleye evini, arabasını, kıymette vebal olacak dünya ziynetlerini verenlerin mükafatı ne olur?

Bu örnekleri çoğaltabiliriz, her alanda yüzlerce örnek vardır. Ancak mesele bunların güncellenmesi ve yaşanılan hayata aktarılmasıdır. İşte o zaman çözüm aramaya gerek kalmayacaktır. İslam tarihini istismar eden, örneklerle gönül eğlendiren münafıkların gerçek yüzü

'Birinin yoluna uyacaksanız, ölenlerin yoluna uyunuz. Onlar ashaptır. Bu ümmetin en hayırlıları, kalpleri en iyi ve ilimleri en derin olanlardır. Allah onları, Rasûlü'nün arkadaşlığı, dinin size nakledilmesi için seçti. Onların ahlak ve yollarını uyun, çünkü onlar dosdoğru yol üzereydiler.'

4. 2/Bakara, 235

meydana çıkacaktır.

Yaşadığımız şu günler ne de acıdır!! İslam davasına hiçbir katkısı olmadığı gibi, dünyada kendi mal ve mülklerine katkı yapanların, 'İslam için sıkıntı çekmek' denildiğinde, klimasız ortamda ders yapmalarını anlata anlata bitiremeyenlerin, Bilalleri *radıyallahu anh*, Ammarları *radıyallahu anh*, Habbabları *radıyallahu anh* anlatıp, insanları aldatmaları hangi ölçüyle izah edilebilir.

İslam adına dikili tek bir ağacı olmayanların, izledikleri film ve dizi senaryolarını, çözüm diye gençlerin önüne koyan, sahabeden örneklerle cümlesini tamamlayanları hangi su temizler.

"Kim Allah'a güzel bir borç verirse, ona kat kat fazlasını verir."
(2/Bakara, 235)

Bu nasıl bir varisliktir? Bu hayatlar her çağda yaşansın diye vardır… Bu çekilenler nesillerin ihya ve inşası içindir. Bu örneklerin kişisel çıkarları ve hasta kalplerini tatmin için kullananlar, bu yağmacılığın hesabını nasıl vereceklerdir?

Bu öyle bir hastalıktır ki iliklerimize kadar işlemiştir. Asıl sorun kimsenin bu hastalığın farkında olmaması veya vurdumduymaz davranmasıdır.

Sözlü olarak anlatılıp, kitaplara işlenince örnek alındığı, onların yolunda olunduğu zannı, sorunu iyice içinde çıkılmaz hale getiriyor.

Yenilerden ve eskilerden yaşanmış iki örnek vermek istiyorum:

Bir kardeşimiz şöyle bir olay aktarmıştı: Şirkin ve fıskın asıl oduğu, insanların Allah'a *subhanehu ve teâlâ* dahi hakaret edebildiği, halkı azgın bir belde de her fırsatta davet yapan, insanlara Allah'ı ve ahireti hatırlatan bir genç varmış. Bazen ferdi davet yapıyor bazen bir pazar tahtasına çıkıp insanları uyarıyormuş.

Ortamda bulunanlar bu takdir edilecek insanı, bir deliyi dinliyormuş gibi alaylı bir yüz ifadesiyle dinledi. Oysa aynı insanlar Allah Rasûlü'nü *sallallahu aleyhi ve sellem*, İbni Mesud'u *radıyallahu anh* vb. sahabeleri Kâbe yanında ve panayırlarda aynı üslupla yaptıkları davetten ötürü örnek olarak anlatıyorlar.

İki kelimesinden biri Seyyid Kutub olan İslamî hareket ve arayışları, onun yaşam ve menhec ölçüsüyle değerlendiren nice insan vardır. Ancak bu insanların polis ve mahkeme nezdinde tutumları, izzet ve şerefi, heyecan, zillet ve alçaklığı akıl olarak anlattıklarını görünce insanın 'Allah'tan geldik tekrar O'na döneceğiz' diyesi geliyor.

Örnek konusunda kaynağı doğru tespit, gündemleştirme ve bilgi yetmiyor. Vakıa bunun en hayırlı şahididir. İlk nesli gözyaşları ve edebî cümlelerle anlatanların, günümüz için benzer yaşamlara kahkahalar ve alaylı cümlelerle küçümsemesi bunun kanıtıdır.

Güneş doğunca, gecenin karanlığına gizlenen çirkinlikler açığa çıkar. İslamı kullanan, Müslümanların duygularını istismar eden münafıkların gerçek yüzü, bu örneklerin güncellenmesi ve hayatımızda karşılıklarının bulunmasıyla anlaşılacaktır.

Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* ve ahiret gününü uman her Müslüman bu konuda hassas olmalıdır. Bilmekle yetinmemeli, hayatın içinde yer vererek ihya etmelidir.

Bütün selefin korktuğu ve Allah'a *subhanehu ve teâlâ* sığındığı 'Nifak' bundan başkası değildir. İnanılması gerektiği gibi inanmamak, yaşanması gerektiği gibi yaşamamak, amellerin insanın söz ve bilgisini yalanlaması…

Allah *subhanehu ve teâlâ* bizleri varis olduğumuz davanın muhlis ve muhsin fertlerinden kılsın. Şeytanın vesveselerinden, nefsin marazından muhafaza eylesin.

Selam ve dua ile

Ebu Hanzala...

Kendi Yörüngesinde Dönen Çark: **SİSTEM**

Menderes, Özal, Erbakan hepsi sevinç ve zafer çığlıkları atmışlardı. Hiçbiri sistemin yerinde durduğunu, yaptıkları reformların bir önceki darbe öncesine dönüş olduğunu kestirememişti.

Önce 12 Eylül, sonra 28 Şubat…Gündem darbelerle hesaplaşma üzerine işliyor. Doksan yıldır ülke gündemini darbeler ve sonrası meşgul etti. Geriye doğru bakılacak olursa; Türkiye tarihi darbe ve tasfiyeler tarihidir. Cumhuriyetin kendisi bir darbedir. Atatürk ve ekibi hilafeti ilğa edip, cumhuriyeti ilan etmekle, yeni düzeni darbe üzerine kurmuştu. Takrir-i Sükûn, Şark ıslah kanunu, İzmir suikastı darbe sonrası tasfiye için kullanılmıştı. Reformlar adı altında din hayattan silinmiş, muhalifler birer birer tasfiyeye uğramıştı. Büyük savaşlarda bitap düşmüş halk sindirilmişti. Bu hal 25 yıl kadar sürmüştü. İslam işlemez hale gelmişti. Darbeyi yapan azınlık, ülke kaynaklarını sömürerek müreffeh bir hayat yaşıyor, tüm dünyevi imkanlardan istifade ediyordu. Halk açlık ve yoksulluğun her türünü tatmıştı.

Bu dönemde demokrat parti sahneye çıktı. İlk seçimi ezici bir üstünlükle kazandılar.

Halkın bu denli teveccüh etmesinin nedeni 25 yıllık baskıydı. Ancak 10 yıl içerisinde 27 Mayıs darbesiyle, Menderes hükümeti devrilmişti. Düzelen ekonomi birilerinin iştahını kabartmıştı. Kendisini sistemin asıl sahibi görenler, ideolojik gerekçeleri öne sürerek yönetime el koymuştu. On yıllık birikim bu zümre tarafından talan edilmiş, baskı günleri başlamış, halk sıkıntılı günlere geri dönmüştü. İlginç olan; kurucu darbede olduğu gibi, darbe öncesi siyasi gerilim oluşturulmuş, halk tedirgin edilmişti. İnsanlar 'ne olacaksa olsun' haleti ruhiyesine getirilmiş ve ilk darbede olduğu gibi ekonomi, azınlık tarafından talan edilmiş, muhalifler idam, sürgün, zindan yöntemiyle tasfiye edilmişti.

Bu hal yirmi yıl kadar sürmüş, ülkede kaos ve siyasi gerilim hakim olmuştu. Halk psikolojik olarak 'ne olacaksa olsun' durumundaydı. Kendisini ülkenin sahibi gören Kenan Evren ve ekibi yönetime el koymuş, kaynaklar talana uğramıştı. Yüz yetmiş ton altının kayıp olduğu işin bilinen kısmıydı. Muhalifler bir önceki darbede olduğu gibi en acımasız yöntemlerle tasfiye edilmişti.

Yine sağ ve muhafazakar partiler sahneye çıkmış, halkın ciddi teveccühünü kazanmıştı. Özal ile başlayan rahatlık Erbakan ile zirveye ulaşmıştı. Ekonomi düze çıkmış halk kısmen rahatlamıştı. Bu dönemde öncekilerden ismen farklı, içerik ve işlev olarak daha tehlikeli olan 28 Şubat post-modern darbesi gerçekleşmişti.

Bankalar hortumlanmış, bilinen kısmı için 300 milyar dolardan söz ediliyordu. Savunma sanayi ihalelerinde 100 milyarlarca dolar devletin kasasından karşılıksız çıkmış, müthiş bir psikolojik harp başlamıştı. Muhaliflerin itibarları yerle bir edilerek tasfiye ediliyordu. Muhalif sesler basında linç ediliyor, her türlü iftira çökertilmiş, beyaz Türkler hortum, ihale vb. yöntemlerle eski güçlerine kavuşmuşlardı. Bu

vurgun 2001 ekonomik kriziyle sonuçlanmıştı.

Akabinde sağ ve muhafazakar parti olan AKP sahneye çıktı. 10 yıl içerisinde ülke ekonomisi düzeldi. Demokrasi, insan hakları sloganları tekrar gündemin ana maddesini oluşturdu.

Bu noktada yoruma ihtiyaç olmadığı açıktır. Birileri tarihten ders alsa tarih tekerrür etmezdi. Bugün, düne ne kadar da benziyor!! 'Hürriyet, hürriyet' diyerek ittihat terakkiye çanak tutanlar, hilafetin ilğasını ve askeri darbeyi hayal dahi etmemişlerdi Adnan Menderes ne kadar da rahattı. Kendisine ihbar edilen darbe girişimi ile ilgilenememişti. Ülkeyi nereden alıp nereye getirmişti, darbe için hiç bir neden yoktu. Hem Genelkurmay Başkanlığıyla da gayet iyiydi arası(!).

12 Eylül de askerci, vatancı ülkücüler darbeyle şoke olmuştu. 'Zihniyetimiz iktidarda, biz ise cezaevlerindeyiz' diyerek ağlıyorlardı. Oysa onlar bu ülke için hem ölmüş hem de öldürmüşlerdi.

Şimdikilerin selefi, Erbakan da rahattı. Ekonomi rahatlamış, halk destek vermişti. Hem radikal savrulmayı, İran türü bir inkılabı engellemiş sisteme en büyük hizmeti ifa etmişti. İslami çalışmaları, siyasi sahaya çekmişti, niye darbe olsundu ki(!)

Bu Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* değişmez kanunlarındandır. Dünya karşılığında dinini satanlar ve yaptıklarını dinin maslahatı için meşru görenlere, dünyada rezillik, ahirette elim verici azap vardır.

Bugünlerde sistemi abat etmiş olmanın mağruriyetini izliyoruz. Oysa sistem aynı sistem, sadece el değiştirmiş vaziyette. Halk desteği, ekonomik verilerin iyi olması, kalıcılık alameti olmuş olsa hiçbir darbenin yaşanmamış olması gerekirdi.

Müşrikler Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* yöneticilik teklifinde bulunduklarında, şu manidar cevabı vermişti; "*Ben bununla gönderilmedim. Ya bana tabi olursunuz ya da Allah aramızda hükmedinceye kadar sabrederim.*" Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* gündemi ve vakıayı vahiy rehberliğinde okuyordu. Davet edildiği sistem; içinde Allah *subhanehu ve teâlâ* olmayan bir sistemdi. O gün birçok insan bu müthiş cevabı anlamamış olabilir. Fakat günümüz bu cevabın tefsiri gibi... Müslümanlar küfür sistemlerini ihya edip, bunalmış halkları oyalayıp, sisteme entegre etmek için gönderilmemişti. Müslümanlar ancak ilahi sistemi inşa etmek için gönderilmişlerdir. Onlar yeryüzünde halifeler ve oranın varisleridir. Bu mübarek misyon varken, kokuşmuş ve kendi evlatlarını yemekten geri durmayan bir çarkın parçası olmak onlara yakışmaz. Burada kast edilen bir askeri darbenin olma olasılığı değildir. Bu bizler için gaybtır, ancak Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* sünneti budur. Ait olmadıkları sistemleri abat edenler, yine o sistemin çarklarında parçalanırlar. İnsanlık tarihi bunun örnekleriyle doludur. Sadece cumhuriyet tarihinde yaşanan dört darbe bu hakikatin delili olmaya kafidir.

Müslümanlar yeryüzünde halifeler ve oranın varisleridir. Bu mübarek misyon varken, kokuşmuş ve kendi evlatlarını yemekten geri durmayan bir çarkın parçası olmak onlara yakışmaz.

"*Yeryüzünde gezip dolaşmıyorlar mı? Böylece kendilerinden öncekilerin nasıl bir sona uğradıklarını görsünler. Onlar, güç bakımından kendilerinden daha üstün idiler, toprağı alt-üst etmişler (ekmişler, madenler, sular arayıp çıkarmışlar) ve onu, kendilerinin imar ettiğinden daha çok imar etmişlerdi. Elçileri de, onlara açık delillerle gelmişti. Demek ki Allah onlara zulmetmiyordu, ancak onlar kendi nefislerine zulmediyorlardı.*" [1]

Allah *subhanehu ve teâlâ* bu sünnetini bir darbeyle icra edebileceği gibi, başka bir yolla da icra etmeye kadirdir. İki ay öncesine kadar sistemin asli sahibi, perde arkasındaki aktör gibi böbürlenen 'Gülen cemaatinin' şu anki hali içler acısıdır. Abat edip, reklamını yaptıkları sistem onları da yedi ve yemeye de devam ediyor. Sal-

1. 30/Rum, 9

dırı pozisyonundan, savunma pozisyonuna geçtiler. Ancak onlar Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bu sünnetine rağmen elleriyle icra ettikleri bu durumdan ders almamaya kararlı görünüyorlar. Gerçi yeryüzünde haksız yere kibirlenenler şerri ve kevni ayetleri anlayamazlar.

"Yeryüzünde haksız yere büyüklük taslayanları ayetlerimden engelleyeceğim. Onlar her ayeti görseler bile ona inanmazlar" [2]

Bugünlerde çok konuşulan gündemlerden biri de eğitim reformuydu. Hükümete yakın çevreler 'devrim niteliğinde' diyerek 4+4+4 sistemini kamuoyuna duyurdular. Kur'an ve Siyer'in seçmeli ders olması sevinç ve zafer çığlıklarını ikiye katladı.

Yukarıda anlatılan duruma örnek olması açısından incelemeye değer bulduk. Sistem Bir Çarktır. Döndükçe başladığı noktaya döner. Ne kadar dönerse dönsün, asli yörüngesinin dışına çıkmaz.

Kibirleri nedeniyle, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* anlama ve görmesine engel olduğu insanlar şu soruyu sormuş olsalar mesele anlaşılacaktır.

Bu reformla ne elde ettik?

Cevap, sorunun kendisi kadar acıdır. 28 Şubat öncesine döndük. 28 Şubatla beraber İmam Hatiplerin orta bölümü kapatılmış, ilk öğretim kesintisiz sekiz yıl olmuştu. Katsayı problemiyle, meslek liseleri ve imam hatip liselerinin önü kapanmıştı. Önce katsayı problemi çözüldü sonra imam hatiplerin orta bölümüne tekrar açılma fırsatı sunuldu. Ancak bu sistem çarkının asli yörüngesinin dışına çıkmadan 28 Şubat öncesine dönüştür.

Acaba 28 Şubat öncesi razı olunan bir durum muydu? İşte Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* "Ben bununla gönderilmedim" cevabı bu sorunun cevabı niteliğindeydi. Menderes, Özal, Erbakan hepsi sevinç ve zafer çığlıkları atmışlardı. Hiçbiri sistemin yerinde durduğunu, yaptıkları reformların bir önceki darbe öncesine dönüş olduğunu kestirememişti. Onlar batıllarında yuvarlanıp giderken, sistem onları yutmuştu. AKP'nin sevinç çığlıkları ve yuvarlandığı gayya da farksızdır. Dün bugüne çok benziyor da, beşer hafızası nisyanla ma'lül olduğu için hatırlayamıyor!

---

2. 7/Araf, 146

EKREM BULCA

İlim Talebesinin Süsü: Edep

İslam dini, edep ve ahlak dinidir. İslam, gelmesi ile cahiliye dininde var olan bütün edepsizlikleri ve ahlaksızlıkları ortadan kaldırıp yerine ahlak ve edebi inşa etmiştir.

İslam dini, edep ve ahlak dinidir. İslam, gelmesi ile cahiliye dininde var olan bütün edepsizlikleri ve ahlaksızlıkları ortadan kaldırıp yerine ahlak ve edebi inşa etmiştir. İslam dini, insanın tepeden tırnağına her hususa karışandır ve hayatına karışmıştır. Yemesine-içmesine, giyimine-kuşamına, oturmasına-kalkmasına vb. her şeyine belli bir edep ve düzen getirip, insanın ona göre hareket etmesini istemiştir. Edep, İslam dininin gerektirdiği ve talep ettiği bir ahlaktır. İsla m'ın olmadığı bir toplumda edepten bahsetmek veya insanların edepli olmalarını istemek mümkün değildir. İçerisinde yaşadığımız toplumda İslam'ın olmayışı, insanların İslam'dan fersah fersah uzaklaşmaları, beraberinde edebin de kaybolup gitmesine sebep olmuştur.

İlim talebesi insanların kendisine değer verdiği ve örnek aldığı kişilerden bir tanesidir. İslami ilimleri okudukları için yaptıkları her şey İslam'danmış gibi algılanıp ona göre hareket edilir. Selef, âlimleri bir gemiye benzetmişlerdir. Rotası düzgün olursa beraberinde insanları kurtarır. Rotası yanlış olursa insanları da beraberinde yanlışa doğru götürür. İlim talebesinin yaptıkları sadece kendisiyle alakalı olmayıp insanlara olumlu veya olumsuz etki ettiği için çok daha dikkatli ve hassas olması gerekir. Her şeyin en güzelini en iyisini yapması gerekir. Çünkü insanlar örnek aldığı kişilerin ya yaptıklarının aynısını ya da ona yakın olanını yapmaya çalışırlar.

Edep ilmin süsüdür. Şayet talebe edep ile süslenmezse okuduğu ilmin hiçbir kıymeti ve değeri kalmaz. İlim talebesinin dikkat etmesi gereken bazı edepleri kısaca açıklamak istiyorum;

İlim talebesinin bilmediği veya tam hatırla-

madığı, konuştuğu zaman hata yapma ihtimalinin olduğu konularda konuşmaması ve sorulan sorulara cevap vermemesi gerekir. Çünkü fetva bıçak gibidir bir kere kesti mi telafisi ya hiç olmaz, ya da çok zordur. Sahabeden İbn Ömer *radıyallahu anh* bilmediği konularda fetva vermez ve bundan mutluluk duyardı. Bir gün birisi ona bir mesele hakkında fetva sormak için gelmişti. Adamı dinleyince 'Bu konuda bir şey bilmiyorum' demiştir. Adam da yoluna gitmiştir. Adam daha birkaç adım uzaklaşmıştı ki İbn Ömer sevincinden elini birbirine vurmuş ve 'İbn Ömer'e bilmediği bir şey soruldu, O da 'bilmiyorum' dedi!' demiştir. Yine onun ile aynı asırda yaşayanlar onun hakkında şöyle demiştir: *'Bir hadise ilave yapmak ya da onu eksiltmekten Abdullah İbn Ömer'den daha fazla korkan, kaçınan başka bir sahabi yoktur.'*

Bir ilim talebesi için normalde bu zordur. Özellikle bir ortamda bilmediği veya konu hakkında az bilgisinin olduğu sorular sorulduğunda şeytan hemen: 'Sen böyle her meseleye bilmiyorum dersen insanların nezdinde değerin düşer' diye vesvese vermeye başlar. İnsan da fıtrat gereği kendisine değer verilmesini istediği için sorulan sorular hakkında bilgi sahibi olmasa da bir şeyler söylemek ister. Fakat şunu unutmaması gerekir ki önemli olan Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* rızasıdır insanların değil!

İlim talebesinin, büyüklerinin yanında hal ve hareketlerine dikkat edip, edep dışı kabul edilebilecek davranışları yapmaması gerekir. Örneğin; Büyüklerinin yanında ayaklarını uzatmamalı veya bacak bacak üstüne atmamalıdır. Büyüklerine ismi ile hitap etmeyip 'abi' veya 'amca' demelidir. Kendisine söz hakkı verilmeden konuşmamalı söz hakkı verildiğinde ise fazla uzatmamalıdır. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"Büyüklerine saygı/hürmet, küçüklerine de sevgi göstermeyen bizden değildir." [1]

Hadiste büyük lafzı mutlak olarak kullanılmıştır. Müşrik, Müslüman hiç fark etmeksizin büyüklerine saygı göstermelidir. Süfyan İbn Uyeyne'nin yanında Abdullah İbn Mübarek'e bir soru soruluyor. O da cevaplamıyor. Süfyan İbn Uyeyne ondan cevaplamasını isteyince Abdullah İbn Mübarek şöyle diyor: *'Biz büyüklerimizin yanında konuşmaktan nehyedildik.'*

Büyüklere saygı göstermek sadece ilim talebesine has olmayıp her Müslümanın yapması gereken bir ahlaktır. Fakat genel de bazı şeyler görsel olduğu zaman daha iyi anlaşılır. İlim talebeleri bunu fiili olarak gösterirlerse insanlar da onları örnek alıp yaptıklarını yapmaya çalışırlar. İlim talebeleri bunu fiili olarak göstermez sadece sözlü olarak söylerlerse insanlara etki etmez.

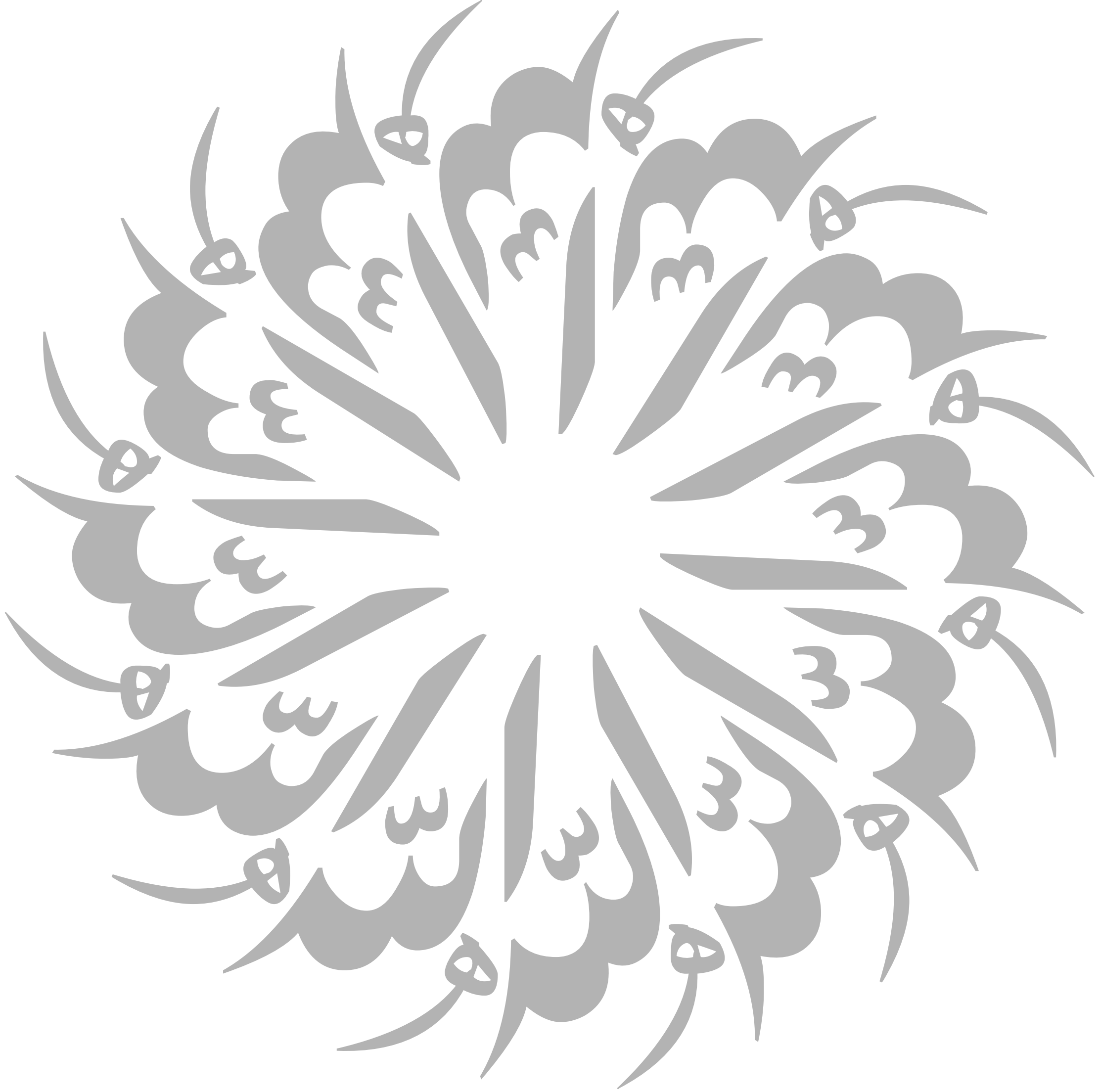
Aynı şekilde ilim talebesinin hocasına karşı da saygılı ve edepli olması gerekir. hocasının yaşının küçük veya büyük olması, ilminin çok veya az olmasına göre saygısını şekillendirmemesi gerekir. İmam Şafi hocası İmam Malik için şöyle diyor: '*Malik rahatsız olmasın diye onun huzurunda muvattanın yapraklarını çok yavaş çevirirdim.'*

Kişi hocasına karşı nasıl davranırsa talebelerinden de onu görür. İmam Şafi hocasını bu denli düşünüp, saygı gösterince talebeleri de ona aynı şekilde saygı göstermiş. İmam Şafi'nin talebesi Rabi' İbn Süleyman şöyle diyor: *'Şafi'ye olan hürmetimden o bana bakarken yıllarca su içmedim.'* Talebenin hocasının yanında -imkân dâhilinde- diz üstü oturması edebe en uygun olan şekildir. Hepimizin bildiği Cibril aleyhisselam hadisinde Cibril *aleyhisselam* diz üstü oturup ellerini dizleri üstüne koyduktan sonra Peygamberimiz'e *sallallahu aleyhi ve sellem* soru sormaya başlıyor. Hadisin sonunda Peygamberimizin sallallahu aleyhi ve sellem "*O Cibril'di size dininizi öğretmeye gelmişti*" demesinden bunun dinden olan bir edep olduğunu anlıyoruz.

Selef dönemimde hocaya 'Hoca' olduğundan dolayı saygı gösterilirdi. Bugün ise hocalara ya hiç saygı gösterilmiyor ya da hocaya göre saygı şekli değişiyor. Yani talebe kendisine ders veren bir hocasının yanında çok saygılı ve edepli dururken bir başka hocasının yanında çok saygısız hareketler yapabiliyor. hocasının yanında izin almadan konuşması, hocası yanında olduğu halde bir ortamda sorulan sorulara cevap vermesi, hocasına karşı çok rahat şaka yapması birkaç örnek olarak zikredilebilir. hocadan hocaya saygı şekli değişiyorsa bu ihlassızlığın ve nifak'ın belirtisidir. Talebenin hiç vakit kaybetmeden bu konuda kendisini düzeltmesi gerekir.

1. Ebu Davud

İlim talebesinin giyiminin de edebe uygun olması gerekir. İnsanlar tarafından kerih görülüp hoş karşılanmayan giysileri kişinin giymemesi gerekir. Musa aleyhisselam edebinden, hayâsından bedeninin bütün yerlerini gizler ve cildinden hiçbir şey görünmezdi. Bir ilim talebesinin Musa'nın aleyhisselam bu edebini örnek alıp kısa kol veya toplum içinde 'kapri' gibi giysileri giymemesi güzeldir. Çünkü bunlar kişinin cildinin görünmesine sebebiyet verir. Yine üzerinde ne olduğu belirsiz resimlerin olduğu, yırtık pırtık olup sokak serserilerini anımsatan kıyafetleri de giymemesi onun ahlakındandır. Allah *subhanehu ve teâlâ* bizleri edebi şiar edinen kullarından eylesin, amin...

ALLAH İLE NASIL MUAMELE ETMELİSİN?

EBU NUSEYBE

Mukaddime *

Hayatın tamamında karşındaki muhatabından duyman gereken en önemli soru bu olsa gerek. Çünkü bu hayatta bizimle beraber olan birçok şey var. Fakat bu kainatta en önemli olanı ise Allah'tır.

Hamd, yerin, göğün ve tüm mahlûkatın yaratıcısı sonsuz rahmet sahibi, kullarından müstağni olan Allah'adır. Salat ve selam onun Rasûlü'ne, ailesi ve ashabının üzerine olsun.

"Allah ile nasıl muamele etmelisin?"

Hayatın tamamında karşındaki muhatabından duyman gereken en önemli soru bu olsa gerek. Çünkü bu hayatta bizimle beraber olan birçok şey var. Fakat bu kainatta en önemli olanı ise Allah'tır.

Allah… En güzel isim… O bu ismi ile diğer isimlerin arasında en güzelidir. O seninle muamele edenlerin en güzelidir kardeşim. Ondan başka lütfeden, ihsan eden kimse bulabilir misin? Garip olan şu ki, O bizimle hayatımızın her alanında farklı yönlerden muamele ederken biz bunu hissedemiyoruz. Kimi zaman günahlarımızı örtüyor, kimi zaman sevindiriyor, kimi zaman merhamet ediyor, kimi zaman veriyor, kimi zaman içiriyor, kimi zaman bizden karşılık beklemiyor. Çünkü biz O'na bir fayda veremeyiz. Biz O'ndan bir şeye sahip olmamıza karşılık, O bizim her şeyimize sahiptir.

Evet Kardeşim! O ki seni küfrün karanlığından kurtaran, şirkin kokuşmuş bataklığından çeken yüce bir zattır. Sen cahiliyenin çöplüğünün kokusuna alışmış, sorunsuzca yaşıyor iken o sana temiz olanı gösterip, oradaki pis kokuyu fark ettirdi. İmanın lezzetini tattırdı sana. Sen bu lezzeti daha öncesinde tatmamıştın. Sadece suni, mükerrer olmayan, anlık lezzetleri tatmıştın. O sana sürekli içeceğin, içtikçe susayacağın, daha çok içmeye rağbet edeceğin bir pınar verdi. İman pınarı… Bu nimet dahi yetmez mi?

Şu soruyu sormakta yarar var: Tüm bunları Allah neden bizlere vermektedir mi?

Çünkü O, Vedud'tur. El-Vedud… Kullarını seven… Sevgisinin sınırı olmayan… O'nun yarattıklarına olan güzel muamelesinin başka bir örneği yoktur. Tüm bunlarla beraber O muhtaç olmayan, kulları ise O'na muhtaç olan, fakir olandır.

"Ey insanlar siz Allah'a muhtaç olanlarsınız." 1

Allah bizlere muhtaç olmamasına rağmen her gün bu azametiyle, bu rahmetiyle, bu cömertliği ile bizlere davranmaktadır.

Kardeşim! Madem O bizlere bu sıfatları ile muamele ederken, bizlerin O'na karşı nasıl muamele etmemiz gerektiğini bilmemiz gerekmez mi?

Kardeşim! Burada Allah'a karşı bir takım muamelelerden bahsetmeyeceğim. Zira hepimiz kulluğumuz gereği her gün ibadet ve zikirler ile muamelede bulunuyoruz. Burada özel,

1. 35/Fatır, 15

ince bir takım davranışlar vardır ki bunları güzelleştirmemiz, bu fiilleri seçmemiz gerekmektedir.

Şimdi sana birkaç örnek vereceğim: Allah senin günahlarını örttüğünde ona nasıl muamele etmen gerekir?

Elbette ki Allah senin günahını örttüğünde, O'nun bu güzel hediyesini kabul etmen gerekir. Ta ki bu örtüyü belli zamanlarda senden kaldırmasın. Fakat bazı fiiller vardır ki onu yaptığın zaman bu örtü senden kıyamete dek kalkmayacaktır.

Sen her gün insanlarla konuşuyorsun. Peki Allah ile konuştuğun zaman nasıl davranman gerekir? Melik olan Allah ile konuşman için belli yollar vardır. Sen buna riayet edersen, Allah senin tüm isteklerine cevap vermekle beraber, sana istediklerinin en güzelini verecektir.

Çünkü Allah herhangi bir kimseye icabet etmez. İnsanların çoğu bunun yolunu bilmediği için bunu da uygulamıyorlar. Sen bunu uygulayan nadir kişilerden olmayı istemez misin? Allah ile konuştuğunda/münacat ettiğinde nasıl muamelede bulunmalısın?

Kıymetli kardeşim, hiç kendini Allah'ın gazabı hususunda sorguladın mı? Allah gazaplanınca/kızınca O'nunla nasıl muamele etmelisin? Şüphesiz Allah'ın gazabı şiddetlidir. O'nun gazabı bir şeye tecelli ettiği zaman; onu tamamen tamamen yok eder. Ben Allah'ın bana kızmasından korkmakla beraber, şu anda bana kızıp kızmadığını bilemiyorum. Benimle aynı düşünceleri de paylaştığını biliyorum. Allah şu an bize kızıyor mu? Rabbimiz bir şeye kızdığı zaman senin hususi bir takım şeyler yapman gerekir ki Allah'ın sana olan kızgınlığı böylece gitmiş olsun. O bize şu an kızıyor ise, O'nunla nasıl muamelede bulunmalıyız?

Sadece tevbe yeterli değil! Allah'ın sevdiği başka ameller vardır. Bu amelleri de mutlaka ve hemen yapman gerekir. Allah'ın razı olması çabuktur. Ama gazabı ve gazabına binaen kullarına olan cezası hemen değildir.

O'nun rızasına gelecek olursak, Allah kullarından razı olduğu zaman insanların birçoğu, rızanın ardından her şeyin tamamlandığını zannetmektedirler. Hayır! Senin Allah'ın kızmasına gösterdiğin önem kadar rızasına da önem göstermen gerekir. Çünkü Allah'ın rızasına ulaşmak bir merhale, O'nun rızasının devamını sağlamak apayrı bir merhaledir. O halde kendine şu soruyu sorman gerekir: Allah benden razı olduğunda ona karşı nasıl muamele etmeliyim?

> İnsanoğlu ilk yaratıldığından bugüne dek belirgin bir hisse sahiptir. Bu hissin adı hayâdır.

Bilmelisin ki kardeşim, Allah'ın rızası güzel bir merhale. Lakin ondan daha yüce bir merhale olduğundan haberin var mı? Bu öyle bir mertebe ki Allah çok az insana bu nimetini ihsan etmiştir. Evet… Çok az insan bu mertebeye ulaşmıştır. Bu mertebe 'sevgi' mertebesidir. Allah seni sevdiği zaman sen Habibullah, yani Allah'ın sevdiği kulu olmuş olacaksın. Bununla da kalmayacak, sana olan sevgisi tüm semaya yayılacak, orada yaşayan tüm meleklere ulaşacak. Bununla da kalmayacak, sana olan sevgisini yeryüzündeki her şeye taşıyacak ve böylece insanlar seni sevecek. Peki neden? Cevap çok zor ve uzun değil: 'Allah artık seni seviyor!'

Buna karşılık burada asıl problem Allah'ın insanları sevdiği zaman Allah ile yapacağı muameleyi bilmemesidir. Bunlar güzel ve iştah kabartan şeyler. Bu meseleye de sorularla gidelim: Allah seni sevdiği zaman ne yapman gerekir?, Nasıl muamele etmen lazım?

Kardeşim, sende biliyorsun ki insan, sevdiği kimseyi ziyaret etmeyi, beraber olmayı sever. Hiç düşündün mü Allah kendisi için bir ev kılmış ve bunun adına mescid demiş. Oraya, onun sevgili kulları gider ve o evde onun huzurunda dururlar. Yeryüzündeki meliklerin, kralların dahi yanına gitmek isteyenler için çeşitli prosedürler, resmi kurallar varken, Allah'ın evine girdiğinde ne yapmam gerekir diye sorman gerekmez mi? Allah'ın evine girmenin sırlarını bilen bir kimse 'Bunu uyguladığımda sanki ben

mescide ilk defa girdim' dedi.

Bunları kısa kısa geçiyorum. Çünkü bunların hepsi Allah ömür verirse seninle olan sohbetimizin konusunu oluşturacak birer madde. Senden sadece sabırla birlikte bunları sürekli bir muhasebe ile tatbik etmeni istiyorum. Allah'ın yardımı ile el ele tutuşup beraberce bunu uygulayacağımızı umuyorum.

Son olarak bir meseleden daha bahsedeceğim.

İnsanoğlu ilk yaratıldığından bugüne dek belirgin bir hisse sahiptir. Bu hissin adı hayâdır. Bir diğer ismi ile utanma duygusu. Bu şuur, kimi zaman anne babaya yönlendirilmiş, kimi zaman yönetici veya sorumluya karşı hissedilmiş, kimi zaman normal, sıradan bir insana karşı ortaya çıkmıştır. Fakat çok şaşılacak bir şey var. O da Allah'ın bizden hayâ etmesidir. Evet, hayret verici bir şeydir ki Allah bizden hayâ ediyor. Bu hadisi okuyana kadar bunu bilmiyordum. Bu hadis hangisi? Peki, Allah bizden hayâ ettiğinde ne yapmamız gerekir?

Evet kardeşim… Bazı konuların başlıklarını sana ön bilgi olması için verdim. Bunların ayrı ayrı konular halinde sana samimi duygularımla anlatmaya gayret edeceğim. Anlatacaklarım önce kendi nefsime, sonra sanadır. Anlatacağım! Zira bu dinin temeli olan itikadımızı ziru zeber ettiler. Tasavvuf şeyhleri bu anlattıklarımı şirk ile harmanlayıp anlattılar. Ve biz tevhid ehli olanlar bu konulara hep uzak kaldık. Şirk ve bidat bulutları arasında bu hakikat güneşinin ışıklarının bir kısmı bize doğru yansıdı. Lakin bir türlü ısıtmadı bizleri.

İnsanlar bugün kendi gelişimleri için, diğer insanlarla muamelesi, davranışları daha selametli olması için NLP vb. kitaplara başvurur, fellik fellik kitaplar ararlar. Onlar çoğunlukla sosyal alanda insanlarla muamelede bulunmak için araştırmalardan kafalarını kaldırmazken, sen en yüce zat, 'Âlemlerin Rabbi olan Allah' ile muameleyi öğrenmiş olacaksın.

Bu muazzam bir şey değil mi?

O halde bu nasihatlerime kulak ver ve bunları beraberce uygulamaya çalışalım. Kulluğumuzun selameti ve idamesi için…

Bir dahaki oturumumuzda yeniden seninle buluşmak duası ile…

Kardeşin 'Ebu Nuseybe'

✲ Bu ders silsilesi, Arap dünyasında son zamanlarda ün yapmış bir davetçinin, Ramazan aylarında birkaç televizyon programında yapmış olduğu derslerden esinlenilmiştir. Bu derslerin başlık ve bazı ana noktalarını alıp, yazı diline dökmeye çalıştık. Bunda da tam bir tercüme söz konusu değildir. Zira kendi bölgemize uyarlı olmayan durumların yanında konuşma dilinde olup, yazı dilinde olmaması daha uygun olan birçok konuşma söz konusu. Bu sebeple, yazdığımız makalenin aslından tamamen farklı olduğu görülebilir. Çaba bizden, başarı Allah'tandır.

Özcan Yıldırım

İslami Durgunluğu, İslami Harekete Dönüştüren Şuur: UHUVVET -2-

« ولا تؤمنوا حتى تحابوا »

"Birbirinizi Sevmedikçe İman Etmiş Sayılmazsınız..."

(Müslim, Tirmizî, İbni Mâce)

Sevginin Varlığı

Allah *subhanehu ve teâlâ* insanı yarattığında onu salt bir madde olarak yaratmamıştır. Bilakis insan, bu maddi yapısının yanında manevi bir takım duygularla mücehhez/donanmış bir varlıktır. Bu manevi duygular onu ya kulluğun zirvesine yükseltir veya onu dalalet ehlinden kılar. İnsanda var olan duygular, kontrollü ve doğru yere yönlendirilirse bu kişi için rahmet olur. Buna karşılık, bu duygular muhasebe edilmeksizin kontrol dışı olur ve yanlış sahaya yönlendirilirse, kişi için azap olur.

Söz konusu sevgi, nefret, merhamet, güven, ümit, iyimserlik, bencillik, gurur, kibir, şüphe, öfke, üzüntü vb. duyguları doğru yerde, doğru zamanda kullanmayı meleke haline getirmeliyiz. Olumlu olanları ilerleterek idamesini sağlamalı, olumsuz olanları ise olabildiğince minimize etmeliyiz.

Buna bir örnek verelim. Merhamet/şefkat duygusu, insanda var olan duygulardan birisidir. Bu duygu doğru yerde değil, ayrıma gitmeksizin tüm insanları kapsayıcı bir hale gelirse bu kişinin dünya ve ahiretini heder eder. Artık merhamet duygusu hümanizme kapı aralayan bir hale dönüşmüş olacaktır. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dinini i'radi, inkari vb. sebeplerle reddeden herkes bu duygunun kapsamında olacaktır.

Sevgi de bu duygulardan birisidir. Sevgi, in-

sanın manevi kuvveti mesabesinde olup, iradi (isteme bağlı) ve gayr-i iradi (fıtri) olabilir. Ebeveyne, mal-mülke, karşıt cinse beslenen sevgi fıtri olana örnek verilebilir. Bunlar Allah *subhanehu ve teâlâ* tarafından insanlara yüklenen insanın hiçbir payı olmadığı sevgi nevidir.

"Kadınlara, oğullara, kantar kantar altın ve gümüşe, nişanlı atlar ve develere, ekinlere karşı sevgi beslemek insanlara güzel gösterilmiştir." [1]

Bunun dışında insan iradesinde olan, kişiden kişiye değişen sevgiler vardır. Bunlar kişinin yetiştiği ortam, koşullar, gördüğü eğitim ve öğretim etrafında şekillenir. Kimi insan iyi gördüğü, öğrendiği hoşuna gittiği durumları sevebilir. Kişinin zulmü, fıskı, insanları aldatmayı, bencilliği, yalanı vs. sevmesinin sebebi onu arzu

1. 3/Al-i İmran, 14

ettiğinden dolayıdır. Sevgi de zaten '*insanın iyi gördüğü şeyi arzu etmesidir*'. [2]

Sevgi insanda birçok sebepten dolayı zuhur ettiği gibi ispatlanmış bir önerme olduğu için, insanın bilgi sahibi olmadığı, anlamadığı, hissetmediği şeyleri sevmesi olanaksızdır. Bir insanın bir şeyi sevmesi, o durumun ademiyeti/yokluğu durumunda ortaya çıkar. Bir kimsenin yağmuru sevmesi için kuraklığı bilmesi gerekir. Buzullarda yaşayan bir kimse soğuğu sevemez. Zira aşırı sıcak görmemiştir… Örnekleri uzatabiliriz. Bunlar Allah *subhanehu ve teâlâ* ve Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* sevgisine takdim edilmediği, dini yükümlülüklere engel olmadığı müddetçe kişiye bir zararı olmaz. Allame İbni Kayyım *rahimehullah* sevginin kısımlarından bahsettikten sonra şunu aktarır:

'Doğal sevgi insanın, tabiata uyan şeye meyletmesidir. Susuzun suyu, aç kimsenin yemeği sevmesi, uyku, eş ve çocuk sevgisi bu türden sevgiye örnektir. Bu, Allah'ı zikretmekten oyalamadığı, O'nun sevgisinden alıkoymadığı sürece yerilmez, aksi takdirde yerilir. Nitekim Allah şöyle buyurur:
"Ey inananlar, mallarınız ve çocuklarınız sizi Allah'ı anmaktan alıkoymasın" [3]
"Kendilerini ne ticaretin, ne de alışverişin Allah'ı anmaktan, namaz kılmaktan, zekât vermekten alıkoymadığı erkekler..." [4, 5]

Bahse konu olan sevgi ise, Allah *subhanehu ve teâlâ* ve Rasûl *sallallahu aleyhi ve sellem* sevgisinden ziyade iradî sevgiye dahil olan, uhuvvetin temelini oluşturan müminlere olan sevgidir.

Sevgi, Uhuvvetin Zeminidir

Uhuvvet bilincinin ihyası için Allah'a *subhanehu ve teâlâ* kul olan kişinin, yine Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* tevhid eden kimseleri sevmesi ve bu sevgisinin de kalbinde mukarrer bulması gerekir. Kalpte sübutu olmayan, değişken olan, anlık mülahazalarla artan sevgi, kula ancak o anlık fayda verir. Sevginin dilde kalmaması, amele yansıması, çevresine etki etmesi için organların yöneticisi olan kalpte yer etmesi gereklidir.

Sevgiyi kendisinde barındıran bir kimse, sevdiği kişiye yakınlaşmak için her vesileyi arar, onunla olduğu anları hiçbir maddi değerle değişmez, uzak olduğunda ona iştiyak duyar. Pervane böceği misali sürekli yanında gezer. Aslında bunu sevdiğimizi zahiren ve batınen bildiğimiz kişilere kıyas ederek ölçebilir, birçok örnekler verebiliriz.

Kalpte sübutu olmayan, değişken olan, anlık mülahazalarla artan sevgi, kula ancak o anlık fayda verir. Sevginin dilde kalmaması, amele yansıması, çevresine etki etmesi için organların yöneticisi olan kalpte yer etmesi gereklidir.

Bugün Müslümanların en çok muhtaç olduğu uhuvvetin membaı konumunda olan sevgidir. Global küfrün tahakkümü ile beraber teknolojik, küresel takaddümün/ilerlemenin sevgiye olan etkisini çok bariz görmekteyiz. Sadece dillerde olan, âzâlara, amele yansıması olmayan, kuru, kof bir söz olmuştur sevgi. Bu, bugünkü kâfirlerin sevgi algısını dumura uğrattığı gibi onlarla etkileşim içerisinde olan Müslümanlara da sirayet etmiştir. Her şey sanal olmuştur artık. Söylemler, eylemler, düşünceler hatta inançlar bile. Anlık mülahazalarla canlanıp sönen, semeresi olmayan bir hale gelmiştir her şey. Akşamları ders ortamlarında saatlerce anlatılan bu mefhumlar, sabah olduğunda yeniden kabuğuna çekilen bir hal almıştır. Akşamları iman pınarlarının patlaması ile coşan bir kalp, gündüzleri kendi egosuna, bireysel algılarının, çabalarının peşine düşmüştür. Tıpkı akşamsefası bitkisi gibi… Akşamları çiçeğini açarak etrafa güzel bir görüntü verir, gündüzleri ise normal bitkiden, ottan bir farkı yok. Ne acı bir benzerlik! Heyhat!

Günümüzdeki mevcut etkenler o denli benliğimize işlemiş ki, aile gibi sevgi merkezli ilişkilere de yansımıştır. Anne ve babalar evde huzur yerine kusur buluyor, çocuklar evde bulamadığı sevgi doygunluğunu sanal olan, köklü olmayan

---

2. Rağıp El-İsfehanî
3. 63/Münafikûn, 9
4. 24/Nûr, 37
5. Ed-Dâu ve'd Devâ

ortamlarda ve sosyal paylaşım ağlarında aramaya çalışıyorlar. Bu durum, fıtri olan sevgiyi kendi ehlimize dahi vermekten aciz olduğumuzun göstergesi değil mi?

Bugün Müslümanların her alanda bir handikapı olmuştur sevgi. Aile örneğini sadece en basite indirgemek için verdim. Daha en küçük toplum birimine bu aşılanmadan nasıl 'İslam Toplumu' oluşacak, bu da ayrı bir muamma.

Bugün Müslümanların ibadetinden, İslami yaşantılarından, İslam üzere tesis ettiği yuvalarından, kardeşlik ortamlarından, yapılan derslerden, okunan Kur'anlardan (burada başka bir üst ayrımı var mı), yapılan zikirlerden lezzet alamayışının sebeplerinden birisi, kalbin en değerli eylemi olan sevgi kavramının içinin boş birer kütük haline gelmesidir.

Tarihte selefimizin sevgi algısı ve bunun pratik yansımaları tüm dünyaya meydan okurken, günümüzde ise -maalesef- ilgili nassların ezberlenmesinden ibaret kalmıştır. Başka bir deyişle kardeş sevgisi, kararan kalpleri teğet geçip, gırtlaklardan midelere inmiştir. Onların sevgiye dair sundukları sadece okunur olmuştur. Semeresi olmayan bir okuma… Onlar az okuyup, cahil(!) kalıp, amelin en güzel sahnelerini sergilerken, şimdikiler çok okuyup, allame(!) olup, kalıplaşmış, matlaşmışlardır. Bir taraf amel etmede yarışırken, diğer taraf salt bilgide yarışır olmuş… Ne garip bir çelişki!

Sevgi Ateş Çukurundan Uzaklaşmaktır

"…Hani siz birbirinize düşman kişiler idiniz de O, gönüllerinizi birleştirmişti ve O'nun nimeti sayesinde kardeş kimseler olmuştunuz. Yine siz bir ateş çukurunun tam kenarında iken oradan da sizi O kurtarmıştı. İşte Allah size âyetlerini böyle açıklar ki doğru yolu bulasınız." [6]

Gönülleri, kalpleri birleştirme eyleminin adı muvahhid kulların kalplerinde sevgiyi yaratmaktır. Şurası bir gerçek ki, sevgiden âri olan kalpler birbirine ısınamaz, birleşemez. Düşmanlık, kin, haset olan bir kalp uhuvvet şuurunu tesis edemez. Ensar ve muhaciri bizlere hatırlatan bu ayet, onların arasındaki sarsılmaz bağın temelini sevginin oluşturduğunu gösteriyor. Kalpleri birleştirme eylemi hiçbir kulun, ne koşulda olursa olsun, ne feda ederse etsin gerçekleştiremeyeceği muazzam bir nimettir.

"Ve (Allah), onların kalplerini birleştirmiştir. Sen yeryüzünde bulunan her şeyi verseydin, yine onların gönüllerini birleştiremezdin, fakat Allah onların aralarını bulup kaynaştırdı. Çünkü O, mutlak galiptir, hikmet sahibidir." [7]

Sevgisizlik ise ateş çukurunda olmaktır… Birbirine düşman olmak, dünyevî çıkarların, ihtirasların danışıklı dövüşünü yapmak, cehenneme 'düştü düşecek' bir pozisyonda olmaktır. Kısacası sevgisizlik küfre götüren yolun temel taşlarıdır.

Bu sebeple Allah *subhanehu ve teâlâ* toplumun temel harcı olan kardeşliği, sevgi gibi bir nimet ile oluşturmuştur.

"İman eden ve sâlih amel işleyenler için Rahmân bir sevgi yaratacaktır." [8]

Bu Nimetin Neresindeyiz?

Kalbimizde sevgiyi oluşturan Allah *subhanehu ve teâlâ* bizlere bu nimeti bahşetti ise, bunun şükrünü eda etmek zorundayız.

Şunu unutmamak gerekir ki kalp amellerinin hiçbirisi, kalpte sabit kalmaz. Sürekli değişkenlik gösterir. Bir gün kalp, iman pınarlarının fışkırması ile coşarken, başka bir gün en büyük düşman bildiği şeytanın adımlarına farkında olmadan tabi olur. Fizyolojik direnç maddi takviyelerle sağlanırken, psikolojik, manevi direnç ise kalbi amellerle sağlanır. Bunun sürekli tekerrür etmesi gerekir. Susayan bir kişi bir kere su içmesi ile susuzluğunu süresiz gideremez. Her hacetinde yeniden buna başvurması gerekir. Bu durum kalp amelleri olan ihlas, takva, sabır, sevgi, korku vb. hususlar için de geçerlidir.

Gönüllerde tesis edilen kardeşlik sevgisi

6. 3/Âl-i İmran, 103

7. 8/Enfal, 63

8. 19/Meryem, 96

yerinde çakılı kalan, durağan bir şey değildir. Sosyallikten kaynaklı olarak, kardeşliği bozan bazı arızî durumlar oldukça bunun yenilenmesi gerekir. Muhataba karşı yapılan veya muhatabın yaptığı yanlışa binaen kalbin kıymete değer ameli olan sevgi elbette hasar görecektir. Fakat uhuvvet şuurunu gönlünde yoğurmuş kişi onu yeniden ihya eder.

Konuya daha farklı bir perspektiften bakalım. Sevgi ediniminden sonra bu olgunun azalması, sosyalliğin çok olduğu, ilişkilerin yoğun olduğu ortamlarda daha çok görülmektedir. Sebebi ise, her insanın algı dünyalarının farklı olmasıdır. Kişi bir yapı/cemaat içerisinde ise, renkler daha da farklılaşmaya başlıyor. Zira sosyal ilişkilerin yoğun olduğu yerlerde otokontrolünü yapamayan bir insanın kalbi amellerinin azalması mukadderdir. Yapıda bulunan bir fert kendi nefsini, doğrularını ayaklar altına almadan o yapıya fayda sağlamayacağı gibi, o yapının önünde bir engel oluşturur.

Soy ve İslam kardeşliğinin yanında cemaaî duruşun nasıl olduğunu bizlere gösterip, farklı olan tüm algıları parçalayan bir kıssa durmakta önümüzde. Musa aleyhisselam ile Harun'un aleyhisselam kıssası… Musa aleyhisselam Allah *subhanehu ve teâlâ* ile konuşmak için İsrailoğulları'ndan ayrıldıktan sonra kendisinin yerine kardeşini tayin ediyor. Döndüğünde durumun vehameti ile beraber, yapılan işin tabiatı gereği ilk olarak kardeşine, yani sorumlu olan kişiye gidiyor ve hesap soruyor. Harun aleyhisselam, Musa aleyhisselam tarafından saç ve sakalından tutularak çekiştiriliyor.

"Musa, kızgın ve üzgün bir halde kavmine dönünce: «Benden sonra arkamdan ne kötü işler yapmışsınız! Rabbinizin emrini (beklemeyip) acele mi ettiniz?» dedi. Levhaları yere attı ve kardeşinin (Harun'un) başını tutup kendine doğru çekmeye başladı..." [9]

Harun aleyhisselam tepkisel olarak da olsa herhangi bir fiilde bulunmadı. Bilakis söyleyeceği sözlerin arasından en güzelini söyledi.

"…'Ey Annemin oğlu! Bu kavim beni cidden zayıf gördüler ve nerede ise beni öldüreceklerdi. Sen de düşmanları bana güldürme ve beni bu zalim kavimle beraber tutma!' dedi." [10]

"Ey annemin oğlu! dedi, saçımı sakalımı, çekiştirme. Ben, senin: «İsrailoğullarının arasına ayrılık düşürdün; sözümü tutmadın!» demenden korktum." [11]

Bugün küçük bir sürtüşme, kardeşliği delecek küçük bir durum maalesef körükleniyor. O güne kadar yapılan tüm iyilikler, güzellikler unutuluyor, geriye sadece körüklenmiş kor ateş kalıyor. Herhangi fıkhi bir ihtilaf dahi sevgiyi tüketebilen bir durum haline gelebiliyor. Bırakın saç ve sakalı çekip sarsmayı, nasihatte dahi bütün sevgi sermayeleri toz zerreleri haline gelebiliyor. Ezcümle, kardeşlik ve sevgi nutukları atan, kürsüler parçalayan niceleri bireysel sebeplerden ötürü veya egosuna zıt durumların ortaya çıkması halinde bırakın sevgi göstermeyi, kâfirlere gösterilen beraat kavramını aynı yapıda olan kardeşine yönlendirmiş oluyor.

Bir gün İmam Şafii *rahimehullah* bir mesele hakkında biri ile ihtilafa düşer. İhtilafa düştüğü arkadaşı, başka bir ortamda şunu der: 'İmam Şafii'den daha zekisini görmedim. Bir gün onunla münazara edip, ayrılığa düştük. Daha sonra benimle karşılaştı ve elimden tuttu ve dedi ki: 'Bir meselede hem fikir olmasak bile kardeşliğimiz devam edemez mi?' '

Subhanallah! Şimdi nerede bu kardeşlik sevgisi? Her tartışma, her ihtilaf, her yaşanan bir olay bir adavetin tohumunu İslam sahasına ekmek gibi olmuş!

Sevgiyi Oluşturan Etmenler

Hafıza-i beşer nisyan ile ma'lüldür. Unutkan bir varlık olduğumuz için sevginin meydana gelebilmesi için bir takım hususları zikretmek de fayda var. Bunlar ise; selam vermek, hediyeleşmek, sevilen kişiye onu sevdiğini söylemek, insanların elindekine rağbet etmemek vb. durumlardır. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bunları ümmetine sevmenin formülü olarak göstermiştir.

"İman etmedikçe cennete giremezsiniz. Birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş olmazsınız. Yaptığınız zaman birbirinizi seveceğiniz bir şey

"Ve (Allah), onların kalplerini birleştirmiştir. Sen yeryüzünde bulunan her şeyi verseydin, yine onların gönüllerini birleştiremezdin, fakat Allah onların aralarını bulup kaynaştırdı. Çünkü O, mutlak galiptir, hikmet sahibidir."

(8/Enfal, 63)

9. 7/Araf, 150

10. 7/Araf, 150

11. 20/Taha, 94

söyleyeyim mi? Aranızda selamı yayınız!" [12]

"Hediyeleşin ki birbirinizi daha çok sevin" [13]

Enes radiyallahu anh anlatıyor: "Rasûlullah'ın yanında bir adam vardı. Derken oradan birisi geçti. (Aleyhissalatu vesselam'in yanındaki): 'Ey Allah'ın Rasûlü, dedi. Ben şu geçeni seviyorum.' "Peki kendisine haber verdin mi?" diye Aleyhissalatu vesselam sordu. 'Hayır' deyince, "Ona haber ver!" dedi. Adam kalkıp, gidene yetişti ve: 'Seni Allah için seviyorum!' dedi. Adam da: 'Kendisi adına beni sevdiğin Allah da seni sevsin!' diye karşılık verdi."(Ebu Davud, Edeb)

Kaç kere kardeşimizin yüzüne bu kelimeyi içten söyledik?

"Dünyada zahid ol ki Allah seni sevsin; insanların ellerinde bulunana (nimet ve imkânlar) rağbet etme ki, onlar (da) seni sevsin." [14]

Bunun dışında insanlara fayda veren tüm fiiller de bunlara dâhildir. Asıl sorun bunları yapmak değil, bunların idamesini sağlamaktır.

En Muazzam Semere

Tüm bunlardan sonra, Müslümanları sevmenin elbette ki karşılığı olacaktır.

"İyiliğin karşılığı iyilikten başka bir şey midir?" [15]

İyi veya kötü hiçbir ameli karşılıksız bırakmayan Allah *subhanehu ve teâlâ* birbirlerini her daim seven, sevgi toplumunu oluşturmak, kulluğu daha istikrarlı ve güzel yapmak için cemaatleşen, kendi yolunda 'sevgililer' olan kullarının ecrini hiç zayi eder mi?

"Benim rızam için birbirlerini sevenlere, benim için bir araya gelenlere, benim için birbirlerini ziyaret edenlere, benim için birbirlerine harcayanlarına sevgim vacip olmuştur." [16]

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* sevmesi ne demektir? Bir dakika durup, düşünelim…

Tüm kainatı yaratan, 'ol' demesi ile her şeyin olup bittiği bir Yaratıcı…

"Allah, bir kulunu sevdiği zaman, Cebrail'e: 'Ben onu seviyorum, sen de sev.' Buyurur. Cebrail de o kulu sever ve gök halkı arasında: 'Allah, filan kulu seviyor, siz de sevin.' Diye haber verir. Onlar da onu severler. Sonra da yeryüzünde yaşayanların kalbine onun sevgisi yerleştirilir." [17]

Subhanallah! Ne muazzam bir şey ki Allah *subhanehu ve teâlâ* kulunu sevdiğinde yer, gök ve içindekiler bu kulu sever…

Ömer bin Abdülaziz'in rahimehullah bir hizmetçisi vardı. Gündüz hizmet eder, gece olunca bir köşeye çekilir, dua eder, gözyaşları içinde Allah'tan subhanehu ve teâlâ bir şeyler isterdi. Ömer bin Abdülaziz rahimehullah hizmetçinin neler söylediğini merak etti. Bir gün dinledi. Hizmetçi, 'Ya Rabbi, bana olan sevgin hürmetine, beni mağfiret eyle, bana rahmet et' diyordu. Hizmetçinin duasına hayret edip; 'Ey hizmetçi, bu ne cüret' diye sordu. Hizmetçi; 'Allah beni sevmeseydi, sen uykuda iken, beni uyanık tutar, kendisiyle meşgul eder miydi?' Kur'an-ı Kerim'de, 'Allah onları sever, onlar da Allah'ı sever' buyuruyor. Önce kendi sevgisini bildiriyor. Sonra da sevdiğinin sevgisini bildiriyor. Sevmek için sevilmek gerekir' dedi.

"Kulumu bana yaklaştıran şeyler arasında bana en sevgili olanlar, ona farz kıldığım şeyleri yapmasıdır. Kulum nafile ibadetleri yapmakla bana o kadar yaklaşır ki, onu çok severim. Onu sevince, onun duyan kulağı, gören gözü ve tutan eli ve yürüyen ayağı olurum. Her istediğini veririm. Benden yardım isteyince, imdadına yetişirim." [18]

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* sevdiği, birbirlerini seven kullarından olmak duası ile…

(DEVAM EDECEK…)

12. Müslim
13. Ebu Ya'la
14. İbn Mâce, Zühd 1
15. 55/Rahman, 60
16. Muvatta
17. Buhari, Müslim
18. Buhari

Enes Yelgün

-4- Genel Olarak Arapların Durumu

'Küfür tek millettir.' Kulları, kullara kulluktan kurtarıp sadece Allah'a kul olmaya çağıran bir davete, heva ve heveslerini ilah edinmiş toplumlardan başka bir tepki beklemek de hayal olurdu.

Kavmiyetçilik had safhada idi. Kişi kendi kavminden olana haklı da haksız da olsa yardım etmeyi bir görev bilir, bu yardım sadece lafta kalmayıp kan akıtmaya kadar giderdi.

Arap toplumunda gördüğümüz kavmiyetçilik, günümüzdeki modern ırkçılık şeklinde değildi. Öyle olsa idi, hepsi Arap ırkından olan o kabilelerin asla birbirlerine kılıç çekmemeleri gerekirdi. Onlar kavmiyetçiliği kabilecilik olarak algılamışlardı. Evs ve Hazreç örneğinde olduğu gibi aynı babanın iki oğlu olmalarına rağmen babaları ölünce kabileler ayrılıyor ve yıllarca sürecek savaşlara giriyorlardı.

Kabilelerin birbirleri ile yaptıkları savaşlar artık kavimlerin gücünü tüketmiş, mecburen aralarında bazı ittifaklar yapmak zorunda kalmışlardı.

(GEÇEN SAYIDAN DEVAM…)

5. Her ne kadar hepimiz, bizi birbirimize bağlayan bağın iman kardeşliği bağı olduğunu bilsek de, şeytanın bazı aldatmalarına kanabiliyoruz. Yalnız şeytanın bizi kandırmaya çalıştığı noktalar her zaman 'Akrabalık bağların, iman kardeşliğinden daha önemlidir' vesvesesinde olduğu kadarcık olamayabiliyor. O yüzden hayatımızda var olan ve iman kardeşliğinin önüne geçirme ihtimalimiz olan bütün bağları tek tek incelemeli, muhasebemizi yapmalıyız. Güncel olarak karşımıza çıkan iki örneği bu vesile ile anlatmaya çalışalım:

a. Cihad, dinin zirvesi ve amellerin en faziletlilerindendir. Sırf onun faziletini anlatmak için onlarca sayfa yazı yazıp, saatlerce konuşabiliriz. Ancak amelin bu kadar önemli olması, o fiili yapanlarla aramızda bir bağ oluşturmaya ve bu bağı iman kardeşliği bağının önüne geçirmeye yetmez. 'Bir insan cihad bölgelerinde savaşıyor ya da oralara para gönderiyorsa benim kardeşimdir.' deyip itikadî bir çok meseleyi arkaya atıp görmezden gelmek, iman bağından başka bir bağ üzerine kardeşlik hukukunu uygulamaktaki ölçümüz Kur'an ve sünnete uygun bir itikada sahip olmaktır. Kişinin ayrıca cihada gidiyor ya da yardım ediyor olması en fazla, iman kardeşliğini pekiştirici bir etkiye neden olabilir. Ama asla tek başına bir ölçü değildir.

Nice baba, Amerikan tağutuna karşı silahlı mücadele verirken, çocuğu yerli tağutların putları önünde saygı duruşuna geçmekte zihnini her gün rejimin ifsad hareketine karşı hazır hale getirmektedir. Şimdi bu babanın cihadı(!) bizim onunla kardeş olmamız için yeterli midir? 80 yılda damarları kurumuş olan T.C. rejimini, iktidarda olduğu sürede muhafazakâr demokrat kimliği ile yeniden inşa edip sağlamlaştıran bir tağutu 'Ama o da namaz kılıyor', 'Eşi de baş örtülü', 'Askeri bile dize getirdi. İsrail'e böyle laf söyleyen kimse var mı?' safsataları ile tekfir etmeyen bir mücahid(!) düşünülebilir mi?

Hayır! Bu kişinin ameli boştur. Sırf cihad ediyor diye dillendirdiği bu düşüncelere ses çıkarmayanlarda İslam'dan habersizdirler. Zorluğu, bizzat naslar tarafından belirtilmiş Tebuk ve Hendek savaşlarına münafıkların da katıldığını açıp, siyerden okusunlar. Demek ki silahı eline alan herkes sütten çıkmış ak kaşık değil! Dolayısı ile sadece bu ameli ile muvahhid bir mücahid olacak diye bir kaide de yok.

Tekrardan hatırlatalım: Cihad İslam'daki en büyük amellerdendir. Ama yapılana 'cihad' denilebilmesi için ilk önce fiili yapanın itikadının sahih olması gerekir. İman ehli olup da cihad amelini de gerçekleştirenler, bu ümmetin yüz aklarıdır. Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* buyurduğu gibi, onlar cihad yaptığı müddetçe biz gündüzleri oruçla, geceleri de namazla geçirsek yine de onların derecesine çıkamayız. Allah *subhanehu ve teâlâ* onlardan razı olsun. Ayaklarını sabit kılsın. Üzerlerine sabır yağdırsın.

b. Vereceğimiz ikinci örnek ise cemaat bağıdır. Hepimiz biliyoruz ki, Allah *subhanehu ve teâlâ* ve O'nun Rasûlü, mü'minlere topluca Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ipine sarılmalarını, ayrılığa düşmemelerini ve cemaat olmalarını emrediyor. Zaten amacı, iyiliği emretme, kötülükten sakındırma olan bir Müslümanın, cahilî sistemin onu dört bir yandan sardığı bu ortamda görevini tek başına yerine getirebileceğini düşünmek zordur. Müslüman fert, muhakkak organize olmuş bir yapının içerisinde yer almalı, gücünün yettiği oranda elini taşın altına sokmalıdır. Geçmişte olduğu gibi günümüzde de birçok grup bu görevi yerine getirmek için kolları sıvamış ve işe girmiştir. Allah *subhanehu ve teâlâ* onların niyetlerini halis, amellerini makbul eylesin.

Ancak üzülerek gördüğümüz bir nokta var ki o da; bu cemaatlerin güzel niyetlerle yola çıktıktan belli bir süre sonra, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* onları diğer mü'minlerle kardeş yaptığı iman bağının önüne cemaat bağını geçirme yanlışına düşmeleridir. Halbuki kardeşlik hukukunu uygulamak için 'Aynı cemaatten olmalısınız' diye bir şart yoktur! Peki biz böyle bir yanılgıya düşüp düşmediğimizi nasıl anlayacağız? Kendimize bazı sorular sorarak basit bir örnek verelim mesela:

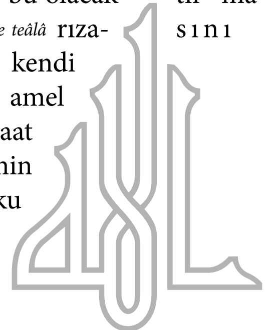
Cemaatimizde olan bir kardeşin maddi sıkıntı çektiğini öğrendik ne yaparız?

Hemen bunu gidermek için çaba gösterir, efor harcarız. Peki aynı sıkıntı ile cemaatimizden olmayan bir Müslümanın karşılaştığını görsek, önceki canlılığımız, sıkıntıya olan duyarlılığımız değişir mi? Eğer her iki durumda da yardım etme aşkımız aynı ise birri iyi anlayıp, hayata geçirdiğimizi gösterecektir. Veya örneği şöyle değiştirelim:

Bir ortamda cemaatimizden olan bir kardeşin gıybetinin yapıldığını duyduk. Hemen tepki gösterir, kardeşimizi savunuruz ve ortamdakileri Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* korkmaya çağırırız. Peki orada hakkı değiştirmemize yol açar mı? Eğer tavrımız değişiyor ve sessizliğe bürünüyorsak acil bir tedaviye ihtiyacımız var demektir. Kendimize 'Niye cemaatten olmayan bir kardeşin hakkını gözetirken gevşeklik gösteriyorum?' diye sormalıyız. Ama bundan daha önemli bir soru şu olmalı herhâlde 'Cemaatimdeki bir ferde yardım etmeye iten gerçek neden ne?' Cemaat bağının iman kardeşliğinin önüne geçip geçmediğinin cevabı bu sorularda saklı.

Burada konuyu tam olarak kapatmadan son bir soru daha soralım:

Diyelim ki; cemaat olarak bir faaliyet yapmayı planlıyoruz. Fakat Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* takdiri gereği beceremiyoruz. Ama bakıyoruz ki başka bir cemaat bizim yapmayı düşündüğümüz işi çok güzel bir şekilde yapmış. Ne hissederiz? Gıpta etmek, sevinmek, başarılarının devamı için dua etmek, 'Nasıl başarılı olmuşlar?' diyerek eksikliklerimizi görmeye çalışmak... Ya da; üzüntü, 'Nasıl beceriyorlar?' diye içi içini yeme, eksik bir şeyler görmek için çabalama, 'Tek başlarına mümkün değil beceremezler. Muhakkak bir yerlerden destek almışlardır.' demek... İkinci tabloyu hayal ederken irkilmemek imkansız. Ancak iman ehli olsa da kendisini, ihlasını zedeleyecek amellerden soyutlayamayan kişinin düşeceği hal bu olacaktır maalesef. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* rızasını kazanmak için değil de kendi 'Yapısını' büyütmek için amel eden kimsenin, cemaat bağını iman kardeşliğinin önüne geçireceği de kuşku götürmez bir gerçektir.

Tabi, yerdiğimiz

örneklerin hepsi itikadı ve menheci düzgün cemaatler için geçerlidir. Yoksa tek dertleri başörtüsünün serbest bırakılıp andımızın okullardan kaldırılması olan, referandumda cemaat şuuru(!) ile oy kullanmaya gidenler konumuz dahilinde değildir. Allah *subhanehu ve teâlâ* ayaklarımızı sabit kılsın.

Elbette iman kardeşliğinin önüne geçirilen bağlar 'cihad' ve 'cemaat' bağları ile sınırlı değil. Bu yüzden Müslümanlar olarak muhasebe saatimizin bir bölümünü de bu konuya ayırmalı ve kardeşlik hukukuna ne kadar riayet ettiğimizi ölçmeliyiz.

Burada ve diğer konularda yaptığımız bütün eleştiri ve nasihatler öncelikle kendi nefsimize, daha sonra da tüm Müslüman kardeşlerimizedir.

6. Uzun yıllar süren savaşlar Arap toplumunu tükenme noktasına getirmiş, onlar da zoraki ittifaklara yönelmişlerdi. Bu dönemde tevhidî haykıran herhangi bir güç mevcut değildi. Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* davete başladıktan sonra, birbirlerini bitirmek için en ufak fırsatı bile kaçırmayan Arap kavimleri, bir anda İslam'a karşı tek vücut oldular. Biri işkence yaparken diğeri hakaret ediyor, bir diğeri ise daveti engelliyordu. Ebetteki bu birliktelikleri sünnetullahın bir gereği idi. Çünkü 'Küfür tek millettir.' Kulları, kullara kulluktan kurtarıp sadece Allah'a *subhanehu ve teâlâ* kul olmaya çağıran bir davete, heva ve heveslerini ilah edinmiş toplumlardan başka bir tepki beklemek de hayal olurdu. Ancak Allah *subhanehu ve teâlâ* onların tek millet olduğunu bildirdikten sonra aynı zamanda kalplerinin paramparça olduğunu da hatırlatıyordu. Görüntüsü heybetli bir yapı gibi olan küfür, en ufak bir sarsıntıda dağılıp gidecek kadar içten çürümüş bir halde idi.

'Gerçekten sizin korkunuz kalplerinde, Allah korkusundan çok yer etmiştir. Bu, onların iyi anlayamayanlar topluluğundan olmalarındandır.

"Onlar sizinle ancak topluca, surlarla çevrilmiş kasabalarda yahut duvarlar arkasından savaşırlar. Kendi aralarında savaşları şiddetlidir. Sen onları bir arada sanırsın ama kalpleri darmadağınıktır. Bu onların akıllarını kullanmayan bir topluluk olmalarındandır.' " [1]

Günümüzde de bunun örneklerini görmek mümkün. Yaşadığımız coğrafyada yıllardır 'aralarından su sızmaz' denilen siyasi kanatlar, bir görev değişikliği nedeniyle uzun zamandır süren beraberliklerine büyük darbeler vurabilmektedirler. Bu da onların görece birlikteliklerinin temelinde, heva ve çıkarlarının ortak olmasının yattığını bize göstermektedir. Çıkarları çatışınca da birbirlerini tanımaz hale gelmektedirler.

Küfrün bu parçalanmışlığı karşısında Müslüman ümmetin hali bir vücudun azaları gibidir. Yalnız burada bir sorum var:

Neden küfrün bu durumuna rağmen, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yardım edeceğini vaad ettiği Müslüman topluluk başarılı olamıyor? Sorun sayının az, imkanların kısıtlı olması mı? Hayır, meselenin bunlarla bir alakası yok. Mesele Müslüman cemaatin Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yardımına mazhar alabilmesi için gerekli şartları yerine getirmemesi ile ilişkilidir. Zaferin sadece Allah katından geleceğine inanmış, itikadını ve menhecini Kur'an ve sünnet ışığında belirlemiş, hak üzere olduğu müddetçe cemaatinin ilkelerine sıkı sıkıya sarılmış bir topluluğunun sayıca az ya da çok olması, onların küfrü temellerinden sarsması için pek de önemli bir neden değildir.

O zaman bir Müslüman olarak üzerimize düşen sorumlulukları yerine getirmeli, egemenliğin sadece, Aziz ve Hakim olan Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* elinde olduğuna dair inancımızı güçlendirmeli ve Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* küfrün yerine İslam'ı hakim kılma şerefini bize nasip etmesini dualarımıza eklemeliyiz.

Bu arada şunu da unutmamız gerekir: Biz amelden sorumluyuz, sonuçtan değil. Şartlara uygun hareket ettikten sonra Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bize zafer nasip edip-etmemesi O'nun hikmetinin bir gereğidir. Allahu Alem.

"Nice az topluluklar Allah'ın izniyle, nice çok topluluklara galip gelmiştir. Allah sabredenlerle beraberdir." [2]

"Onlar sizinle ancak topluca, surlarla çevrilmiş kasabalarda yahut duvarlar arkasından savaşırlar. Kendi aralarında savaşları şiddetlidir. Sen onları bir arada sanırsın ama kalpleri darmadağınıktır. Bu onların akıllarını kullanmayan bir topluluk olmalarındandır.' "

(59/Haşr, 13-14)

1. 59/Haşr, 13-14
2. 2/Bakara, 245

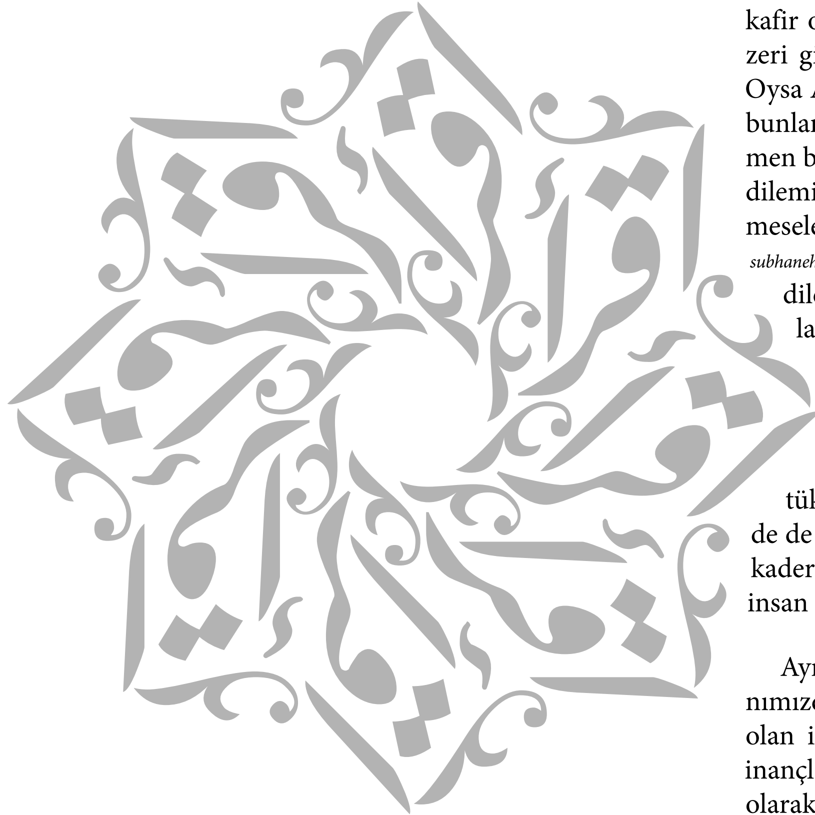
Ferhat Cura

Allah Neden Şerri Diler?

«لَا يُسْـَٔلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْـَٔلُونَ»

"O, yaptıklarından sorumlu tutulmaz. Ama insanlar yaptıklarından dolayı sorguya çekileceklerdir.'

(21/Enbiya, 23)

Muhakkak ki hamd Allah'a aittir. O'na hamd eder, O'ndan yardım ve bağışlama dileriz. Nefislerimizin şerrinden ve amellerimizin kötülüklerinden Allah'a sığınırız. Allah'ın hidayete erdirdiğini hiç kimse saptıramaz, saptırdığını da hiç kimse hidayete erdiremez. Şahitlik ederiz ki Allah'tan başka ilah yoktur; O tektir, ortağı yoktur. Ve Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* O'nun kulu ve Rasûlü'dür.

Dergimizin bu sayısında 'Allah neden şerri diler?' yani neden Allah *subhanehu ve teâlâ* bir insanın kafir olmasını, zanînin zina yapmasını ve benzeri gibi şer olan amellerin yapılmasını ister? Oysa Allah *subhanehu ve teâlâ*, bunları yasaklamış ve bunları yapanları da cezalandırmış, buna rağmen bu şerlerin de olmasını Allah *subhanehu ve teâlâ* dilemiştir. Başlığı altında ehl-i sünnetin kader meselesindeki itikadını ve özellikle de Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* sevmemesine rağmen neden şerri dilediği meselesinde nasıl selamette olduklarını belirtmeye çalışacağız. Çünkü bu konu tarih boyunca ekseri insanların ve İslam ümmetinden özellikle de akılcı olan yani akıllarını naklin (nassın) önüne geçiren fırkaların şüpheye düştükleri ve saptığı bir meseledir. Günümüzde de aynı şekilde ehl-i sünnetin bakış açısıyla kader meselesine yaklaşmadıkları için birçok insan da, bu sapmalara dahil olmuşlardır.

Ayrıca şunu da belirtmekte fayda var, zamanımızda özellikle mülhit olan insanları, inançlı olan insanları şüpheye düşürmek veya kendi inançlarına çekebilmek için bu meseleyi bir koz olarak kullanarak kendileriyle her konuşuldu-

ğunda bu meseleyi de gündeme getirebilmekteler. Örneğin, şöyle derler: 'Bir adam var. Bu adamı dünyada ezilmiş, zulüm görmüş, hayır amelleri yapmış ve kimseye zararı olmamış. Ama o adam, aynı zamanda ehli kitap, Budist veya dinsiz. Bu hal üzere öldüğünde, cehenneme gidecek veya azap görecektir. Bu o adama, zulüm olmuş olmaz mı? gibi sözlerle insanları şüpheye düşürebilmekteler ki mutezilenin de sapmasının sebebi budur.

Bu insanların sözleri düşünüldüğünde, söylediklerinde zahiren haklıdırlar. Çünkü Allah *subhanehu ve teâlâ* hem onların kafir olmasını istiyor hem de kafir olmalarından dolayı o insanları cezalandırıyor.

Peki bu mesele böyle midir? Gerçekten o insanlara Allah *subhanehu ve teâlâ* zulmetmiş mi oluyor? O insanların hiç mi suçları yok? Veyahut da Müslümanın bu konuda inancı nasıl olmalıdır?...

Kader meselesinde bu ve benzeri soruları, ehl-i sünnetin anlayışını Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* izniyle veciz bir şekilde belirtmeye çalışacağız.

Konumuza girmeden önce; 'Allah neden şerri diler?' meselesi kadere imanla alakalı olduğu için ilk olarak kaderle alakalı bazı meseleleri açıklamamız gerekir ki konu daha iyi anlaşılabilsin.

Kadere iman, imanın esaslarından bir tanesidir. Nitekim Cibril aleyhisselam hadisinde; Rasûlullah kendisine 'İman nedir?' diye sorunca Cibril aleyhisselam imanı açıklıyor, bunlardan biri de 'şerri ve hayrıyla beraber kadere iman etmendir.' diyor.

Kaderin Tanımı

Lugat: Kader kelimesi Arapçada K-D-R kökünden gelir. Yani kader bir şeyin takdir edilmiş olması, bir şeyin ölçüsünün belirlenmiş olması vb. gibi manalara gelir.

Istılah: Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kainatın ta en başından sonuna kadar olacakları, olacak bu şeylerin nasıl vuku bulacağını, olmayanı, olsaydı nasıl olacağını ezeli ilmiyle bildiğine ve her şeyi yerli yerine koyan hikmetiyle takdir ettiğine iman etmektir.

Bunun anlaşılması için bir örnek verecek olursak; bir grup insan ayın herhangi bir gününde bir araya gelip bir takım işler yapacak. Burada kadere iman şöyle olmalıdır; Allah *subhanehu ve teâlâ* daha hiçbir şey yokken o gün o saatte insanların bir araya geleceklerini bilmiş, ne şekilde olacağını takdir etmiş, bunu o şekilde dilemiş, ve onu bu şekilde vücuda getirmiştir. Şayet Allah *subhanehu ve teâlâ* o toplanmayı dilemeseydi onun yapılması mümkün olmazdı Allah'da *subhanehu ve teâlâ* onu dilediği için hiçbir şey o toplanmanın yapılmasına engel olamaz. Nitekim Tirmizi de geçen bir hadiste Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bunu şöyle belirtmekte;

"Bir kul; kadere, hayrıyla şerriyle Allah'tan geldiğine iman etmedikçe hatta başına gelen bir şeyin başına gelmemesinin imkansız olduğunu ve başına gelmeyen bir şeyin de başına gelmesinin imkansız olduğunu bilmedikçe iman etmiş olamaz."

Şunu da belirtmek gerekir ki selef alimlerin hemen hemen hepsi kader meselesinde konuştuklarında kadere 'Allah'ın bir sırrıdır' demişlerdir. İnsanoğlu kendi aleminde olmayan bir sırra ne kadar fazla dalarsa o kadar şerle çıkar. Çünkü insan aklı ve hissi bu konuda perdelidir, insanın perdeli olan bir şeyle perdesiz olan, mutlak olan ve sonsuz olan bir şeyi anlamaya çalışması da insanın saptığı nokta olur.

Kaderin Mertebeleri

Kader meselesinde Ehli sünnet alimleri mevzu daha iyi anlaşılsın diye kaderi; ilim, kitabet, meşiet ve halk (yaratma) diye dört mertebeye bölmüşlerdir.

1. Mertebe: İlim Mertebesi

İlim, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* sıfatlarındandır. Yani Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ezeli ilmiyle kâinatta olmuş ve olacak olan her şeyi tüm teferruatıyla bilmesidir. O zaman Allah *subhanehu ve teâlâ* ilmiyle insanların kaderlerini bilmiştir. Yani Allah *subhanehu ve teâlâ*, insanları yaratmadan önce neler yapacaklarını, rızıklarını, ecellerini, içlerinde gizlediklerini, sözlerini, amellerini, hareketlerini ve cennetlik mi cehennemlik mi olduklarını ezeli ve ebedi ilmiyle bilmiştir.

2. Mertebe: Kitabet Mertebesi

Kitabet, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bildiği bütün

bilgileri yazıya dökmesi demektir. Nitekim Allah *subhanehu ve teâlâ* ayette şöyle der:

"Yerde ve gökte zerre ağırlığınca hiçbir şey Rabbinden uzakta (saklı) kalmaz. Bunun daha küçüğü de, daha büyüğü de yoktur ki, apaçık bir kitapta (kayıtlı) olmasın." [1]

Yine başka bir ayette:

"Biz, her şeyi kitab-ı Mübin'de yazmışızdır." [2]

Yine Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bu konu hakkında şöyle der:

"Allah her şeyin kaderini yeri ve göğü yaratmadan elli bin sene önce yazdı ve O'nun arşı suyun üzerindedir." [3]

Allah *subhanehu ve teâlâ* ezeli ilmiyle insanların hayatıyla alakalı her şeyi bildikten sonra bu bildiğini levh-i mahfuza yazmıştır. Yani kitabet (yazı) mertebesinde Allah *subhanehu ve teâlâ* insanların kaderinin nasıl olacağını bildikten sonra bu bildiğini kendi katında olan kitaba yazmıştır.

3. Mertebe: Meşiet ve İrade Mertebesi

Kader meselesinin içindeki en ince meselelerden bir tanesi de Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* meşieti ve iradesi meselesidir. Ki birçok taifenin ayağını kaydıran ve saptıran mesele budur.

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ilmiyle bildiği ve yazıya geçirdiği tüm şeylerin olabilmesi için Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dilemesi ve irade etmesi gerekir. Yani insanların kendi kaderlerinde olan hayır ve şer olan herşey Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dilemesiyle olur O dilemedikçe hiçbir şey gerçekleşmez, velev insanlar dileseler bile.

Mesela: Allah *subhanehu ve teâlâ* her şeyi bilmiştir, Ebu Cehil'in de kafir olduğunu ilmiyle bilmiş ve yazmıştır. O zaman Ebu Cehil'in kafir olmasını Allah *subhanehu ve teâlâ* dilemiştir. Ki insanların tarih boyunca kafalarının karıştığı nokta burasıdır.

Burada olaylar 'Allah'ın dilemesiyle olur' demek; 'İnsanların hiçbir iradesi yok, bir şey dileyemezler.' demek değildir.

Bu doğru değildir. Evet kainattaki hiçbir şey Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dilemesinin dışına çıkamaz. Nitekim ayette:

"Allah kimi dilerse saptırır kimi de dilerse sırat-ı müstakim üzere kılar." [4]

Yine başka bir ayette ise:

"Allah dilediğini saptırır dilediğini de hidayete erdirir." [5]

Ama Allah *subhanehu ve teâlâ* bununla beraber insana da bir irade ve isteme vermiştir. Allah bunu ayette şöyle belirtir:

"O (Kur'an) ancak alemlere bir uyarıdır. Sizden dileyen istikamet bulsun. Lakin Allah dilmedikçe siz dileyemezsiniz.' [6]

Bu ayette dikkat edilirse Allah *subhanehu ve teâlâ* 'Sizden dileyen istikamet bulsun …' diyerek insanlara da bir irade ve dileme verdiğini belirtmekte, ayetin akabinde 'Allah dilmedikçe siz dileyemezsiniz ' diyerek insanların iradesinin mutlak değil Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* iradesine bağlı olduğunu bildirmektedir.

O zaman Allah *subhanehu ve teâlâ* her insana imanı ve küfrü, hakkı ve batılı, doğru ve yanlışı seçeceği bir irade vermiştir. Lakin bu irade mutlak değildir. Yani bir kimse 'ben zina yapmak istediğim için zina yaptım' diyemez. Onun bu fiili işlemesi de Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* iradesine bağlıdır ve Allah *subhanehu ve teâlâ* dilemedikçe insanlar hiçbir şekilde dileyemezler.

4. Mertebe: Yaratma Mertebesi

Allah *subhanehu ve teâlâ* insanları yarattığı gibi, insanların bütün amellerini de yaratmıştır. Yaratılan amellere müminlerin imanı ve diğer hayır olan amelleri dahil olduğu yarattığı gibi kafirlerin küfrü, zaninin zinası, hırsızın yaptığı hırsızlık vb. şer olan amelleri de dahildir. Bunun delili şudur:

"Allah sizi ve sizin amellerinizi de yaratmıştır." [7]

1. 10/Yunus, 61
2. 36/Yasin, 12
3. Müslim
4. 6/En'am, 39
5. 14/İbrahim, 4
6. 81/Tekvir, 29
7. 37/Saffat, 96

Kaderle alakalı bu açıklamaları yaptıktan sonra meselemize dönecek olursak:

Allah Neden Şerri Diler?

Bu meseleyi açıklamadan önce herkesin şunu bilmesi lazım; Allah *subhanehu ve teâlâ* ayette şöyle der:

"O, yaptıklarından sorumlu tutulmaz. Ama insanlar yaptıklarından dolayı sorguya çekileceklerdir.' [8]

Bu ayette açık bir şekilde Allah *subhanehu ve teâlâ*, kendisinin yaptıklarından dolayı sorguya çekilemeyeceğini belirtmektedir. Allah *subhanehu ve teâlâ* şerri diliyorsa hiç kimse gelip 'Ya Rabbi sen ne niye filan adamın kafir olmasını istedin?' veya 'Niye filan kişinin Müslüman olmasını istedin?' vb. gibi sorularla Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* hesaba çekemez. Çünkü birinin başka bir kimseyi hesaba çekebilmesi için ya onunla aynı seviyede ya da ondan bir üst seviyede olması lazım. Ki böyle bir şey söz konusu olmadığı için hiç kimse Allah'a *subhanehu ve teâlâ* soru soramaz ve O'nu hesaba da çekemez.

Allah Neden Şerri Diler?

Kaderin 3. mertebesi olan meşiet ve irade meselesiyle alakalıdır. Konumuzun girişinde de belirttiğimiz gibi birçok taife bu meseleyi ehl-i sünnet gibi anlamadıkları ve teslim olmadıkları; tam tersi akıllarıyla anlamaya çalıştıkları için sapmışlar ve kimleri de daha ileri gidip işin içinden çıkamayınca inkar etmişlerdir.

Ehli sünnet ise bu konu da selamet üzere kalmıştır. Çünkü onlar kader meselesini Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* '**ilim**' ve '**hikmet**' sıfatı ışığında anlayıp teslim olmuşlardır. Ve demişlerdir ki: 'Biz birşeyi zahiren şer gibi görsekte, Allah'ın bu şer olanı dilemesinde muhakkak bizim bilmediğimiz bir hikmet vardır.' Bu şekilde teslim olmuşlar.

Bu noktayı biraz açacak olursak;

1. İlim Sıfatı: Kaderin ilim mertebesinde belirttiğimiz gibi Allah *subhanehu ve teâlâ* ezeli ve ebedi ilmiyle kainatta olan ve olacak olan her şeyi en ince teferruatıyla bilir. İnsanların ilmi ise Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ilminin yanında yok denecek kadar azdır.

2. Hikmet Sıfatı: Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* hikmet sıfatı demek, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* her şeyi eksiksiz bir şekilde yerli yerine koymasıdır. Hikmet sıfatının bir diğer manası da Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* istediği ve yaptığı her şeyi yani takdiratını, mutlaka bir amaçtan dolayı istemesi veya yapmasıdır. Kaderle alakalı mesele de burasıdır. O zaman bizlerin Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* takdiratındaki amacını, arka planda olanı bilmemiz, anlamamız mümkün değildir. Bu ancak O'nun bize göstermesiyle mümkün olur.

Teşbihte hata olmasın şu örnek bu iki sıfatı anlamamızı daha da kolaylaştıracaktır. Bir binanın giriş katından sokağa bakan adamla, o binanın en üst katından sokağa bakan adamın sokağı görmeleri bir olamaz.

Teşbihte hata olmasın şu örnek bu iki sıfatı anlamamızı daha da kolaylaştıracaktır. Bir binanın giriş katından sokağa bakan adamla, o binanın en üst katından sokağa bakan adamın sokağı görmeleri bir olamaz. Çünkü binanın giriş katından bakan adam sadece önündeki sokağı görecek ama en üst kattan bakan adam ise ta caddeye bakan bütün kısmı görecek yani daha detaylı görecektir (en büyük misaller Allah'adır). O zaman Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ilmi ve hikmeti de bizimkinden sınırsız ve sayısız olarak daha yüce olduğundan ötürü Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* tasarrufu ve yaptıkları elbette daha farklıdır. Onun için bize düşen, şer gibi gördğümüz her şeyde mutlaka rabbimi bildiği bir hikmetten dolayı bunu diledi ve bunda mutlaka bir hayır var deyip teslim olmamız gerekir.

Buna Kur'an'dan ve sünnetten misal verecek olsak:

8. 21/Enbiya, 23

1. Misal: Allah *subhanehu ve teâlâ* Tevbe suresinde münafıklar hakkında şöyle der:

"Şayet onlar cihada çıkmak isteselerdi mutlaka ona bir hazırlık yaparlardı. Lakin Allah onları cihaddan engelledi. Ve onlara oturanlarla beraber oturun denildi." [9]

Cihada çıkmamak şerdir. Ayetten anlaşılan bizzat Allah *subhanehu ve teâlâ* o insanların cihada çıkmasını engelliyor. Şimdi biz burada Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* hikmetini veya bunun arka planını bilmediğimiz için bunu şer olarak görmekteyiz ama Allah *subhanehu ve teâlâ* hemen bu ayetin akabinde bu şer olan ameli neden dilediğini, yani hikmetini açıklayarak bunun Müslümanlar için daha hayırlı olduğunu söylüyor.

"Eğer onlar cihada çıksalardı size zarar vermekten uzak durmazlar, sizin aranızda fitne yaparlar ve sizin içinizden de onlara kulak verenler vardır." [10]

Allah *subhanehu ve teâlâ* bunun hikmetini bu şekilde açıklamasaydı, insanlar o cihaddan engellenmiş olan adamların bu sıkıntılara sebebiyet vereceklerini bilmezdi. Demek ki, bizim ilmimiz çok sınırlıdır ve hikmet anlayışımız çok kasırdır. Allah *subhanehu ve teâlâ* bildiği bir hikmetten dolayı bazen şerri de, küfrü de, fıskı da, günahı da dileyebiliyor.

2. Misal: Bir hadiste Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle der:

"Şayet günah işlemeseydiniz Allah sizi götürüp başka bir kavim getirecekti." [11]

Hadise bakıldığında Allah *subhanehu ve teâlâ* şer olanı dilemiştir. Biz yine mahdud olan ilmimizle bunu anlayamıyoruz. Oysa Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* hadisin devamında Allah'ın neden şerri istediğini şöyle açıklıyor:

"Ta ki günah işlesinler ve akabinde istiğfar etsinler."

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* buradaki hikmeti ise kullarının günah işleme ve akabinde tevbe etmeleriyle kendisinin rahmet ve mağfiret sıfatının açığa çıkmasıdır. Dikkat edilirse bu örnekte yine mesele Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ilim ve hikmet sıfatına dönüyor.

Sonuç olarak; Müslümanın buradaki inancı, velev yukarıdaki hikmetler açıklanmasa bile kendi ilminin sınırlı ve hikmet anlayışının ciddi manada kasır olduğunu bilip, 'Mutlaka rabbimin bunda bildiği bir hikmet vardır.' demesi ve buna teslim olmasıdır.

Davamızın sonu Allah'a hamd etmektir.

9. 9/Tevbe, 46
10. 9/Tevbe, 47
11. Riyazü's-Sâlihin, Hadîs-i Kudsî

Dua Silahınızdır Ey Cihad Ehli

-3-

"Ey kitabı indiren, bulutları yürüten, orduları bozguna uğratan Allah'ım! Onları hezimete uğrat ve sars."

Ey Cihad Ehli!

Bilmelisiniz ki kulların kalpleri Rahman'ın iki parmağı arasındadır. Kalplerinizi bu yüce esas üzere sabit kılmasını isteyin.

Müslim, Abdullah İbni Ömer'in *radıyallahu anh* Rasûlullah'tan *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle işittiğini rivayet eder:

"Kulların kalpleri Rahman'ın parmaklarından iki parmağı arasındadır. Onu dilediği gibi çevirir."

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* sonra şöyle demiştir:

"Ey kalpleri çeviren Allah'ım, kalplerimizi taatine çevir" [1]

Tüm bunlardan sonra, zindanlarda babası, kardeşi, oğlu (dininden veya dünyasından ötürü) zulme uğrayanlara, bu tağutlara Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* cezayı tattırıp, iman ehlinin yüreklerine şifa olması için beddua etmelerini tavsiye ediyoruz. Şüphesiz mazlumun duası makbul olup, Allah *subhanehu ve teâlâ* ile arasında perde yoktur.

Aynı şekilde mücahid kardeşlerinize; Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yardım etmesi, desteklemesi, düşmanlarını mağlup etmesi, kafirlerin hoşuna gitmese de dinini diğer dinlere üstün kılması için dua etmeyi unutmayın.

Ey Cihad Ehli!

Bilin ki, sorumluluğunuz çok büyüktür. Allah *subhanehu ve teâlâ* size hayrı göstersin. Düşmanlarınıza karşı yardım ve sebatı için duayı çoğaltın. Allah *subhanehu ve teâlâ*,

"De ki: Duanız olmasa, Rabbim size ne diye değer versin!" [2]

buyurmaktadır. O halde Rabbinizden zafer isteyin ki size zafer nasip etsin. O'ndan yardım dileyin ki size yardım etsin.

1. Buhari

2. 25/Furkan, 77

İbni Abbas *radıyallahu anh* rivayet eder ki, Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle dua ederdi:

"Rabbim, lehime yardım eyle. Aleyhime yardım eyleme. Lehime yardım et, aleyhime yardım eyleme. Lehime tuzak kur, aleyhime tuzak kurma. Beni doğru yola ilet ve doğru yola gitmeyi bana kolaylaştır. Bana isyan edene karşı yardım buyur. Rabbim, beni sana şükreden, seni zikreden, senden korkan, sana tam itaat eden, senden hakkıyla ürperen, sana yalvarıp yakaran ve tekrar tekrar sana yönelen birisi eyle. Rabbim, tevbemi kabul buyur. Günahımı yıka, duamı kabul et, delilimi sağlam kıl, kalbime hidayet ver, dilimi düzgün kıl ve gönlümden kızgınlığın nefretini sök." [3]

İşte bu Peygamberinizin yoludur!

diye dua etmeye başladı. Sürekli Rabbine dua ediyor, yardım istiyordu. Ta ki, hırkası omuzlarından düştü. Ebubekir hırkayı alıp Peygamberimizin üzerine attı ve onu arkadan kucaklayıp, "Ey Allah'ın Peygamberi, Rabbine bu kadar yakarışın yetişir, O sana vadettiği zaferi verecektir" dedi. Bunun üzerine yüce Allah şu ayeti indirdi: "Hani siz Rabbinizden yardım istediğinizde Allah bu çağrınıza, `Ben size ardı ardına gelecek bin kişilik bir melek ordusu ile yardım edeceğim' diye cevap verdi." [4] " [5]

Huneyn Gazvesi'nde Berâ *radıyallahu anh* şunu rivayet etmiştir:

"Düşman, Rasûlullah'a yöneldi, Rasûlullah'ın katırını Ebu Sufyan İbnu'l-Haris İbni Abdilmuttalib tutuyordu. Aleyhissalatu vesselam katırından indi, dua etti, (Allah'tan) yardım talep

Suskunluğunuzun en büyük fitne olduğunu da bilin. "Fitne öldürmekten daha büyüktür." Şirk, şirkten ve ehlinden beri olmamak, onu reddetmemek fitnenin ta kendisidir.

etti. Şöyle diyordu: "Ben Peygamberim yalan değil! Ben Abdulmuttalib'in oğluyum! Allah'ım yardımını indir." [6]

Buhari ve Müslim'de, Abdullah b. Ebi Evfa *radıyallahu anh* şöyle rivayet etmiştir:

Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Ahzab günü müşriklerin aleyhinde şöyle dua etmiştir:

"Ey kitabı indiren, bulutları yürüten, orduları bozguna uğratan Allah'ım! Onları hezimete uğrat ve sars."

Başka lafızda:

"Onları hezimete uğrat ve bizi onlara karşı galip kıl."

Ömer b. Hattab'tan *radıyallahu anh* rivayet edilmiştir ki;

Bedir günü Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem müşriklere baktı bin kişi… Ashabına baktı, üç yüz küsur kişi... O zaman Peygamberimiz üzerinde hırkası ve zırhı olduğu halde kıbleye döndü ve "Allah'ım bana vadettiğin zaferi ver. Allah'ım şayet şu Müslüman topluluğu helâk edersen, yeryüzünde sana kulluk eden kalmaz"

Düşmanla karşılaştığınızda da dua etmeyi unutmayın. Şüphesiz ki bu zafer ve sebatın en büyük sebeplerinden birisidir.

"Talut ve askerleri, Calut ve ordusu ile karşılaştıklarında; 'Ey Rabbimiz, üzerimize sabır yağdır, ayaklarımızı sabit kıl ve kâfirlere karşı bize zafer nasip eyle' dediler. Sonunda Allah'ın izniyle onları yendiler. Davud da Câlût'u öldürdü. Allah ona (Davud'a) hükümdarlık ve hikmet verdi, dilediği ilimlerden ona öğretti." [7]

Harameyn'in Hatipleri!

Rabbinize tevbe edip, kendinize gelin. Bu büyük münkeri reddedin. İçinde bulunduğunuz hakkı örtbas etmek ve sahtekârlıktan, tevhid ve sünnet ehli ile -özellikle mücahidler ve

3. Ahmed, Ebu Davud, İbni Mace, Tirmizi

4. 9/Enfal, 9
5. Müslim
6. Müslim
7. 2/Bakara, 250-251

bu münkerleri reddedenlerle- savaşmaktan sakının. Allah *subhanehu ve teâlâ*:

> *"Tehdit ederek, inananları Allah yolundan alıkoyarak ve o yolu eğip bükmek isteyerek öyle her yolun başında oturmayın"* [8]

buyurmaktadır. Suskunluğunuzun en büyük fitne olduğunu da bilin. "Fitne öldürmekten daha büyüktür." Şirk, şirkten ve ehlinden beri olmamak, onu reddetmemek fitnenin ta kendisidir.

Buna binaen Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* Arap yarımadasını –özellikle harameyni- tüm müşrik, mürted ve kâfirlerden temizlemesini diliyorum. Arap yarımadasını temizlemek isteyen ve peygamberinin ömrünün sonlarında söylediği "*Müşrikleri Arap yarımadasından çıkarın", "Arap yarımadasında iki din bir araya gelmez"* vasiyetini alan herkese yardım etmesini yüce Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* diliyorum.

8. 7/Araf, 86

Allah'tan *subhanehu ve teâlâ*; Arap yarımadası, Afganistan, Irak, Cezayir, Filistin, Filipinler ve Çeçenistan'daki mücahidlere, tevhid sancağını kaldıran herkese, Allah'ın kelimesi en yüce olması, küfrün kelimesinin alçalması için savaşanlara yardım etmesini ve bizleri de bu bayrağın altında şehadet ile rızıklandırmasını diliyorum.

Hamd Bin Abdullah El-Humeydî
Savtu'l Cihad Dergisi 25. Sayısından alınmıştır.
www.tawhed.ws

Özcan YILDIRIM
Tevhid Dergisi için çevirmiştir

Yiğit İnan

Zaferin Gerçekleşmesi için Gereken Beş Esas

Müminler öyle bir ilaha sahiptirler ki bu ilah müminlerin 'bittik' dedikleri yerlerde onların yardımına yetişip zulmün karanlığının en şiddetli olduğu yerlerde onlara zaferi nasip etmiştir. Ancak bir topluluk kendini değiştirmedikçe Allah onlarda bulunanı değiştirmez.

Şüphesiz ki zafer kelimesi, bugün dünya Müslümanlarının, Rasûlullah'tan *subhanehu ve teâlâ* ve Raşid olan halifelerinden sonra en fazla yabancı kalmış olduğu kelimelerdendir. Çünkü zaferin doyasıya yaşanmış olduğu çağlar geride kaldı. Şimdi ise Müslümanlar zaferi elde etmek bir yana, kendi canlarını, mallarını ve ırzlarını emniyet altına almaktan aciz bir vaziyet içerisindelerdir. Ama Rablerine gönülden bağlı olan müminler için zafer, gerçekleşmesi mümkün olmayan bir şey değildir. Çünkü hakiki olan müminler Rablerinin imkânsızlıklar içerisinde imkân var edeceğine inananlardır. Müminler öyle bir ilaha sahiptirler ki bu ilah müminlerin 'bittik' dedikleri yerlerde onların yardımına yetişip zulmün karanlığının en şiddetli olduğu zamanlarda onlara zaferi nasip etmiştir. Evet, Rabbimiz bu kadar kudretlidir. Ancak şu da su götürmez bir gerçektir ki bir topluluk kendini değiştirmezse Allah *subhanehu ve teâlâ* onlarda bulunan nimetini değiştirmiyor.

"Bir kavim nefislerinde olanı değiştirmedikçe Allah onlara ihsan ettiği nimeti değiştirici değildir ve şüphesiz ki Allah her şeyi işitendir, bilendir." [1]

Demek ki öncelikle bizim yapmamız gereken bir takım sorumluluklar vardır.

İşte bizler de bu sayımızda Rabbimiz izin verirse Şeyh Abdulkadir bin Abdülaziz'in kitabında yer vermiş olduğu 'Zaferin gerçekleşmesi için gereken beş esas' başlıklı konudan çıkarmış olduğumuz notları sizlerle paylaşacağız. Söylemiş olduğumuz tüm doğrular Rabbimize ait olup yanlış ve hatalı sözler ise nefsimizden kaynaklı olan sözlerdir.

1. Zafer Yalnızca Allah'ın Elindedir; Allah *subhanehu ve teâlâ* ayette şöyle buyuruyor;

"Zafer, yalnızca mutlak güç ve hikmet sahibi olan Allah'ın elindedir." [2]

Öncelikle burada bahsedilen zaferin illa savaş meydanında kazanılacak bir zafer olmadığını söylemek gerekir. Bu zafer savaş meydanında Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bahşedeceği bir nimet olacağı gibi aynı şekilde başka alanlarda da Rabbimizin müminlere lütfu olarak karşımıza çıkabilir. Yaptığımız işlerde başarıya ulaşıp bereketi elde etmek istiyorsak 'Zafer yalnızca Allah'ın elindedir.' gerçeğine itikad etmemiz gerekmektedir. Bu itikadı ilk dillendirenler, insanların önderleri olan peygamberlerdir. Şuayb aleyhisselam kavmine diyor ki;

"Benim başarım ancak Allah'ın elindedir. Ben yalnız O'na güvenip dayandım ve yalnız O'na

1. 8/Enfal, 53

2. 3/Ali İmran, 126

dönerim." [3]

İtikad etmemiz gereken bu gerçek öyle bir gerçektir ki; sahabe gibi faziletli bir topluluk dahi bu gerçeği göz ardı edip zaferin Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* değil de sayısal çokluktan ve silah gücünden kaynaklandığını bir an düşününce, Allah *subhanehu ve teâlâ* onları bir anlık hüsrana uğrattı. Bu öyle bir hüsrandı ki Allah *subhanehu ve teâlâ* bu hüsranı şöyle anlattı;

"And olsun, Allah birçok yerlerde ve Huneyn gününde size yardım etti. Hani çok sayıda oluşunuz sizi böbürlendirip-gururlandırmıştı, fakat size bir şey de sağlayamamıştı. Yer ise, bütün genişliğine rağmen size dar gelmişti, sonra arkanıza dönüp gerisin geri gitmiştiniz. (Bundan) Sonra Allah, elçisi ile müminlerin üzerine 'güven duygusu ve huzur' indirdi, sizin görmediğiniz orduları indirdi ve kâfirleri azarlanırdı. Bu, kâfirlerin cezasıdır." [4]

Evet, Allah *subhanehu ve teâlâ* bu hüsranı böyle anlatıyor. Bütün genişliğine rağmen yeryüzü sahabeye dar gelmiş, gerçekten de, azı müstesna birçoğu gerisin geri gitmişti. Sebep; sahabenin bu gerçeği unutmasıydı. Müslümanların sahabenin karşı karşıya kalmış oldukları bu olaydan kendilerini uzak görmemeleri bilakis 'Sahabe bile bu gibi durumlarla karşılaşabilmişse, acaba bizim durumumuz ne olur?' diye düşünmeleri gerekir. Müslümanlar eğer bir çalışma içerisinde iseler bu gerçeği göz ardı etmeleri onları hüsrana yaklaştıracaktır. Ayrıca, eğer Allah *subhanehu ve teâlâ* Müslümanların çalışmalarına bereket ihsan etmiş ise veya Müslümanlar o çalışmadan verim elde edebiliyor ise bu nimetlerin hiçbirisi Müslümanların sayısal olarak veya nitelik olarak donanımlı olduklarından kaynaklanmaz. Bir topluluk zaferin ve bereketin Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* olduğunu bilip çalışmalarını bu doğrultuda sürdürürse Allah *subhanehu ve teâlâ* bu bereketi günbegün arttıracaktır. Müslümanların 'biz yaptık böyle oldu' düşüncesinden sıyrılıp 'Allah *subhanehu ve teâlâ* bunu diledi böyle oldu, zaten O dilemeseydi biz bunların hiçbirisini elde edebilecek değildik' şuuruna ermeleri gerekmektedir.

Tabi burada şu konuyu da aktarmakta fayda vardır; bugün herkes zaferin, yardımın ve başarının Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* elinde olduğunu ikrar etmektedir. Lakin bu ikrar kimi insanlarda ağızda kalıp gırtlaktan aşağıya inmemektedir. Şöyle ki bunu ikrar eden bazı insanlar -maalesef buna bazı Müslümanlar da dâhildir- bir takım sözler söyleyip Rabbine teslim olup işlerin sonucunu sadece O'na bırakan müminleri çalışmalarından alıkoymaktadırlar;

'Siz kime karşı mücadele ettiğinizin farkında mısınız? Sizin karşınızda öyle sistemler var ki bu sistemlerin gözünden hiçbir şey kaçmamaktadır, bunlar bütün oluşumlardan haberdardır, bunların şöyle şöyle ajanları, böyle böyle silahları vardır. Sizce bunlara karşı koymak mümkün mü?' bu sözlerden sadece birkaçıdır.

İnsanları yapmaları gerekenlerden alıkoyacak bu gibi sözler sadece zayıf iman sahiplerini etkileyip onları âtıl konuma düşürmektedir. Ancak halis olan müminlere gelince, onların derdi sadece iş yapmaktır, sonucu sadece Rabblerine bırakıp iş yapmak… Sahabe devrinde de bu tip söylemlere sahip olanları görmekteyiz. Uhud savaşına baktığımızda savaşın sonunda insanlar iki kısım oldu; Rabblerine her durumda teslim olmuş olan müminler ve sürekli bir maraz çıkartan münafıklar…

Müminlerin söylemi kendilerine yakışır şekildeydi; 'Bedir'de zaferi yaşatıp Uhud'ta mağlubiyeti tattıran Rabbimize hamdolsun.'

Münafıkların söylemleri de kimliklerine yakışan bir söylemdi; 'Zaten bu kadar güçsüz bir topluluğun, Kureyş gibi her yönden güçlü olan bir topluluğa galip gelmesi mümkün değildi. Bizim plan ve projelerimize göre hareket edilseydi böyle olmazdı.'

---

3. 11/Hud, 88
4. 9/Tevbe 25-26

Bizler siyere baktığımızda çok bariz bir şekilde Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ve ashabının o zamanın süper gücü olan devletlerle karşı karşıya kaldığını görmekteyiz. O zamanın münafıklarından da bu zamanın söylemlerini duymaktayız; 'Biz Rumlarla nasıl savaşırız onlar çok güçlüler, büyük bir orduya sahipler vs.' Münafıkların zihniyeti hiçbir zaman değişmemektedir. Bu münafıklar öyle bir süper güç portresi çizerler ki insanların aklına sanki bir ilahtan bahsedildiği intibaı doğar. Bu münafıklar bu sistemlerin sahip olduğu ajanları, polisleri ve askerleri öyle bir vasfederler ki isimlerine asker demeseler Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* meleklerinden bahsediyorlar zannedersiniz.

Belki burada şöyle bir soru sorulabilir; 'Tamam da karşımızdaki düşmanın gücünü bilmemiz gerekmez mi? Bunu dillendirmek münafıklık mıdır?' Tabi ki de karşımızdaki düşmanın gücünü bilmemiz gerekir. Bu düşmana karşı yapılacak mücadelenin bir parçasıdır. Ancak düşmanın gücünü bilmek bizi onunla mücadele yolunda yapmamız gerekenlerden alıkoyuyorsa, işte bu münafık zihniyetidir. Ama biz yapılması gerekeni daha iyi yapmak adına düşmanın gücünü dillendiriyorsak bu da halis olan, derdi sadece Allah'a *subhanehu ve teâlâ* hizmet olan müminlerin hasletindendir.

Bir topluluk zaferin ve bereketin Allah'tan olduğunu bilip çalışmalarını bu doğrultuda sürdürürse Allah bu bereketi günbegün arttıracaktır.

2. Allahu Teâlâ, Dünyada Mümin Kullarına Düşmanlarına Karşı Yardım Etme Sözü Vermiştir; Bu, değiştirilmesi mümkün olmayan doğru bir söz ve Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* değişmeyen kaderi bir yasasıdır. Lakin bu yardım sadece ahirette müminlerin karşılaşacağı bir yardım değil müminler daha henüz dünyada iken karşılaşacakları bir yardımdır. Bu mesele ile alakalı ayetler incelendiğinde karşımıza önemli bir nokta çıkmaktadır;

"And olsun ki! Senden önce, birçok peygamberleri ümmetlerine gönderdik, onlara belgeler getirdiler; dinlemeyip suç işleyenlerden öç aldık, zira inananlara yardım etmek bize hak olmuştu." [5]

"Senden önce nice peygamberler yalanlandı ve kendilerine yardımımız gelene kadar yalanlanmalarına ve sıkıştırılmaya katlandılar. Allah'ın sözlerini değiştirebilecek yoktur; and olsun ki peygamberlerin haberi sana da geldi" [6]

Bu ayetlere bakıldığında karşımıza şöyle bir tablo çıkmaktadır; Allah *subhanehu ve teâlâ* öncelikle toplumlara peygamberler gönderdiğinden bahseder, bu peygamberlerin fonksiyonlarını bize haber verir, daha sonra bu peygamberlerin başlarına gelen musibetlerden bahsederek, bu musibetlere karşı peygamberlerin ümmetleriyle beraber sabrettiklerini anlatır ve en sonunda bu topluluklara yardımın geldiğini söyler.

Peki, bizim buradan çıkaracağımız ders nedir? Yardımdan önce peygamberlerin kavimleriyle aralarında geçen bir takım diyaloglara ve mücadelelere şahit olmaktayız. Bu diyaloglar neticesinde kâfir olan bu kavimlerin Allah *subhanehu ve teâlâ* için çalışan, çabalayan, bir şeyler sarf eden bu topluluklara saldırdıklarını görmekteyiz. Yani kavmine birşeyleri ulaştırmak adına uğraşmış, çabalamış, gecesini-gündüzüne katmış. İşte bu yoğun uğraşlar neticesinde musibet gelmiş, daha sonra sabretmişler bütün bunlardan sonra Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yardımına müstahak olmuşlar. Öyleyse Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yardımını talep eden toplulukların öncelikle yardımı hak edecek ortamı hazırlamaları gerekir. Onların bir şeyler takdim etmesi gerekir ki Allah'ta *subhanehu ve teâlâ* onlara yardımı takdim etsin.

Peki, yardımı hak edecek ortam nasıl hazırlanacak? Peygamberlerin yaptığı gibi öncelikle davetin net ve kesin çizgilerle aktarılması gereklidir. Zaten bundan sonrası tabiri caizse çorap söküğü misali gelecektir. Davetin kesin ve net çizgilerle aktarılması sünnetullah gereği kimi insanların hoşuna gitmeyecek ve musibet dönemi başlayacaktır. İşte bu musibet dönemi sabır demiş olduğumuz ahlak ile taçlandığı zaman Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yardımı gelecektir. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* Mekke döneminde, Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ve ashabı işkenceler altında iken, her şey ortaya koyulup musibet dönemi

5. 30/Rum, 47
6. 6/En'am, 34

yaşanıyorken Allah Rasûlü'ne içeriği peygamber kıssaları olan ayetler indirmesinin hikmeti sabır ahlakını onlara en güzel bir yolla öğretmekti. Çünkü yardım ancak musibet döneminde sabredenlerin ulaşabildiği bir mükâfattır. Şu da görülmelidir ki sabrı ihtiva eden peygamber kıssalarında aynı zamanda bize o kavimlerin özellikleri anlatılmaktadır. Dağları oyup kendilerine ev yapan kavimler, büyük ordulara sahip olan firavunlar, çok güzel ve verimli bağları, bahçeleri olan kavimler hep bu kıssalarda karşımıza çıkmaktadır. İşte Allah *subhanehu ve teâlâ* kendi zamanlarının en güçlüsü konumunda olan veya güncel tabirle 'süper güç' konumunda olan bu kavimleri Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ve ashabına darbı mesel olarak gösterip bunun üzerinden şu mesajı vermektedir; 'Biz Mekke'deki müstekbirlerden kat kat güçlü olan bu gibi toplulukları helak ettik. Bizim bir emrimizle bu kavim de yerle bir olacaktır. Yeter ki siz üzerinize düşeni yerine getirin ve başınıza gelen musibetlere en güzel bir şekilde sabredin!'

Burada konuyla bağlantılı olan şu ayeti kerimeye de dikkat çekmek gerekir;

"Allah, içinizden iman edenlere ve salih ameller işleyenlere vaad etmiştir: Hiç şüphesiz onlardan öncekileri nasıl 'güç ve iktidar sahibi' kıldıysa, onları da yeryüzünde 'güç ve iktidar sahibi' kılacak, kendileri için seçip beğendiği dinlerini kendilerine yerleşik kılıp sağlamlaştıracak ve onları korkularından sonra güvenliğe çevirecektir. Onlar, yalnızca bana ibadet ederler ve bana hiç bir şeyi ortak koşmazlar. Kim bundan sonra inkâr ederse, işte onlar fasıktır." [7]

Rabbimiz bu ayetinde müminlere bir takım vaadler de bulunmaktadır. Bu vaadleri şu şekilde sıralayabiliriz;

Allah *subhanehu ve teâlâ* müminlere iktidar ve hâkimiyet verecek.

Onlar için razı olduğu İslam dinini onların kalbine sıkıca yerleştirip bu din konusunda onlara imkân verecek.

Yaşamış oldukları korku ortamını güven ortamına çevirecek.

Bu vaadlere dikkat edilirse hepsinin bugün Müslümanların çok fazla ihtiyaç duyduğu vaadler olduğu görülecektir. Aynı ayette Allah *subhanehu ve teâlâ* bu vaadleri hak eden toplulukların özelliklerini de bildirmiştir;

Hiç bir şeyi Allah *subhanehu ve teâlâ* ye ortak koşmadan iman edecekler; inanç esaslarını Kur'an'dan ve Sünnetten alıp bunun dışındaki kaynaklara tevessül etmeyecekler.

İmanlarının gereği olarak salih amel işleyecekler; sünnete uygun olan ameller işleyecekler.

Yalnızca Allah'a *subhanehu ve teâlâ* ibadet edecekler.

Bu şartlar yerine getirildiği takdirde Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* vadettiği bu güzellikler elde edilecektir. Bu şartların içerisinde en önemli olan ve Allah'ın da *subhanehu ve teâlâ* ayette ısrarla üzerinde durmuş olduğu şart; Kendisinin tevhid edilmesi ve sadece O'na ibadet edilmesidir.' Dikkat edilirse Allah *subhanehu ve teâlâ* ayete iman edenler ibaresi ile giriş yapıp 'bana ibadet ederler ve hiçbir şeyi bana ortak koşmazlar' cümlesi ile ayeti sonlandırıyor. Genel olarak insanların Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* birlenmesi ve sadece O'na ibadet edilmesi noktasında sıkıntıları olduğunu müşahede etmekteyiz. Yardımın gelmesi ise ancak şahısların bu sıkıntılardan soyutlanması ile mümkündür. Hele tevhid noktasında bir sıkıntı mevcut ise Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* vaad ettiği bu güzelliklerin gerçekleşmesi imkânsızdır. Çünkü Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* tevhid etmeyen toplulukların, Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* herhangi bir güzellik elde etmeleri mümkün değildir.

---

7. 24/Nur, 55

ABDULMETİN AKSOY

Kendimizi ve Ailemizi Şeytandan Nasıl Koruyabiliriz?

Herkesin suçunu dünya sistemlerine ve devletlerin planlarına bağladığı bir ortam da, aslında yenilgimizin sebepleri bundan ibaret olmayıp en büyük nedeni, nefsimizin gevşekliği ve şeytanın hile ve desiselerine karşı korunma yöntemlerini bilmememizden kaynaklanmaktadır

Şeytan… Kur'an'da Rabbine karşı isyanıyla, nankörlüğüyle ön plana çıkan, ümmetin öncüleri babamız Âdem'i aleyhisselam ve annemiz Havva'yı isyancı hale getiren tağutların başı… Müslümanların damarlarında dolaşarak, kulluk mücadelelerini lekeleyen, yaratılışından kıyamete kadar insanlık tarihine olumsuz yönde etki eden habis varlık…

Şeytan… Hile ve tuzak politikalarını tarihte İsrailoğullarının, günümüzde süper güçler olan Amerika, İsrail ve bunları dost edinen tağutların üzerinden devam ettiren siyasetçi...

İsrailoğulları… Yatırımlarını iblise ve cehenneme yapan putperestler, Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* gelen vahye karşı kibirli ve peygamberlerini öldürerek caniliklerini tarih kitaplarına damgalayan toplum…

Kur'an'ı Kerim ve sünnet Müslümanları sürekli bu iki düşmana karşı sakındırır. Her ikisinin düşmanlıklarını ve hilelerini (Geçen sayılarımızda şeytanın hileleriyle alakalı bilgi verilmişti) beyan eden Kur'an'da ayetler ve kitaplarda hadisler mevcuttur. Bu naslar okunduğu zaman, içerisindeki konular insanlar üzerinde iki yönlü tesir etmektedir;

Şeytanın hilelerinin Kur'an'da, sünnette veya kitaplarda zikredilmesi, kimilerimiz iblisin tuzaklarını Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* 'Artık şeytanın tuzaklarını biliyorum, şeytan bana tuzak kuramaz.' cümleleriyle basite almalarına vesile olmuştur. Bu perspektif Müslüman için tamamen yanlıştır. Çünkü Allah *subhanehu ve teâlâ* bir şey emrettiğinde veya nehyettiğinde bu hiç de basit değildir. O basit olsaydı zaten Allah *subhanehu ve teâlâ* onu emretmez veya nehyetmezdi de örneğin, Allah *subhanehu ve teâlâ* "Yemek yiyin" diye bir emir vermiyor ki! Zaten yiyoruz. Fakat Allah *subhanehu ve teâlâ* "Helal yiyeceksin" buyuruyor. Normal yemek yemek ile helali arayıp yemek arasında ne kadar da fark var! Aynı şekilde bu, şeytanın hileleri için de böyledir. Şeytanın tuzaklarını bilmemiz bizi, şeytanı ve komplolarını basite almaya sevk etmemelidir. Çünkü Allah *subhanehu ve teâlâ* bir şeyi emretmiş veya nehyetmiş ise buna sevap veya ceza verecek demektir. Sevap ve ceza ise; elin, bedenin, beynin vb. şeylerin gayretlerinin karşılığıdır. Bu sebeple şeytanın tuzaklarını basite almamak gerekir. Peygamberimizin pak hayatını inceleyen, İslam ümmetinin tarihini tetkik eden, günümüzün pratik tecrübeleri üzerinde kafa yoran, Müslümanların ihtilaflarının sebeplerini araştıran herkes net bir şekilde görecektir ki, her fitne ve şerrin arkasında gerçekte şeytan ve İsrailoğulları bulunmaktadır.

Şeytanın tuzaklarının Kur'an'da, sünnette veya kitaplarda zikredilmesi, kimisinin de korkusunu arttırmış, iblise karşı çaresiz olduğunu düşünmeye sevk etmiştir. Bu endişesi onu mücadeleden pes ettirmiş ve bir kenara çekilip

mağlup olmayı kabullendirmiştir. Lakin şunun bilinmesi gerekir ki; şeytanın tuzaklarının bildirilmesi, Müslümanı pes ettirmek için değil şeytana karşı mücadelesini iyi bir şekilde sürdüre bilmesi içindir. Şu bir gerçektir ki, kişinin düşmanının tuzaklarını tanıması düşmanına karşı yaptığı mücadelede ona yardımcı olacaktır.

Değerli kardeşim! Herkesin suçunu dünya sistemlerine ve devletlerin planlarına bağladığı bir ortam da, aslında yenilgimizin sebepleri bundan ibaret olmayıp en büyük nedeni, nefsimizin gevşekliği ve şeytanın hile ve desiselerine karşı korunma yöntemlerini bilmememizden kaynaklanmaktadır. Eğer bunu başarabilirsek önce nefsimizi, sonra ailemizi, sonra bulunduğumuz mahalli, sonra ülkeyi, sonra da tüm insanlığı kurtarabiliriz.

Bu sebeple, Kur'an ve sünnetten şeytanın tuzaklarına karşı korunma yöntemlerini sıralayacak olursak;

Allah'a *subhanehu ve teâlâ* istiaze etmek: İnsanın sıfatlarından bir tanesi de cahil olması ve gaybı bilmemesidir. Cahil olma ve gaybı bilmeme şeytanın insan üzerinde vesvese oluşturacağı kuluçka haline gelmiştir. Gün içerisinde şeytanın bu vesveseleriyle çok karşı karşıya kalıyoruz. Mesela, bazen gaybî konularda öyle hayallere dalıyoruz ki 'Arş nasıl oluştu, sema nasıl direksiz duruyor, acaba Allah da yaratıldı mı? (haşa ve kella)' gibi vesveselerle, inancımızı zedeleyecek hayallere dalıyoruz. Burada kişi şeytanın kurmuş olduğu bu vesveselerden, desiselerden Rabbine sığınmazsa Allah *subhanehu ve teâlâ* muhafaza sapıtır. Bu tür vehimlerde kişinin istikameti Allah'a *subhanehu ve teâlâ* sığınmak/istiaze etmekle olacaktır. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"De ki; Sığınırım insanların Rabbine, insanların Melikine, insanların İlahına, vesvese veren o sinsi ve sinici olan (şeytanın) şerrinden ki o insanların göğüslerine hep vesvese verip durandır." [1]

Rasûlullah'ta *sallallahu aleyhi ve sellem* hadisinde iblisin bu vesvesesinden bizi sakındırıyor;

"Şeytan içinizden herhangi birine gelip, 'Şunu kim yarattı? Bunu kim yarattı? Neticede peki,

1. 114/Nas, 1-5

Rabbini kim yarattı?' der. Şeytan işi bu dereceye vardırdığında, hemen Allah'a sığının. Bu şeytanın vesvesesine son verecektir." [2]

Bazen iş yerlerinde, aile kurumumuzda, sohbet ortamlarında, ilim meclislerinde, cezaevlerinde, trafikte çok fazla istenmedik, ortamı gerginleştiren, karşımızdakine kinimizi, düşmanlığımızı artıracak, aile kurumunu paramparça edecek, kardeşliğimizin temellerini sarsacak olaylarla karşı karşıya kalabiliyoruz. O kadar ki neredeyse karşımızdakini komalık edecek ve depresyona girecek duruma geliyoruz. Belki de çoğumuz bu durumda kendimizi frenleyemiyoruz. İşte şeytanın seni öfke ve sinirle avucunun içine alıp istediğini yaptırdığı bu durumdan ancak Allah *subhanehu ve teâlâ* ye istiaze ederekten kurtulabilirsin. Böylelikle gözünden öfke ve sinir perdesi kalkar, takva sahibi olarak sakin bir kafayla gerçekleri daha iyi görür, olayı yumuşak hale getirebilirsin. Nitekim Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Takva sahipleri şeytan tarafından bir vesveseye uğrayınca hemen Allah'ı anarlar ve böylelikle gerçeği görürler." [3]

Peygamber de *sallallahu aleyhi ve sellem* sinir hastalığına, istiazeyi ilaç olarak göstermiştir. Süleyman b. Sırar anlatıyor;

"Peygamber ile birlikte oturuyordum. İki adam birbirine küfrediyordu. Bir tanesi öfkeden kıpkırmızı olmuş. Şahdamarı şişmişti. Bunun üzerine Peygamber şöyle buyurdu: "Öyle bir söz biliyorum ki şayet şu adam onu söylese öfke hali onda kalmazdı. Kovulmuş şeytandan

2. Müslim
3. 7/A'raf, 201

Allah'a sığınırım dese bu hal dağılıp giderdi." [4]

İstiaze kişinin "Kovulmuş şeytanın şerrinden Allah'a sığınırım" demesidir. Lakin bizler bu kavramı sadece şeytandan Allah'a *subhanehu ve teâlâ* sığınma olarak fehmetmişiz. Oysa istiaze sadece şeytanın şerlerinden ve vesveselerinden Allah'a *subhanehu ve teâlâ* sığınılan bir eylem değildir. Hakeza istiaze Allah *subhanehu ve teâlâ* nin yarattığı mahlûkların ve insanların şerlerinden Allah'a *subhanehu ve teâlâ* sığınma bir eylemidir. O zaman bizler Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yarattığı mahlûklardan veya insanlardan bir şer gördüğümüzde dedikodu olacak yorumlar yapmaktan ziyade kendimizi o kötülükten korumak için hemen "Mahlûkların ve insanların şerrinden Allah'a sığınırım" diyerek Allah'a *subhanehu ve teâlâ* istiaze etmemiz gerekir. Nitekim Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"De ki; (Allah'ın) Yarattığı şeylerin şerrinden, karanlığı çöküp bastığı zaman gecenin şerrinden, düğümlere üfüren kadınların şerrinden ve haset edenin şerrinden, sabahın Rabbine sığınırım." [5]

"De ki; (Allah'ın) Yarattığı şeylerin şerrinden, karanlığı çöküp bastığı zaman gecenin şerrinden, düğümlere üfüren kadınların şerrinden ve haset edenin şerrinden, sabahın Rabbine sığınırım."
(113/Felak, 4-5)

Yaşadığımız bu topraklarda İslami yaşamdan uzak durulması 21. yüzyılda şerlerin daha fazla yayılmasına, şer tohumlarının yeşermesine, her geçen gün şer üreten teknolojilerin üretilmesine vesile olmuştur. Bu şer bataklığının içinden kurtulmak ancak Allah'a *subhanehu ve teâlâ* istiaze etmek ile olacaktır. Rabbimizden isteğimiz bizleri ve ailemizi bu şerlerden koruması ve istiaze etmeyi nasip etmesidir.

Cemaatle beraber olmak;

Münferit yaşam, İslam'ı tek başına ifa etme, Müslüman kimliğini tek başına cemaatte olmadan taşıma şeytanın tuzak kurmak, sinsice yaklaşmak için kolladığı en büyük andır. Bu fırsattan yararlanarak kurdun sürüden ayrılan koyunu yediği gibi şeytan da tuzaklarıyla bizlerin imanımızı yiyip yok edecektir. Peygamber de *sallallahu aleyhi ve sellem* bizlere bu tehlikeyi 1400 sene önce şu hadisinde haber vermektedir:

"Koyunun kurdu gibi şeytan da insanın kurdudur. Sürüden ayrılan ve uzaklaşan koyunu nasıl kurt kaparsa, şeytan da cemaatten uzaklaşan insanı öyle kapar. Onun için tenha yollardan uzak durun, cemaatten, topluluktan ve mescidlerden ayrılmayın!" [6]

Hadiste belirtildiği üzere her ne kadar şeytan bizi fiziki olarak ele geçiremese de İslami cemiyetten uzak kalmamız şeytanın vesveselerle itikadımızı kapmasını sağlayacaktır. Bu hadiselerle Türkiye'de son zamanlar da karşılaşmaktayız. Rabbim bizleri bu olaylarla muhatap olmaktan korusun.

Her canlının bu âlemde mutlaka bir cemiyeti olmuştur. Ağaçlar cemiyeti, karınca cemiyeti vb. cemiyetler gibi. Hiçbir zaman canlıların kendi âleminde münferit bir yaşamı olmamıştır. Çünkü tek başına yaşamak, topluluktan ayrı durmak kişinin ölümü ve yok olması demektir. Burada bizim ölümümüz ise emirin, dinlemenin, itaatin, menhecin olmadığı ve İslam üzere kurulmayan cemaatlerde bulunmamız ve şeytanla baş başa kalmamızdır. Nitekim Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"Cemaate sarılın, ayrılıktan sakının. Çünkü şeytan, tek başına kalanla beraberdir. İki kişiden ise daha uzaktır. Kim, cennetin geniş yerini istiyorsa cemaatten ayrılmasın." [7]

Kişi şeytanla baş başa kaldığı zaman her taraftan şeytan ona yaklaşacaktır. Hatta bir yerden sonra şeytan bizim en büyük nasihatçimiz haline gelecektir. Bu da şeytanın bizlerin maneviyatını kökünden kurutması demektir. Kendimizin ve ailemizin inançlarının köklerinin kurumaması için salih olan cemaatte bulunmamız gerekmektedir. Rabbimizden isteğimiz hepimize böyle bir cemaatte olmayı nasip etmesidir.

4. Buhari
5. 113/Felak, 1-5
6. İmam Ahmed
7. İmam Ahmed, Müsned

KEREM ÇAĞLAR

Ortadoğu'daki Hareket ve **Suriye Aynasındaki İran**

Coğrafi konumu, vahye dayalı dinlerin doğduğu, geliştiği ve yaygınlaştığı merkez olması ve dünya siyasetinin yönünün belirlendiği politikaların uygulama alanı olması hasebiyle Ortadoğu yeryüzünün merkezi konumunda kabul edilir.

21. Yüzyılda insanlık tarihinin en ileri düzeydeki bilgi iletişim, paylaşım ve etkileşim dönemini yaşıyoruz. Bu gerçek, bireyin toplumun ve tabii ki devletlerin hayatını/işini kolaylaştırdığı gibi beraberinde birçok sakıncalar da ihtiva etmektedir. Sosyal bir varlık olarak insan da çevresindeki ve dünyadaki her türlü değişim ve gelişime ilgisiz ve kayıtsız kalamıyor.

Merkezinde insan faktörü olduğu için bu durum doğal olarak toplumsal ilgi ve duyarlılığın doğmasına, gelişip yaygınlaşarak güçlenmesine neden oluyor. Sürekli olarak çağın ruhuna veya 'ruhsuzluğuna' uygun yeni fikirler, planlar ve eylemler de üretiliyor, kurgulanıyor ve uygulanmaya çalışılıyor.

Bu tür faaliyetlerin devletin devasa güç ve imkanlarını ellerinde bulunduran 'Nizami diktatoryal rejimlerin' mutlak bilgisi, gözetimi ve kontrollerinde olduğu gibi doğru veya yanlış bir kabul, toplumun hemen her kesiminin zihinlerinde yerleşiktir. Bu kanaat, bilinç altlarına kazınmak suretiyle sonraki nesillerede tevarüs etmiş, yeni nesillerin inanç, fikir ve hareket alanları büyük ölçüde sınırlandırılmıştır.

Hararet ve Kıvılcım

İslam coğrafyasında hüküm süren diktatoryal tağuti yönetimler akıl almaz zulümlerle sindirmeye çalıştıkları halkların sükûnet görüntüsüne fena halde aldandılar. İhtişamlı saraylarından bakınca ülkelerinde her şey yolunda

gidiyormuş gibi görünüyordu. Tabii, feryad halindeki mazlum halkın hararetinin gittikçe yükseldiğini fark etseler de hiç umursamıyorlardı. 'Halk işte, her zaman ağlardı!'

17 Aralık 2010 günü Tunus'ta genç bir adam bu hararetten bir kıvılcım üretti. Halkının zihnini ve iradesini zapt u rapt altına aldığından emin olan Tunus"un son tağutu despotik tahakkümüyle insanların ruhlarına ve kalplerinin en

derin kıvrımlarına da nüfuz edebileceğini inanıyordu. Çünkü bunu böyle öğrenmişti. Ona göre başka türlüsü olamazdı.

O çok iyi biliyordu ki her ne yaparsa yapsın, halkın sadakatini hiçbir zaman elinde tutmayı başaramayacaktı.

Devletin yozlaşmışlığından, yöneticilerin zulümlerinden bıkan Ortadoğu Halkları tarih boyunca yöneticilerine/hükümdarlarına samimi bir bağlılık göstermişlerdir. Halkın bu tür zalim yöneticilere ve son asırda da tağuti düzenlere tahammülünün en önemli sebeplerinden bir tanesi anarşinin çıkmasına mani olmaktır. Yani istikrarın sağlanması korunması ve sürdürülebilirliğine duyulan çok kuvvetli ihtiyaç ve istek.

Osman'ın *radıyallahu anh* şehadetiyle ortaya çıkan fitne ve kaosları sonra da hanedanlıkların çöküşüne neden olan kan dökülmelerini gören halk, bilahare birlik ve düzeni muhafaza etmeye muvaffak olan her türlü rejime itaat edip, boyun eğmeye razı olmuştur. Özellikle müsteşrikler ile İslam düşmanlarının propagandasıyla oluşan ya da oluşturulan kanaatlerin aksine geçen yüzyılın başlarına dek Ortadoğu'daki iktidarlar halklarına yönelik despotik yönetim tarzı uygulamamışlardır. Hatta devletin sağladığı bazı faydalar ve avantajlara rağmen halk devlete zorunlu itaat haricinde çoğunlukla içten bir bağlılık ve destek göstermemiştir.

Esasen sadece bu coğrafyaya da özgü olmayan bir hakikatin tezahürüne daima şahit olunmaktadır. 'İktidarın doğru ve adil kullanımı istisnadır.' Ali'ye *radıyallahu anh* nispet edilen bir söz biraz daha açıklayıcıdır: 'İktidarı ellerinde bulunduranlar ekseriyetle ceberutlaşır (diktatör)'. Bu çerçevede Mısır Hidiv'i M.Ali Paşa'nın Ortadoğu'daki iktidar döngüsünü özetleyen şu sözü de kayda değerdir: 'Güçlü bir yönetici kılıcından ve kesesinden başka bir şey bilmez; birini çeker öbürünü doldurur!'

Coğrafi konumu, vahye dayalı dinlerin doğduğu, geliştiği ve yaygınlaştığı merkez olması ve dünya siyasetinin yönünün belirlendiği politikaların uygulama alanı olması hasebiyle Ortadoğu yeryüzünün merkezi konumunda kabul edilir. Bu merkez ve yakın çevresinde yaşanan çalkantılar aralarında kıdemli uzman analistlerin ve ultra komple teorisyenlerinin de bulunduğu kimseler tarafından öngörülemeyen küçük bir kıvılcımla başladı, tetiklendi. 2010 yılının son günleri diktatör tağutların sonlarının başlangıç tarihi oldu. Muhammed Boazizi isimli Tunuslu genç adam, dünya tarihinde yeni bir sayfa açan 'vicdani dalgalanmanın' ilk kıvılcımını tutuşturmuştu.

Ateş Yangın

Bir kısmı, şu anda orta yaşlardaki insanların doğum tarihinden beri iktidarda kalan diktatör tağutlar bu kıvılcımın barutlaşmış, hatta bizzat kendileri tarafından barutlaştırılmış halka sıçramasıyla neye uğradıklarını şaşırdılar. Muhtemeldir ki bu tağutlardan henüz sağ olanlar yaşadıkları bu kahredici yıkılışın şokunu halen üzerlerinden atamamışlardır.

Uzun yıllar boyunca en haklı, meşru insani ihtiyaç ve taleplerini dillendirmekten bile korkan, korkutulan insanlar 'O gün'ün geldiğine inandılar. Adem'den aleyhisselam kıyamete kadar ki dünya tarihi boyunca cari olan sünnetullah her zaman olduğu gibi yine, yeniden devredeydi.

Kıvılcımın saçıp tutuşturduğu ateş gittikçe yayılmaya başladı. Öte tarafta 'İslami' ve 'İnkılabi' etiketlerle Müslümanların pazarında revaç bulmaya çalışan katı mezhepçi ve milliyetçi 'şark kurnazları' da boş durmuyordu. Şam'daki tağutun devrilmemesi için 'göz yaşartıcı fedakarlıklarda' bulunan İran, nasıl olduysa Bahreyn'de bir tağut keşfetmiş ve tez elden kellesinin alınmasını örtülü bir devlet politikası haline getirmişti. Bu arada doğuya doğru yayılmaya başlayan yangının dumanı da azap yüklü kara bulutlar gibi Şam'ın Sfenks'inin oğlunun yani daha basit bir ifadeyle tağut oğlu tağutun zulüm saraylarının içine dolmaya başlamıştı. Doğal olarak bu durum şark kurnazı, diplomasi tilkilerini derin endişelere sevk etmekteydi.

Ülkemizdeki tepki(sizlik)ler de endişe verici bir durumdadır. Zira hemen yanı başımızdaki yangının adını koyup alınması gereken tavır konusunda İslami camiadan mırıltıdan başka bir ses çıkmadı. Suriye'deki 'devrimci vicdani direniş' hareketi ile genel olarak Ortadoğu'daki 'vicdani dalgalanma' süreci karşısında ülkemizdeki İslami kesimlerin adeta nutku tutulmuş

gibi sessiz ve tepkisiz kalmaları derin anlamlar içermektedir. Cılız ve kesik birkaç hoşnutsuzluk beyanı dışında İslamcı kesimlerin 'yekpare' cüssesi ile olağanüstü derecede ters orantılı bu sükunet aslında cemaatlerde ciddi bir kimlik ve aidiyet bunalımının da belirtilerini göstermesi açısından dikkat çekicidir.

Doksanlı yıllardaki cevval kalabalıkların o dönem İslam coğrafyasının farklı yerlerindeki olumsuz gelişmeler karşısında ortaya koydukları aktif duyarlılıklar neden şimdi gösterilmiyor?

Yoksa Şam'daki tağut oğlu tağutun yaptığı zulüm ve kıyım Saraybosna'da Miloseviç'in, Grozni'de Putin'in, Irak'ta Saddam'ın ve Filistin'de Siyonistlerin ortaya koydukları zulüm ve kıyımdan daha mı az veya daha mı 'anlaşılabilir' ve 'kabul edilebilir' bir derecede görülüp değerlendiriliyor. Halbuki iktidardaki güç sahipleriyle dirsek teması ve omuz hizasında olmayan hemen hemen hiçbir 'İslamcı' grup kalmadı. Hal böyleyken büyük dönüşümlerin yaşandığı coğrafyayı sadece seyretmek için başka nedenler olmalı, değil mi?

Şu sıralar yaşanmakta olan süreç, Müslümanlar olarak umduğumuz sonuçları doğurmayacaktır kuşkusuz. Zaten böyle kısa vadeli beklenti Sünnetullah'a da münasip düşmemekte ayrıca pek gerçekçi bir yaklaşım da değildir. Ümid ediyoruz ki bu kitlesel dalgalanmalar 'cahiliye' toplumlarını muvahhid ve muttaki önderlerin rehberliğinde 'tevhid ve takva' ümmetine doğru yöneltecek güçlü bir altyapının oluşmasına vesile olur. Bu türden tarihi değişim ve dönüşüm süreçleri çok hızlı ve çok farklı boyutları olan süreçlerdir. Tıpkı bulutlarda toplanan elektriğin kuvvetli bir ışık yayarak gümbürtülü bir şekilde yıldırım olarak düştüğü yerdeki yanıcı maddeleri infilak ettirip büyük ve kontrol edilemez bir yangına sebebiyet vermesi gibi tehlikeli süreçlerdir de. Bu tehlike İslam düşmanı baascı ve sapkın Nusayri taifesinin Suriye'deki katliamlarına sessiz ve tepkisiz kalınmasına asla makul bir gerekçe değildir, olamaz. İslami camia'nın büyük bir kısmındaki basiret bağlayıcı İran muhabbeti de bu sükutun kabul edilemez 'gerekçe'lerinden biri olarak karşımıza çıkmaktadır.

Komplo Teorisi, Katliam, Gerçek

Adeta bir İslam devletinde ve muvahhid bir toplumda yaşandığı zannını veren 'Şeyh, üstad, abi, alim, hoca efendi' kartvizitli kanaat ve cemaat önderleri, mensuplarının ve takipçilerinin önündeki en rahatsız edici zihin ve irade bariyerleridir. Ortaya koydukları pasif, renksiz ve isabetsiz yorum, analiz ve tavırları da aşılması gereken ilk engellerdir. İktidardaki zevatla aynı duygu ve yaklaşım ekseninde buluşan ve 'İslami kesim' den 'modern muhafazakârlığa tenzil-i rütbe eyleyen bu insanların bu türden olumsuz hallerinin belki de en önemli dayanakları sayısız komplo teorilerine yaslanıyor olmalarıdır. Kalpler hissetmek istemiyorsa, gözler görmekten aciz ise tüm dünyanın şahit olduğu katliamların gerçekliği karşısında hangi komplo teorilerine itibar edilebilir ki?

910 km.'lik kara sınırımız olan Suriye'ye Müslümanca özgün bir şekilde bakamayıp İran'ın optik dürbünlerinden bak(tır)ıldığında hadiselerin niteliği de hemen değişebiliyormuş!

Ümit ediyoruz ki bu kitlesel dalgalanmalar 'cahiliye' toplumlarını önderlerin rehberliğinde 'tevhid ve takva' ümmetine doğru yöneltecek güçlü bir altyapının oluşmasına vesile olur.

Sosyalizm ve Arap milliyetçiliğinin karışımı batak bir ideoloji olan Baas rejiminin sahipleri 1973 yılına kadar Şia mezhebinde dahi (ğulat) sapkın olarak kabul edilen Nusayriye fırkasına mensuptur. Bu sapkın fırkanın mensubu olan Hafız Esed, Suriye'de askeri darbeyle iktidara geldi.

O dönemki Suriye anayasası 'Müslüman' olmayanın cumhurbaşkanı olmasını engelliyordu. H.Esed anayasayı değiştirme gereği duymadı. Lübnan Hizbullah'ının bileşenlerinden şii-emel örgütünün kurucusu olarak kabul edilen Musa Sadr 1973 yılında bir otelde diğer tüm alevileri de kapsayan bir fetva yayınladı. Bu fetvada Türkiye'deki aleviler de dahil bütün aleviler 'şii Müslüman' olarak tanınıyordu. Bu fetvayla Suriye'deki (ğulat) sapkın Nusayriye fırkası da Musa Sadr'ın bu lütfuna mazhar oluyordu. Böylece H.Esed'in cumhurbaşkanlığı önünde herhangi bir engel kalmadı. Esed, daha sonra Suriye'nin önde gelen sünni (!) alimlerinden Said Rama-

zan El-Buti ve Şeyh Keftar gibilerinden aldığı fetvalarla konumunu sağlamlaştırdı.

1979'daki devrimle beraber İran'a ve halkına aralarında Suriye'deki İslami hareketlerde olmak üzere tüm dünyadaki birçok İslami camia büyük bir sevgi ve sempati besledi.

1982'deki Hama katliamında Suriye'deki mazlumların hawar/imdat çağrılarına Ali Hamaney'in Hafız Esed'e destek ziyaretiyle cevap veren İran ile Suriye arasındaki münasebetler mezhebi akrabalık ilişkisine dayanmaktadır. Nusayriye fırkasının İsnaAşer (On iki imamcı) şiilerince meşru olarak kabulü doğal olarak her iki rejim arasındaki ilişkilerin de temel referans zeminini oluşturmaktadır.

Sokaklarda çocukları katleden, akıl almaz bir vahşet sergileyen Suriye baasçılarının sebep oldukları bu insanlık trajedisine karşın İran'ın ve kendilerinden beri olan isimle Lübnan 'Hizbullah'ının Şam'daki tağuta bu kadar güçlü ve açık destek vermeleri başta Müslümanlar olmak üzere dünyadaki tüm mazlumlar nezdinde itibarlarını(!) beş paralık etmiştir. Günlerinin sayılı olduğuna inandığımız bu diktatör tağuta destek olmanın akıl alır bir tarafı yoktur. Bu hal asla hoş karşılanabilir değildir.

Reel-politik gerekçeler ileri sürüp 'devlet politikası' perdesinin ardına sığınarak Suriye halkına hemen her gün birkaç 'Gazze bombardımanı' yaşatan ve zulümde siyonistlerden de çok daha ileride olduğunu gösteren Esed'in sırtını sıvazlaması ne şimdi, ne yakın zamanda ne de uzun vade de mezhepdaşı İran'a hiçbir yarar sağlamayacaktır.

Baasçı ve sapkın Nusayriler hariç Suriye halkı ile İran arasında Hama katliamından bu yana zayıf ve çatlak olan köprüler uzunca zamandır onarılmayı bekledi. Hama katliamına seyirci kalmakla yetinmeyip Hafız Esed'e moral ve siyasi desteğini esirgemeyen İran 2012 yılında Hama'nın 31. yıldönümünde oğul Esed'in 'birkaç Hama katliamı' teşebbüslerine de desteğini gizleme ihtiyacı hissetmemektedir. Devlet olmanın 'sorumluluğu ve özgüveni' demek ki böyle davranmasını gerektiriyor! Mazlum Suriye halkı ile İran arasındaki köprüleri yıkan İran'ın bizzat kendi 'devlet aklı'nın ürünü mezhepçi ve milliyetçi politikalardır. İran'ın kör bir mezhebi taassupla hareket ederek aslında bizzat kendi ayaklarına kurşun sıkmaya başladığının farkına varamıyor olması düşünülebilir mi ?

1982 Hama katliamında İslam düşmanı Baasçı Hafız Esed'le dayanışma içinde olan İran, Rusların kovulması sonrasındaki Afganistan'da giriştiği 'karmaşık ve kirli' işlerle savaştan nefesi kesilmiş Afganlara yönelik pekte dostça olmayan tutumları gösteren İran, Azerbaycan'a saldırıp topraklarını işgal eden ve hocalı katliamını gerçekleştiren Ermenistan'ın yanında saf tutan İran 2003'teki Amerikan işgali sonrasında adeta altın tepside sunulan şii iktidarıyla işgalden en çok karlı çıkan yine İran... Tabii bunlar yaşanırken Amerika ve özellikle de İsrail'le karşılıklı davul çalıp peşrev çekerek naralar atmakla İslam coğrafyasındaki anti siyonist damarları kabartmayı ve sempati toplamayı da çok iyi becermektedirler. Bu da onlar için bir artı(!) olsun.

Dikkatli ve bilinçli bir takip Ortadoğu için planlandığı iddia edilen yeni dizayn ve düzende herkesin 'amansız düşmanlar' olarak görüp öyle inandığı birkaç ülkenin uzun vadede menfaatlerinin hem de çok şaşırtıcı ölçüde örtüşebileceği açıkça görülebilecektir.

Bağnazlığa yakın bir taassup, mezhebi adeta içinden çıkılamaz bir zindana dönüştürür. Böyle bir zindanda akıl tutulması yaşanır, basiret körelir, uzun yıllar ve çetin mücadelelerle elde edilen kazanımlar değerini yitirir.

Diktatör tağutlarla mezhep kardeşliği temelinde ve şark kurnazlığı yöntemleriyle uygulanmaya çalışılan politikalar unutulmasın ki muhataplarda da umulmadık ve onulmaz yaralara neden olacaktır. Böyle bir hoyratlık belki yakın zamanda açık ve fiili bir düşmanlığa hemen kapı aralamayabilir. Ancak böyle bir durumda dostluğunda asla sağlıklı bir şekilde tesis edilemeyeceği gün gibi ortadadır.

'Onlar işledikleri kötülükten birbirini vazgeçirmeye çalışmazlardı. And olsun yaptıkları ne kötüdür' [1]

1. 5/Maide, 79

ÖNCE
Gerçekler Ölür

20 yy.'ın başından beri bütün savaşlar, cepheden önce medyada başladı. Bunun son örneğini de Suriye üzerinden yapılan haber ve yorumlardan görüyoruz. Bildiğiniz gibi geçenlerde El Cezire'de çalışan beş gazeteci istifa etti. Gerekçe olarak da, El Cezire televizyonunda Suriye üzerine yapılan haberlerin yanlı ve gerçeği çarpıtma amaçlı olduğuydu. Kanalın merkezinde bulunan editörlerin, sağlam bir çocuğun yüzünü bandajlayarak yaralı taklidi yapmasını istediklerini, bununla ilgili ham görüntüleri gördüklerini ve bu görüntünün süslenerek kanalda yayınlandığını söyleyen Ali Haşim, muhaliflerin öldürdüğü sivillerin de askerlerce öldürülmüş gibi sunulduğunu belirtti. Muhalif gösterilerde kalabalığın montajlanarak birkaç katı kalabalık gösterildiği sızan diğer bilgiler arasında**.**

Suriye'de hiçbir muhabiri bulunmayan El Cezire kanalının bu çarpıtma tarzı yayıncılığı yeni değil. Katar Emiri'nin finanse ettiği kanal, batı yanlısı yayın yapıyor. Katar, S. Arabistan gibi ülkelerin nefret ettiği Kaddafi Libya'sı için de onlarca yalan habere imza atmışlardı. Şimdi ise nefret ettikleri Nusayri (Arap Alevisi) Esad var. Batı'nın hedefe koyduğu ülkelerde demokrasi isteyen bu kanal, Bahreyn'de Şiilerin demokrasi için yaptığı eylemlere zerre kadar yer vermedi. Çünkü parayı veren Alevi-Şiilerden nefret ediyor.

***

Bir söz vardır: 'Savaşta önce gerçekler ölür' diye. Son elli yıla baktığımızda bu sözü haklı çıkaracak sayısız örnek mevcut. Medyada savaş üzerine yapılan çarpıtmalardan bir bukle.

ABD, Vietnam'a büyük bir saldırı gerçekleştirme planları yapar. Daha önce Vietnam açıklarına gönderdiği Maddox destroyeri, Vietnam sahillerini bombalar. 4 Ağustos 1964'de destroyer ABD uçaklarınca batırılır. ABD Senatosu, destroyeri Vietnam güçlerinin batırdığını belirtir. Diğer gün bütün Amerikan gazeteleri ve televizyonları bu yalanı işler. Kamuoyunda işgalin altyapısını hazırlarlar böylece. Ardından da Vietnam geniş çaplı bir işgale uğrar.

Çocukluğumda TRT televizyonunun haberlerinde her gün istisnasız verilen bir haber vardı. Polonya'da Gdansk Tersanesi'ndeki grevden bahsedilir, koca bıyıklı Lech Walesa mutlaka görüntüye girerdi. Olan bitenler bütün dünyaya, Polonya işçi sınıfının mücadelesi olarak yansıtılırdı. Yıllar sonra, CIA tarafından, Vatikan aracılığıyla milyonlarca dolar paranın Walesa'ya yollandığı belgelerde açığa çıktı. Meğerse amaç, grev değilmiş, grevi parasal olarak destekleyerek, iktidarı değiştirmekmiş. Nihayetinde bunda da başarılı oldu. Walesa 1990'da cumhurbaşkanı oldu. Hayatın ironisi belki, sendikacı, işçi sınıfının evladı diye pazarlanan Walesa, cumhurbaşkanlığı sırasında ülkede meydana gelen grevleri yasakladı.

1989 yılında Romanya'da Batı destekli bir ayaklanma başlar. CIA'nın örgütlediği Ulusal Kurtuluş Cephesi (FSN) ayaklanmaya öncülük eder. Macar azınlığın yoğun yaşadığı Temeşvar bölgesi laboratuvar olarak seçilir. Macar televizyonları, Temeşvar'da on binlerce insanın öldürüldüğünü söyler ve Temeşvar'da yaşayanlara ayaklanın çağrısı yapar. Olaylar Bükreş'e sıçrar bir süre sonra. Batı medyasında, Bükreş Üniversitesi'nde 7 bin öğrencinin kurşuna dizildiği haberi yer alır. Temeşvar'da ölü sayısı 20-40 bin arası bir tahminle verilir. 2. Dünya Savaşı'nı

anlatan bir filmden bir bölüm kesilir, CIA tarafından montajlanır ve Temeşvar'da yapılan katliam diye dünyaya servis edilir. Yakalanan Çavuşesku ve eşi aynı gün teatral bir yargılanma sonrası kurşuna dizilir. Emri veren ABD'dir. Yargılamayı yapan kişi bu durumdan rahatsız olur sonrasında. Ve intihar eder. İktidara gelen FSN ise toplam ölü sayısını 639 olarak açıklar. Sayılar arasındaki uçurumlar, yalanlar irdelenmez. Nihayetinde Romanya ABD uydusu galine getirilmiştir. Önemli olan budur.

***

Polonya, Romanya derken balkanlarda sıra Yugoslavya'ya gelmişti. Önce iç savaş körüklendi. CIA tarafından silahlandırılan Kosova Kurtuluş Ordusu adlı çete rastgele adam öldürmeye başladı, tecavüzlere girişti. O dönem bu çete, Batı tarafından özgürlük savaşçıları olarak gösteriliyordu. Bir süre sonra Sırp milliyetçileri tuzağa düştüler ve Kosovalı çetelerin yaptığının benzerini yapmaya başladılar. Batı'nın ayrılıkları pompalamasıyla, iş çığırından çıktı. Sırplar toplama kampları kurdular. Ama dünya medyasında Hırvatların kurduğu toplama kampları ile ilgili bir haber yapılmadı. Bosnalı kadınların uğradığı tecavüzler haber olarak servis edildi ama Sırp kadınlarının uğradığı tecavüzden kimsenin haberi olmadı. Boşnakların da katliam yaptığını bugün bile bilen çok az kişi var. Yugoslavya dağıldı, ABD'nin Balkanlardaki yeri sağlamlaştı. Kosova Kurtuluş Ordusu'na ne mi oldu? Ülke parçalandıktan sonra, Batı tarafından yasadışı sayıldılar, silahları ellerinden alındı, bazıları cinayet ve tecavüzden tutuklandı.

Geçen yıl Libya tarumar edildi. Batı medyasında yer alan haberlere göre Kaddafi zevk için katliam yapıyordu şeklindeydi. Trablus NATO tarafından bombalandığında 1.300 kişi yaşamını yitirmişti. Ama medya hâlâ, Kaddafi güçlerinin şehri yakıp yıktığı yalanını yazıyordu. Trablus'ta Kaddafi'nin devrilmesini kutlayan göstericiler diye servis edilen resmin, Bingazi'den çekildiği sonraları ortaya çıkacaktı. Oysa o sıralarda Trablus sessizliğe gömülmüştü ve hâlâ öyle. NATO birliklerinin Meyer'de infaz ettiği 85 kişi ile ilgili görüntüler de, Kaddafi güçlerince yapılan katliam diye sunuldu. Kaddafi İngiliz komandolarca yakalanıp, çetecilere teslim edildi. Bu bile çarpıtıldı. Nihayetinde Libya yıkıldı, demokrasi geldi. Şimdi her gün onlarca kişi ölüyor Libya'da. Kimsenin umurunda değil. Nasılsa Kaddafi gitti, petrol işi sağlama alındı.

***

Irak'ta ve Türkiye'de olanları hepimiz biliyoruz. Yer darlığından bunlara giremedim. Suriye'de yaralı çocuk numarasını görünce, aklıma yıllar önceki bir haber geldi. Koruculara ölü numarası yapılması söylenmişti. Korucular yüzü boyanmış halde yerde sıralanmışlardı. TRT haberlerinde, teröristlere yine büyük zayiat verildi sözleri eşliğinde bu görüntüler verilmişti. Görüntülere dikkatlice bakanlar, yerde yatanların kımıldıyor oldukları fark edeceklerdi.

Medya mı dediniz? Dünyanın her yerinde egemen medya yalanlarla beslenir. Sahipleri iktidarların adamlarıdır. İktidar sahiplerine, sahipler de medyalarına talimat verir. Namuslu olan gazeteciler, bu yalanlara tahammül etmez, istifa eder, işsiz kalır. Geneli ise bu namussuzluğu kendisine yedirir. Onun için genel medyayı takip ederek gerçeklere ulaşamazsınız.

Yazar: Doğan DURGUN

İran
Hiç Dost Olmadı Ki!

Tarihte 22 kez savaşan Türkler ile İranlılar, bir kez daha gerilimli günler yaşıyor. İki ülke arasında Arap Baharı ile başlayan ayrışma, Suriye'de patlak veren rejim karşıtı çatışmalarla birlikte karşıtlığa dönüştü. Çıkarları doğrultusunda Müslüman halkını katleden Suriye lideri Beşşar Esed'e destek veren İranlı mollalar, Esed'e karşı durup Suriyeli muhaliflere destek çıkan Türkiye'ye diş biliyor. Devrim muhafızlarından gelen tehditlerin ardından Türkiye'ye sattığı gazda herhangi bir fiyat indirimine gitmeyen, aksine astronomik artış yapan İran'ın PKK kartını yeniden masaya koyduğu da görülüyor. NATO füze kalkanının Malatya'ya konuşlandırılmasının ardından yükselen tansiyon, Başbakan Erdoğan'ın 28 Mart'taki ziyaretiyle de düşmedi.

Tahran dönüşü Ankara'nın İran'dan aldığı petrolü yüzde 20 oranında azaltacağını açıklaması, 'sıcak' ilişkilerin 'soğumaya' başladığının ispatı. Ankara-Tahran hattında yaşanan son gerilimin perde arkasını, tarihî dayanaklarını Today's Zaman Genel Yayın Yönetmeni Dr. Bülent Keneş ile konuştuk. Doktorasını Marmara Üniversitesi'nde İran üzerine yapan Keneş, İran'la iyi ilişkilerin sürdürülebileceğini ancak asla müttefik olunamayacağını söylüyor. "İran: Tehdit mi, fırsat mı?" başlıklı kitabı Timaş Yayınları arasında bu hafta piyasaya çıkan Dr. Keneş, Arap Baharı ve Suriye krizi ile iyice rayından çıkan iki ülke ilişkilerini, İranlı mollaların bölgesel 'Acem oyunlarını' Aksiyon'a anlattı: "İranlıların ne devrimi ne de rejimi İslami."

-İran'ı çalışma fikri nasıl oluştu?

İran'ı 1990'ların ortalarında doktoram vesilesiyle çalışmaya başladım. 'İran Dış Politikasında Süreklilik ve Değişim (1979-1999)' başlıklı tezimi o dönemki danışmanım Prof. Dr. Ahmet Davutoğlu ile birlikte belirledik. Ancak 28 Şubat askerî müdahale sürecinde çalışmayı yarıda bırakmak zorunda kaldım. 2008'de çıkan afla Marmara Üniversitesi Ortadoğu ve İslam Ülkeleri Enstitüsü'ne geri dönüp teze kaldığım yerden devam ettim. Bu arada çalıştığım dönem 20 yıldan 32 yıla (1979-2011) yükseldi. Dolayısıyla çalışmanın hacmi ve kapsamı da arttı. Elinizdeki kitap, devrim sonrası İran dış politikasını etkileyen bütün unsurları inceleyen 1700 sayfalık doktora çalışmamın birincil derecede Türkiye'yi ilgilendiren kısımlarının yeniden ele alınmasıyla vücut buldu.

-Türkiye'de İran'ın yeterince çalışıldığını düşünüyor musunuz?

Üzülerek söylemeliyim ki İran mevcut durumda bile Türkiye'nin hâlâ yabancısı olduğu bir ülke. Devrim'in hemen sonrasında, yani 1980'ler boyunca İran üzerine Türkiye'de yoğun bir yayıncılık olduğunu görüyoruz. Ancak bu yayınların neredeyse hiçbiri telif niteliğinde değil, tercümelerden ibaret. Gerek İran lehine olan -ki bu tarz çoğunlukta- gerekse İran devrimi aleyhine olan yayınların geneli propagandist yayınlar niteliğinde. Türkiye perspektifinden yapılan ilmî çalışmalar ise son yıllarda nispeten artış gösterse de hâlâ son derece yetersiz. İran konusunda Türklerin telif ettiği kitapların ağırlıklı kısmı ise İran dış politikasını irdelemenin uzağında. Türkiye'de İran üzerine yapılan yayınlarda İran'ın doğrudan etkisini hissetmemek imkânsız. İran ise nüfusu içinde Türkçe konuşan yoğun bir Azeri varlığı olmasından da yararlanarak Türkiye'yi daha yakından takip etmiş. Türkiye'de Farsça yayın yapan herhangi bir kaynak mevcut değilken, İran haber ajanslarında Türkçe haber servisleri mevcut.

-Kitapta büyük bir bölüm ayırdığınız İran

devriminin 'İslam devrimi' olmadığını, keza rejimini de 'İslami' görmediğinizi söylüyorsunuz. Neden?

Çalışmaya başlarken hiçbir yargım ya da önyargım yoktu. Hatta İranlıların hoşlandıkları 'İran İslam Devrimi', 'İran İslam Cumhuriyeti' tabirlerini kullanmakta beis görmedim. Ancak çalışmalarım ilerleyip konuya hâkimiyetim arttıkça, 1979 Devrimi'nin İslam devrimi, kurulan rejimin de 'İslam Cumhuriyeti' olmadığına kanaat getirdim. 1979 Devrimi ve kurulan rejimin tüm İslamcı iddialarına ve imajına rağmen bir millî devrim niteliğinde olduğunu gördüm. İran rejiminin 'İslamcı' söylemlerine rağmen millî çıkarları çerçevesinde pragmatik politikalar izlediğini görmek, İran yanlısı propagandaların ne kadar boş olduğunu anlamamı sağladı. İran bugün de 'İslamcılık paketine' sarılı vaziyette tamamen millî çıkarları çerçevesinde pragmatik ve milliyetçi politikalar izliyor.

-İran; Karabağ, Çeçenistan ve Keşmir'de neden Müslüman aklıselimin yanında yer almıyor?

İran rejimi işine geldiğinde en ateşli İslamcı gibi davranıyor. Ancak millî çıkarlarına uygun görmediği yerde bu iddialarını hiç hatırlamıyor ve ulusal çıkarlarının gerektirdiği çizginin dışına çıkmıyor. 1980'ler ve 1990'ların ilk yarısında devrimini Türkiye, Körfez ülkeleri, Ortadoğu, Afrika, Endonezya, Malezya ve hatta Filipinler'e kadar ihraç etmek için çaba harcayan İran'ın Soğuk Savaş döneminde Rus zulmü altında inleyen Orta Asya Müslüman halklarına neden tamamen ilgisiz kaldığı sorgulanmalı. Keza rejimiyle taban tabana zıt olan Suriye rejimini rahatsız edecek en küçük harekette neden bulunmadığı da... Tahran yönetimi, Bosna olayında canhıraş çaba harcayan İran'ın Karabağ konusunda Ermeni, Çeçenistan ve Tacikistan konusunda ise Rus yanlısı politikalar izlemesini hâlâ makul bir şekilde açıklayabilmiş değil. Sovyetler Birliği'nin Afganistan'ı işgali de, Keşmir'deki Hindistan politikaları da asla İran'ın dert edindiği birer sorun olmadı.

-Müslümanları katleden Pan-Arabist sosyalist Esed rejimi ile 'İslamcı' Şii mollalar hangi ortak paydada buluşuyor?

Ortak payda, çıkar! Siz Filipinler'de, Endonezya ve Malezya'da bile 'sözüm ona' İslamcı devrim için gayret sarf edeceksiniz; ama yanı başınızdaki Suriye'yi bu konuda hiç rahatsız etmeyeceksiniz. Bu ilke, siyasetini önemsemesi gereken bir devrimci rejim için açıklanabilir bir çelişki değil. Ancak pragmatik ve oportünist bir rejimin dış politikasında bu tür çifte standartlar görülebilir. Suriye, İran için 1979'dan itibaren Arap dünyasındaki koçbaşı oldu. 1980'lerdeki Irak-İran Savaşı'nın topyekûn bir Arap-Acem savaşına dönüşmemesini İran lehine sağlayan Suriye'ydi. İçeride sosyalist, dış politikasında Arap milliyetçiliği çizgisi izleyen Suriye, Araplar arası bütün platformlarda İran'ın avukatlığını ve yükselen Sünni Arap öfkesine karşı dalgakıran vazifesini üstlendi. İttifakların çok kısa ömürlü olduğu Ortadoğu gibi kaygan bir zeminde Suriye ile İran'ın 32 yıllık kesintisiz ittifakı, tam anlamıyla iki benzemezin tuhaf birlikteliği niteliğinde. Suriye, Arap dünyasına karşı İran'a arka çıktı, İran ise Suriye'deki Nusayri azınlığa dayalı Baas rejiminin her türlü ekonomik ve lojistik ihtiyacını karşıladı. Aşırı laik sosyalist Baas rejimi ile Şiici İran molla rejimi arasında 32 yıldır süren bu tuhaf ilişki bile İran'ın gerçek kimliğini ortaya koymaya yetiyor.

-Kitapta İran'ın 1980'lerde ABD ve İsrail ile gizli ve örtülü ilişkiler yürüttüğünü ifade ediyorsunuz. Biraz açar mısınız?

İran, şahlık döneminde ABD ve İsrail'in bölgedeki en yakın müttefikiydi. Şah'ın sanayileşme ve silahlanma çabası, ABD'ye ve Batı'ya dayanıyordu. Tahran, İran-Irak Savaşı başlayınca askerî araç gereç, yedek parça ile mühimmata ihtiyaç duydu. İhtiyacını, görünürde kıran kırana çatıştığı, 'Büyük Şeytan' ABD'den ve 'Küçük Şeytan' deyip tüm devrimci retoriğini onu yok etmek üzerine kurguladığı İsrail üzerinden temin etti. Bu karanlık ve gizli ilişkilerin bir kısmı İran-Kontra skandalıyla (İrangate) ortaya çıktı. Ancak hâlâ gizli kalan kısımlarının olduğu biliniyor. Bu takiyeci diplomasi, diplomasiyi takiye gören İran siyaset anlayışının ikiyüzlü tavrından sadece biridir.

-İran, Şiiliği de mi politika enstrümanı olarak kullanıyor?

'İslamcı' iddialarına rağmen İran dış siyaseti,

iç içe geçmiş halkalar hâlinde iki kademeli bir milliyetçilik üzerine kurgulanmıştır. Şii milliyetçiliği, 24 farklı etnik, dilsel, dinsel grubu bünyesinde barındıran İran politikasında baskın ve kapsayıcı bir unsur. Şii milliyetçiliği Farisiler kadar Azerileri ve diğer Şii unsurları da kapsıyor. Ancak bu unsurlar arasında muhtemel bir çatışma durumunda bu milliyetçiliğin içindeki bir çekirdeğin Pers milliyetçiliği olduğu söylenebilir. Unutulmamalı ki İran 1924'e kadar Pers olmayanlar tarafından yönetilmiş bir ülke. Çok uzun bir aradan sonra Pehleviler aracılığıyla güç Farisilere geçti. Devrime rağmen İran, Persçi tutumundan geri adım atmadı. Elbette bu durum İran'ın işine geldiği yerde İslam'ı, işine yaradığı yerde Şiiliği kullanmasına engel olmuyor.

-İran, Sünni dünyaya hangi değerler üzerinden giriyor?

Kabul etmeliyiz ki 1979 Devrimi, Sünni dünyada da İslamcı devrim olarak bir etki meydana getirdi. Ancak bu etki süreklilik arz etmedi. İran, bu etkiyi sürdürmek ve İslam dünyasının lider ülkesi şeklinde bir imaj oluşturmak için İsrail-Filistin çatışmasını araçsallaştırdı. Öyle ki Filistin davası konusunda Filistinlileri bile aşan bir retorik geliştirdi. İran çizgisinde oldukları müddetçe de bu grupları destekledi. Ancak İran'ın Filistin retoriği her zaman fiilen yaptıklarından kat be kat fazlaydı. Çünkü asıl amacı İslam dünyasını etkilemekti.

-İran-PKK ilişkisini nasıl tanımlıyorsunuz? PKK'yı nasıl kullanıyor?

Devrimin ilk zamanlarından itibaren İran, terör ve yıkıcı faaliyetleri dış politika hedeflerine dönük bir araç olarak kullanageldi. Mesela, terörü araç olarak kullanarak Lübnan'daki Amerikan ve Fransız varlığını püskürttü. Aynı bağlamda 1980 ve 1990'larda PKK'ya büyük destek verdi. Silah yardımı ve maddi yardım yaptı. Topraklarında kamplar açtı. Urumiye'de PKK'lı militanlara hizmet veren hastaneler kurdu. Görünen devletin yanında ve kontrolü dışında çok parçalı bir derin devlet yapılanmasına sahip olan İran'ın PKK'ya desteği ılımlı politikalarıyla tanınan Muhammed Hatemi döneminde bile devam etti. Ben PKK'nın bir unsuru olan PJAK'ın oluşturduğu rahatsızlıklara rağmen İran'ın, tıpkı Suriye örneğinde gördüğümüz gibi, yeniden şekillenen bölgesel konjonktüre bağlı olarak PKK'ya destek konusunda 1990'lardaki pozisyonuna döndüğü düşüncesindeyim.

-PJAK muammasını biraz açar mısınız? PKK, İran'ın yanında mı, karşısında mı?

PJAK kâğıt üzerinde 1997'de kuruldu. Ancak harekete 2003'te geçirildi. Yani ABD'nin Irak'ı işgal edip yerleştiği yıl. PKK, 2003'te bölgede güçlü bir etkene dönüşen ABD için kendisini kullanışlı hâle getirmek istedi. Bu sebeple o dönemde Irak'tan sonra İran'ı hedefleyen ABD'nin amaçları doğrultusunda İran'ı tehdit eden PJAK'ı aktifleştirdi. PJAK'ın tasfiye edildiği zamanın, ABD'nin askerlerini Irak'tan çektiği 2011 sonuna denk gelmesi de elbette tesadüf değil. Şimdi PKK, ABD sonrası ve Arap Baharı'nın oluşturduğu yeni bölgesel konjonktüre paralel olarak Türkiye ile karşı karşıya gelen Suriye ve İran için kendisini kullanıma açtı. Yeni Suriye-PKK ittifakı çokça yazılıyor bugünlerde. Yakında İran-PKK ittifakına dönük bilgi ve belgeler akmaya başlarsa kimse şaşırmasın!

-Ankara, İran'ın PKK ve Kürt kartına karşı hangi kartlarını oynuyor?

Irak işgali sürecinde ilişkilerimizin bozulduğu Kuzey Irak Bölgesel Kürt Yönetimi ile bugün hiç olmadığımız kadar yakınlaşmamız, bölgede yeniden şekillenen güç ve ittifak denkleminin bir parçası olarak görülmeli. Türkiye, İran-PKK yakınlaşmasını Barzani'yle yakınlaşarak karşılamaya çalışıyor. Bunun elbette Suriye Kürtlerine bakan güçlü ve çatışmacı bir yönü de var.

-İran'ın PKK'ya geri dönmesinde Arap Baharı süreci de etkili oldu değil mi?

Arap Baharı'ndan önce aslında bir İran baharı yaşandı. 2009 seçimleri sonrasında baş gösteren bu bahar aşırı baskı ve kıyımlar dolayısıyla akim kaldı. Arap Baharı isyanlarının baskıyla söndürülebileceği konusunda bugün Suriye'deki Esed rejimine de İran'ın bu tecrübesi yol göstermekte. Kendi baharını bastıran, Humeyni döneminde başbakanlık ve meclis başkanlığı yapmış olan muhaliflerini ev hapsinde tutan rejim, Arap Baharı isyanlarına da pragmatik bir gözle baktı; Tunus, Mısır, Yemen

ve Bahreyn'dekine destek verdi. Libya'da soğukkanlı bir tavır aldı ve nihayet Suriye'de halktan değil, azınlığa dayalı Baas diktatörlüğünden yana oldu. Türkiye-İran ilişkileri açısından da Suriye'de yaşananlar ve Tahran'ın insanlık ve İslamlık dışı tavrı belirleyici oldu. Oysa halklardan yana olmaktansa meşruiyetini tamamen yitirmiş rejimlerden yana olanların bu süreçten kazançlı çıkma ihtimalleri bulunmuyor. Neticede Esed'in gitmesi sadece bir zaman meselesi. Eninde sonunda Esed gidecek ve Türkiye'nin temsil ettiği politik çizgi kazanan tarafta olacak.

-Bu bağlamda Türkiye'nin İran siyasetini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Türkiye'nin İran siyasetini oldukça naif ve İran'ın uluslararası toplumla çekişme alanlarına gereksiz yere fazlaca angaje buluyorum. Oysa Türkiye, İran'ın Afganistan ve Irak işgallerinden sonra güçlenen bölgesel konumu ve nüfuzunu artırdığı Şii Hilali'nden en fazla rahatsız olması gereken ülke. Çünkü Ermenistan'la yaşanan ilişki kopukluğundan dolayı Türkiye'nin tarihî ve kültürel bağları bulunan doğal hinterlandı durumundaki doğuya erişiminin önünde İran var. Orta Asya'ya erişimimiz iki dudağının arasında olan İran, yükselen 'Şii Hilali' ile şimdi de Türkiye'nin benzer tarihî ve kültürel bağlarıyla doğal bir hinterlandı ve açılım alanı durumundaki güneydeki Arap dünyasına erişiminde de aynı pozisyona gelmiş durumda. Irak'ı İran nüfuzuna kaptırdıktan sonra Türkiye'nin tüm insancıl sebeplerin yanı sıra Suriye'de yaşananlar konusunda net tavır almasında yeni jeopolitiğin oluşturduğu tehdidi bertaraf etme düşüncesi de önemli rol oynuyor. İran'ın onca sivil kıyımına rağmen Esed rejiminin arkasında durması ise kendisine muazzam jeopolitik imkânlar sunan Şii hattını kaybetmeyi göze almak şöyle dursun, tersine tahkim etme amacından kaynaklanıyor.

-Türkiye'nin bölgede güçlenmesinden rahatsız mı?

Elbette rahatsız.

-İlişkiler gerilecek mi?

Başbakan Erdoğan'ın 28 Mart'taki İran ziyareti arifesinde Today's Zaman'da yayımlanan yazımda gezinin iki ülke ilişkilerinde resmen 'soğuk barış' dönemini başlatacağını, iki ülke ilişkilerini farklı ve yeni bir çerçeveye oturtacağını yazmıştım. Gezi sonrasında Zaman gazetesine yazdığım makalemde görüşümü tekrarladım. Ziyaretin ardından Türkiye'nin petrol alımında indirime, İran'ın doğalgaz fiyatında görülmedik artırıma gitmesi, bu yeni sürecin belki gerçekte ilk olmasa bile görünürdeki ilk somut belirtisi oldu. Bu noktadan sonra İran'la mesafeli, soğuk, sürekli birbirini tartan ama çatışmadan kaçınan geleneksel çekişme-rekabet ilişkisine geri döneceğiz.

-Ankara, İran karşısında nasıl bir siyaset izlemeli?

Türkiye, bence İran'ın militan dış politikasının hamiliğine soyunmaktan veya uluslararası toplumla yer yer ters düşecek şekilde İran'a destek veren bir ülke olmaktan hızla çıkmalı. Uluslararası toplumun İran'dan endişe duyması için bir sebep varsa, Türkiye'nin daha çok sebebi var. Türkiye zaten İran'a karşı sergilediği insancıl, iyi niyetli ve Tahran'ın hak etmediği kadar asil yaklaşımlarına bugüne kadar İran'dan aynı ölçüde karşılık bulmadı. 2005'te TAV Holding ve Turkcell'in başına gelenler, bugün en pahalı enerjiyi İran'dan alıyor olmamız ne demek istediğimi anlatmaya yetiyor.

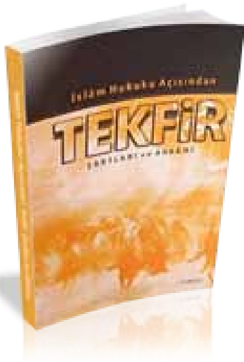
-İran'ın karşıtlığının ardında NATO kalkanının Malatya'da konuşlandırılması mı var?

Savunma amaçlı bir radarın İran tarafından bir tehdit olarak algılanmasının mantığı yok. İran'ın bu kadar telaş etmesi kendi niyetleri konusunda haklı şüpheler oluşturuyor. Türkiye, İran'ın komşusudur ama aynı zamanda bir NATO ülkesidir. Üyeliğinin gereğini yapmakta özgürdür. Bu konu da Türkiye-İran ilişkilerinin geleneksel pozisyonuna dönmesinde elbette bir etken oldu.

-Son tahlilde İran dost mu, rakip mi? Müttefik olur mu?

İran'la dostane ilişkilerin sürdürülebileceği ancak İran'ın Türkiye'ye asla uygun müttefik olamayacağı kanaatindeyim. İlişkilerin yer yer işbirliği ve dostluk, yer yer rekabet ve çekişme içereceğini düşünüyorum. Yani bir 'soğuk barış' ilişkisi yaşanacak.

Yazar: Mesut ÇEVİKALP/ Aksiyon dergisi

Ayın Kitabı

Ebu Ensar

İslam Hukuku Açısından Tekfir: Şartları ve Ahkamı

Faruk Furkan

Kitap: İslam Hukuku Açısından Tekfir Şartları ve Ahkamı
Yazar: Faruk FURKAN
Yayınevi: Meva Kitap

Hamd ancak Allah'a mahsustur. O'na hamd eder O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet ederim O tektir ve ortağı yoktur ve şehadet ederim ki Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* O'nun kulu ve Rasûlü'dür.

''Ey iman edenler Allah'tan O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak müslümanlar olarak can verin." [1]

Bu ayda bize yeni kitap tanıtma imkanı veren Allah'a *subhanehu ve teâlâ* hamd olsun. Bu ayın kitabı Faruk Furkan'ın 'İslam Hukuku Açısından Tekfirin Şartları Ve Ahkamı' olacaktır. Kitabın konusu isminden de anlaşılacağı gibi tekfirdir. Tekfir meselesi yaşadığımız coğrafyada en çok ifrat ve tefride uğrayan konuların başında gelmektedir. Bugün İslam dünyasındaki parçalanmışlığı, Müslümanların biraraya gelememesi ve İslam dünyasındaki kan, gözyaşı ve vahşeti... Müslümanların bir türlü vahdeti oluşturamamaya bağlayan birçok kişi, kurum ve cemiyet sözde vahdeti oluşturma adına İslamdaki tekfir müessesesini tamamen gündemlerinden çıkarmışlardır. İnsanları kafir, müşrik, Müslüman demeden hepsini müslüman saymışlar. tekfiri bir illet, bir hastalık bilmişler ve tekfir müessesesini kullananları 'haricilik'le suçlamışlar. Tekfir müessesesini kullananlar da önüne gelen herkesi tekfir etmişlerdir.

Maalesef bu konuda eser, risale ve makale yazanlardan birçok kişi ya ifrat ya da tefrit noktasında yer almışlardır. Bugün piyasada 'Tekfir Fitnesi', 'Tekfir Hastalığı', 'Cehalet Mazarettir' ya da 'Cehalet Mazaret Değildir' şeklinde piyasada dolaşan risaleler bunun en bariz örnekleridir. Ancak şu noktayı da belirtelim ki 'tekfir' kavramı İslami kavramlar içerisinde en hassas olanıdır. Bu kavram yerinde kullanılmadığı zaman ya da bu kavramın fonksiyonları devre dışı bırakıldığı zaman veya ifrata kaçıldığı zaman dine kan doğranmış olur. Oysa bu kavramın İslamdaki en büyük özelliği furkan oluşudur. Hak ile batılı birbirinden ayıran bir özelliktir. Safların ayrışması vela ve beranın oturması bu kavramın yerinde kullanılmasına bağlıdır. Nasıl ki insan bedenindeki omurgaları alırsanız geriye bir çuval et yığını kalırsa, İslamda tekfir kaidesini devre dışı bırakmakla sapla saman karıştırılmış olur. Nitekim bu kavramı gündemlerinden çıkaranlar nasıl ki çer çöp şeklinde bir din yaşıyorlarsa, bu kavramda aşırıya kaçanlarda bütün kinlerini müslümanlara kusuyorlar. Evet tekfir konusu hassas bir konudur ve Faruk Furkan hocamızda hassas olan bu konuda son derece hassas bir eser neşretmiştir. Eser toplam sekiz bölümden oluşmaktadır. Birinci bölüm bazı uyarı ve nasihatleri içermektedir. İkinci bölümde küfrün sebep ve çeşitleri yer alırken, üçüncü fırkaların doğuşu ve tekfir hakkındaki görüşleri yer alıyor. Dördüncü bölümde ise 'Küfür', 'Şirk', 'Riddet' vb. kavramlar üzerinde duruluyor. Beşinci bölümde tekfirin şartları ve manası yer alırken, altıncı bölüm tekfir kaideleri ile devam ediyor. Yedinci bölümde tekfirle alakalı çeşitli meseleler yer alırken, sekizinci bölüm tekfirle alakalı bazı fıkhi meseleler ile sona eriyor. Eser için şöyle bir tabir kullansak yerinde olur. 'Daha iyisi yazılıncaya kadar en iyisi budur.'

Davamızın sonu Allah'a hamd etmektir.

1. 3/Al-i İmran, 101

KARDEŞİM Sen Özgürsün

Kardeşim! Sen parmaklıklar ardında da olsan özgürsün
Kardeşim! Sen prangalara vurulsan da özgürsün
Sen Allah'a bağlandığın zaman
Sana Kölelerin tuzağı ne zarar verebilir ki?
Kardeşim karanlığın ordularını kökten sileceksin
Ve bununla yeryüzünde yeni bir fecr doğacak!
Sen ruhunu bu fecrin doğuşuna teslim et,
O zaman fecrin bizi uzaktan karşıladığını göreceksin.
Kardeşim Muhakkak ki ellerinden kanlar akmıştır
Ve zillete mahkum olmaktan yüz çevirmiştir…
Muhakkak ki bir gün o şehadet aşıkları
Ebediyet kanı ile Cennete yükselecektir!
Kardeşim sana ne oluyor ki savaştan bıkmışsın,
Omuzundan silahını atmışsın.
Söyle bana kim fedakârlık edecek ve yaraları kim saracak,
Ve yeniden sancağımızı kim dalgalandıracak?
Kardeşim! Muhakkak ki ben bugün sarsılmaz dayanağa sahibim
Ve yerlerine dayanmış dağları, kayaları parça parça ederim
Ve yarın bu silahımla bozguncular karşı savaşacağım
Ta ki yeryüzünden yok edinceye kadar…
Ben Rabb ve din için intikam alacağım
Yılmadan Rasul ve Sünnet üzerine devam edeceğim
Ya dünyayı kuşatacak zafer,
Ya da Allah'a sunulacak şehadet!

Kesinlikle Kardeşim ben savaştan yılacak değilim
Silahı da atacak değilim
Şayet kardeşim ben ölürsem şehidim
Sen de övülmüş bir zaferle devam edersin
Muhakkak ki ben emin bir şekilde
Yıldızların Rabbi olan Allah'a giden yol üzerindeyim
İster beni affedin ister beni cezalandırın
Muhakkak ki ben verilen ahde eminim
Kardeşim yürü tereddüt etmeden arkana bakma
Senin yolun kanla boyanmıştır
Oraya buraya aldırış etme
Allah'tan başkasına boyun eğme
Kanadı kırık bir kuş değiliz ki
Bundan dolayı zelil görünüp öldürülelim
Adım adım çarpışmaya çağıran
Kanların sesini işitiyorum
Kardeşim benim üzerime ağlarsan
Benim kabrimi o içten damlalarla ıslatırsan
Ufalanmış kemiklerden kendine meşale oluştur,
Ve ışığıyla yaklaşan zafere doğru ilerle
Kardeşim biz ölürsek sevdiklerimize kavuşacağız
Rabbimizin bahçeleri bizim için hazırlanmıştır
Muhakkak ki o Cennetin kuşları etrafımızda kanat çırpacaktır
Ebedi diyar bizim için ne kadar hoştur!

Seyyid Kutub *rahimehullah*

Çengel Bulmaca

K	Bir çorba çeşidi	A	N	Firavun-un veziri	H	A	M	İ	İbrahim-in (as) bir oğlu	K	(AS)	S	Namazın bitiş işareti
A	R	H	A	S	Muvat-ta'nın yazarı	İ	A	S	H	A	İ	E	Z
Yuvamızı ısıtır	S	K	E	Ummu'l Kur'an	N	M	N	Medine-deki ehli kitap	Y	D	İ	L	A
B	O	Babamız-ın kız kardeşi	N	F	A	A	M	İ	A	H	Bir hanım sahabe	Z	M
A	İ	H	A	D	T	Ü	M	A	L	U	H	Z	E
Ü	B	Çözdüğü-müz tablo	L	A	İ	L	C	İbn Kayyım El-...	İ	D	A	T	Dinin direği
L	M	A	C	A	H	A	E	M	K	İ	F	S	N
Bir hadis kitabı	A	H	A	T	20. sure	E	V	R	E	L	D	A	A
M	Ü	S	N	İ	Y	İ	Z	K	Ç	H	Yalan Söylemek	(RA.H)	M
E	A	L	E	L	Y	Bir tatlı türü	M	A	R	A	A	H	A
T	A	Allah için savaşan	D	S	E	S	Ü	T	L	A	Bir sahabe	İ	Z
Ok atılan alet	Z	M	Ü	C	A	H	İ	D	Mümin'in en güçlü silahı	Ç	İ	Ö	M
Y	İ	D	Calut'u öldüren kişi	D	A	V	Ü	Z	D	E	B	N	E
A	Y	L	E	M	Bir ölçü birimi	U	D	T	U	A	Evimizin direği	M	R
E	Y	E	T	C	E	K	(AS)	I	D	V	B	A	(RA)
N	O	Dokuz-dan sonra	R	E	T	İ	Cennet Bekçisi	R	R	A	N	B	A

KARIŞIK ZİNCİRLİ ÇENGEL BULMACA

Bu bulmacadaki kareler önceden doldurulmuştur. Amaç; verilen tanımların cevaplarını bulup işaretlemek. Her tanımın cevabı, tanımın verildiği karenin herhangi bir kenarından başlamakta ve yatay veya dikey hareketlerle etrafında ilerlemektedir. Diyagramdaki her harf sadece bir kez kullanılmalıdır. Cevaplardan biri örnek olarak işaretlenmiştir. Bulmacanın tamamını çözdükten sonra kalan harflerden hangi ayet çıkacak bulabilecek misiniz?

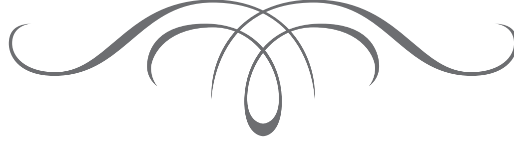

Mayıs 2012 | Yıl:1 Sayı: 4 | Tevhid Dergisinin Ücretsiz Ekidir.

Allah'ın, bazısını
bazısına üstün kılması ve
onların kendi mallarından
harcaması nedeniyle erkekler,
kadınlar üzerinde 'sorumlu gözeticidir.'
Saliha kadınlar, gönülden (Allah'a),
itaat edenler, Allah nasıl koruduysa
görünmeyeni koruyanlardır. Nüşuzundan
korktuğunuz kadınlara (önce) öğüt verin,
(sonra onları) yataklarda yalnız bırakın,
(bu da yetmezse hafifçe) vurun. Size itaat
ederlerse aleyhlerinde bir yol aramayın.
Doğrusu Allah yücedir,
büyüktür.
(4/Nisa, 34)

Eşreften Esfele

Şaşkınlığını, korkusunu hala atamamıştı Ömer. Buraya neden, nasıl getirilmişti? Ne yapmıştı ki o? Kimseye şimdiye kadar zarar vermemişti.

Burası yatağın, bu da dolabın. Allah kurtarsın.

Allah kurtarsın… Allah kurtarsın... Zihninde yankılandı bu cümle yüzlerce kez. Allah'a asi oldum da düştüm…Allah'ım affetsin…

Olduğu yere bıraktı poşetini. Kendine gösterilen yere oturdu. İçerisi ne de ağır kokuyordu. Kaç kişi kalıyordu acaba? Ve o ne kadar kalacaktı burada? Annesi duymuş muydu olanları? Ya hocaları? Hasan ve Muhammed hoca. Büzüldükçe büzüldü ranzanın üzerinde. Ona doğru gelen adamı fark etmedi bile.

- Selamun aleykum.

- ?

- Selamun aleykum dedik genç.

- Ba… bana mı dediniz?

- Burada senden başka genç göremiyorum.

- E ..evet efendim özür dilerim ve aleykum selam.

- Pek de kibarız.

- Anlamadım?

- Boş ver anlama sen. Adım Hacı. Koğuşun asayişini sağlamaktır görevim.

- Asayiş mi? Burada ne olabilir ki?

- Yaşa da gör evlat. Bir sıkıntın olursa çekin-

me söyle.

- Ta ..tamam efendim.

Şaşkınlığını, korkusunu hala atamamıştı Ömer. Buraya neden, nasıl getirilmişti? Ne yapmıştı ki o? Kimseye şimdiye kadar zarar vermemişti. Hiçbir yanlış yapmamıştı. Ne olduysa dün olmuştu.

Zehra ile sahilde doya doya gezinmişlerdi. Fakat Zehra hep tedirgindi. Birilerinin görmesinden korktuğunu söylemişti. Birkaç yere uğramışlar ve küçük paketler bırakmışlardı hediye. Zehra paketleri her zamanki gibi Ömer'in bırakmasını istemiş bunun arkadaşları için sürpriz olmasını istediğini eklemişti. Ömer paketleri bırakırken yanından uzaklaşmıştı. İyi de ne vardı bunda? Hayır hayır yaşananlarda Zehra'nın bir parmağı olamazdı. Sahi Zehra neredeydi? Onun evine operasyon yapılmıştı. Gece yarısı dövülen kapı, aç aç aç diye böğüren polisler ve hızla içeri giren narkotik köpeği. Bu bir esrar operasyonuydu. Nitekim evde 6 kg esrar bulunmuştu…Kime aitti bu mallar?

İki gün süren sorgunun ardından hiç tanımadığı birkaç adamla beraber savcıya çıkarılmış ve tutuklanmıştı.

Neler oluyordu bir türlü anlamıyordu. Ya da anlamak istemiyordu. Çünkü sevdiği, uğruna sevdiklerini, medreseyi, hatta belki ahiretini kaybettiği kızın, bu işte parmağı olmasa bunlar başına gelmeyecekti… Hediye paketleri esrardan başka bir şey değilmiş demek ki… Öyleyse Zehra bir kuryeydi. Ve yem olarak Ömer'i kullanmıştı. Pek de zekiymiş. Kim bilir şimdi kimin canını acıtacaktı?

Ömer daha da sinir olmuştu. Facebook-muş…Boş insanların, bomboş işleri diye düşündü.

Yorganı kaldırdı ve içine girdi. Başına kadar çekti yorganı. Üç gündür olanları unutmak istiyor ama bir türlü başaramıyordu. Düşünceler peşini bırakmıyordu. Tıpkı Zehra gibi. Zehra da peşini bırakmamıştı Ömer'in.

Ömer çok sade, temiz fıtratlı, güzel ahlaklı bir gençti. Annesinin dizi dibinde yetişmiş, dünya ve aldatıcılığı ile hiç yüz yüze gelmemişti. Annesinin tüm ısrarlarına rağmen liseyi bitirmemiş, iki sokak ötede açılan medreseye Hasan abisi aracılığı ile kaydolmuştu. Annesi tek başına büyütmüştü onu. Hem dinini yaşasın hem de bir meslek sahibi olsun istiyordu. Ömer ise hayallerinin mesleğini tercih etmişti; ilim talebesi olacaktı o. Allah'ı razı eden, onun dinini temel kaynaklardan öğrenen , öğrendiği ile amel edip dili kuruyuncaya kadar insanlara anlatan bir ilim talebesi…

Önceleri gündüz gidip akşam eve dönüyordu Ömer. Fakat yatılı kalan arkadaşlarına heveslenmeye başladı. Anlattıklarına göre gece medrese hayatı bambaşkaydı. Yatsı kılınır kılınmaz yatılır, saatler ve yürekler geceye ayarlanırdı. Cemaatle kılınan gece namazı ve "yok mu isteyen?" diyene açılan eller, Muhammed hocanın içten duası ve amin diye inleyen yürekler…

Sabah namazından sonra zikir ve ardından kahvaltıyla başlayan bereketli vakte heveslenmemek mümkün değildi… Annesi ile yaptığı sıkı bir pazarlık ve ısrarın ardından artık Ömer de bu şerefe nail olabilecekti…

Hayalleri gerçekleşmeye başlamıştı Ömer'in. Disiplinli bir idare sayesinde düzene giren ibadet hayatı ve her gün yeni şeyler öğrendiği derslerine sıkı sıkıya sarılmıştı. Dinlenme vakitlerini dahi değerlendiriyor üst sınıflardan ekstra dersler alıyordu. Ömer'in bu şevki hocalarının gözünden de kaçmamıştı. Çok kısa sürede herkesin gıpta ile baktığı, takdir edilen bir talebe olmuştu. Derslerindeki başarısının yanında, güzel ahlakı ile de örnek gösteriliyordu.

Medresede aylık izinler kullanılıyordu. Ömer bazen bu izinleri dahi kullanmıyor; hocaları ile vakit geçirmeyi, çok sevdiği anacığına tercih ediyordu. Annesi de belli zamanlarda medreseye yemek getirme bahanesi ile yavrucağını görebildiğinden, Ömer'in eve gelmemesine tepki vermiyordu.

Fakat bu ay annesi haber yollamış, eve gelmesini istemişti…Çok hasta olduğunu söylemişti haberi getiren çocuk.

İçi yanmıştı Ömer'in. Annesini kaybetmek istemiyordu. Babasız büyümüştü. Bu acıyı da yaşama ihtimali onu ürküttü. İzin alarak medreseden çıktı. Koşa koşa eve gitti. Kapıyı genç bir kız açmıştı. Ömer şaşkınlığını gizleyerek, hiç bir şey demeden içeri süzüldü. Doğru annesinin odasına girdi. Hüsna Hanım doğrul-

mak istediyse de yapamadı. Ömer:

- Geçmiş olsun anacığım. Neyin var? Rabbim sana şifa versin inşaAllah.

- Yok bir şeyim oğul. Çok ateşlendim gece. Sabaha kadar bekledim. Düşmeyince acile gittim. Virüs bulaşmış dediler. Roka virüsü müymüş neymiş. Bir sürü ilaç verdiler. Meraklanma. ilaçları içince bir şeyciğim kalmaz.

Ömer tepesinde dikilen kıza sinir olmuştu. Açık saçık giyinmişti. Kimdi bu kız? Ne işi vardı burada?

- Oğlum bu hanım kızımız da Leyla. Eski bir aile dostumuzun kızı. Sen çok küçükken taşındılar buradan. Arada telefonlaşırdık. Hastaneden çıkarken karşılaştık. Annesi Ayla Hanım beni bıraktı eve. Sağ olsun yiyecek bir şeyler de ayarlayıp eve döndü. Döner dönmez de Leyla kızımı yardım için buraya yollamış.

- Sağ olsunlar.

Leyla odadan çıktı. Ömer biraz rahatlamıştı. Annesine şifa ayetlerini okuyarak rukye yaptı. Küçük kağıtlara ilaç saatlerini hatırlatıcı notlar yazdı. Bu sırada Leyla içeri girdi.

- Pardon! Telefonumun şarjı bitti de mümkünse telefonunuzu kullanabilir miyim?

Ömer bu istekten hiç hoşlanmamıştı. Ama kız misafirdi. Hem de annesine bakmaya gelmişti. Sormadan da edemedi:

- Ne için kullanacaktınız?

- Facebook'a girecektim. Yeni bir şeyler eklenmiş mi diye bakmaya.

Ömer daha da sinir olmuştu. Facebookmuş…Boş insanların, bomboş işleri diye düşündü. Gönülsüz verdi telefonunu.

On dakika geçmedi ki Leyla telefonu geri getirdi. Bu sırada Ömer annesine, Leyla varken burada kalmasının doğru olmayacağını, Leyla'nın ona daha iyi bakacağını, bir ihtiyaç olursa telefon edebileceklerini söyleyerek gitmek için izin istedi. Annesi bu fikrini onaylamıştı. Hayır duaları ile oğlunu uğurladı.

Medreseye gelince gün boyu kendine verilen sorumlulukları yerine getirmekle meşgul olsa da aklı hep anacığındaydı. Bir ara aramayı düşündü ama sonra vazgeçti. Bir sorun olsaydı zaten annesi arar ya da aratırdı.

Yatma vakti gelmişti. Hocalar odalarına geçmişti. Herkes tatilde olduğu için Ömer'in odası boştu. Yatağa uzandı. Telefonunu çıkararak saati kurdu. Rehbere baktı, eski mesajları okudu. Derken Leyla'nın adresini kapatmadığını fark etti. Hiç sevmemişti Leyla'yı. Acaba telefonunu alınca neler yapmıştı? Bir kontrol etse iyi olurdu. Hem annesini kime teslim ettiğini öğrenmenin bir sakıncası olmazdı herhâlde.

Leyla'nın duvarında ne var ne yok okudu. Vicdanı pek rahat değildi ama merakına da engel olamıyordu. Hem ne var canım bunda, kız iletilerini saklamamış ki, cümle alem okuyor ben niye okumayayım diye düşündü…Ki o da ne? Bir ileti geldi.

(DEVAM EDECEK…)

Kitabım

Yüreğimde bir sızı
Yanar yanar dururum
İslam'da haksız olanı
Kitabımla sustururum

Namaz dinin direğidir
Kelime-i şehadet temeli
Bu kitap bize indirildi
Bunu çok iyi bilmeli

Benim kitabımdır Kur'an
Yaşantıma geçiririm an ve an
Onu güzel yaşamayanı
Kendime dost saymam

Okurum kitabımı her gece
Üzülürüm okumazsam bir gece
İnsan kaybettiğini bulur
Kaybettiği huzur olsa bile

Etkiler bizi suresiyle,ayetiyle
Al onu eline hiç terketme
Oku, anla, uygula
Cennetteki yerini hazırla

esved

Hicâb'ın Notları

-1-

Hamd alemlerin Rabbine, salat ve selam Rasûlü'ne, Ashaba ve onlara ihsan üzere tabi olan tüm mü'minlere olsun.

Otobüs durağında beklerken ilan kısmındaki resim dikkatimi çekti. Bir tesettür(!) giyim markasının reklamıydı. Başındaki rengarenk başörtüsüyle, davetkar bir bakışla bedenini tamamıyla sarıp sarmalayan elbisesiyle bir genç kız... Ve bildik sloganlar... 'Bu yılın tesettür modası', 'Günde bir liraya modayı takip edin', 'Giyinmek güzeldir', 'Bu sezon pardösülerimiz renkleriyle göz alıcı!', '... eşarplarıyla güzelliğinize güzellik katın!', 'Onunla farklısınız!'

Bunlar asla tesettürün, hicabın ifadeleri olmaz. Asla kendini örtmeyi, dikkat çekmemeyi ifade ediyor olamaz. Olsa olsa, kapitalist kafasını, İslam'ın arkasına saklayan bir markanın, daha fazla para kazanmak için devlet babasının razı olduğu 'başörtülü kız' modelini ilan etmesidir (Bu reklam serüveni hakkında 'Başörtüsü reklamları: Muhafazakar bir dönüşümün hikayesi - Edip Asaf Bekaroğlu - Birikim - Mart 2008)

Neden mi?

Öncelikle Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* tesettür emrini yalnızca 'saçı örtmek' olarak göstermek insafsızlıktır. Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* tanımamaktır. Örtünmeyi yalnızca saçı örtmekten ibaret anlamak (veya anlaşılmasını sağlamak) çarpıtmaktan başka bir şey değildir. Kur'an'da birçok ayetin sonunda çok aşina olduğumuz 'Allah alimdir, hâkimdir' gerçeği vardır. Hikmet sahibi olan, her şeyi bir hikmet üzere yapan Allah *subhanehu ve teâlâ*, tesettür emri ile kadının sadece saçını örtmeyi mi hedeflemiştir?, Bu, temiz kalpler ve temiz toplum için yeterli midir?

Elbette hayır! Hicab, büsbütün bir duruştur. Kadını koruyan bir kalkandır. Sadece kafa kapatan mendil değil, adeta bir elması saklamak için örtülen kadifeler gibi kadını tamamıyla saklayan bir örtüdür.

İslam, heva ürünü kanunlardan ve insan nefsinden kaynaklanan tüm kötülüklerden arınmış, ıslah edilmiş bir toplum hedefler. Bu hedefe giden yolda kadının evinde karar kılması, evinden çıkması gerektiği durumlarda da örtünmesi, önemli bir adımdır. Hicab ayeti olarak anılan ayet de bunun göstergesidir.

"Ey iman edenler! Peygamber'in evlerine yemeğe çağırılmaksızın ve vakitli vakitsiz girmeyin. Ama davet olunursanız; girin ve yemeği yiyince de lafa dalmadan dağılın. Bu haliniz Peygamberi üzüyordu, O da size bir şey söylemeye çekiniyordu. Allah ise hakkı söylemekten çekinmez. Peygamber'in eşlerinden bir şey istediğinizde; onu perde arkasından isteyin. Bu; sizin kalpleriniz için de onların, kalpleri için de daha temizdir..." [1]

"Ey Peygamber! hanımlarına, kızlarına ve mümin kadınlarına (bir ihtiyaç için dışarı çıktıkları zaman) dış örtülerini (cilbablarını) üstlerine almalarını söyle. Onların tanınması ve incitilmemesi için en elverişli olan budur. Allah bağışlayandır, esirgeyendir." [2]

Bu ayeti kerime tüm ümmetin takvalarına şahitlik ettiği sahabe ve yeryüzünün gelmiş geçmiş en temiz toplumu üzerine inmiştir. Onlar bu hallerine ve cennetle müjdelenmiş, dini anlama ve yaşamada bize ölçü kılınacak kadar Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* temize çıkardığı kullar olmalarına rağmen böyle bir emre muhatap olmuşlarsa, her gün hastalığına hastalık kattığımız kalplerimizle, şirkin, fücurun ve fitnenin normal hale geldiği bir toplumda bizler mi muhatap olmayacağız? Hiç şüphesiz bu mümkün değildir.

1 33/Ahzab, 53
2 33/Ahzab, 59

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ayetlerinde bildirdiği hükümlerin hikmetlerine ve nasıl uygulanacağını anlamak için nüzul (iniş) sebepleri de önemli ölçüde yardımcıdır. Yani bir hükmün hangi ortama, hangi olaya, hangi şahsa, hangi davranışa binaen indirildiğine, zamanına ve zeminine bakmak hükmü ve hikmetini anlamayı kolaylaştırmaktadır.

"Ey Peygamber! Hanımlarına, kızlarına ve mümin kadınlarına (bir ihtiyaç için dışarı çıktıkları zaman) dış örtülerini (cilbablarını) üstlerine almalarını söyle. Onların tanınması ve incitilmemesi için en elverişli olan budur. Allah bağışlayandır, esirgeyendir." [3]

Tesettür ayetinin indiği zemini ise İbn Kesir *rahimehullah* tefsirinde Suddi'den nakledilen rivayette açıklıyor: 'Medineli fasıklardan bir topluluk geceleyin karanlık bastığı zaman, Medine sokaklarına çıkar ve kadınlara sataşırlardı. Medine'nin evleri çok dardı. Kadınlar akşam olunca ihtiyaçlarını gidermek için dışarı çıkarlardı. İşte o fasıklar bu zamanı gözlerler ve üzerinde cilbab bulunan kadın görürlerse; 'Bu hürdür' diyerek ondan kaçınırlardı. Üzerinde cilbab bulunmayan kadın görürlerse 'Bu cariyedir' derler ve ona saldırılardı.'

Mücahid de bu ayeti açıklarken şunları söylüyor: *'Kadınlar bol örtüye bürünerek köle olmadıklarını, özgür kadınlar olduklarını belli ederler. Öyle olunca ahlaksız kadın avcıları onlara sarkıntılık etmez, kimlikleri konusunda şüpheye düşmezdi.'*

Allah-u Ekber! Örtü, bugün birilerinin zannettiği gibi esaret değil, hürriyettir. Allah *subhanehu ve teâlâ* toplumda hür, saygıdeğer hanımefendilerin tanınması için hicabı alamet kılmıştır.

O gün kadınlar üzerinde sosyal anlamda var olan kölelik, bugün de fiziksel ve görsel olarak varlığını sürdürmektedir. Bugün de Rablerinin kendileri için bir rahmet ve kalkan olarak indirdiği hicabı taşımayanlar yine toplumun fasıklarının gözlerinin ve sözlerinin esiri konumundadırlar. Kötü niyetli nefsani bakışların, rahatsız edici iğrenç sözlerin esiridirler.

'Kendisini boyayıp süsleyen ve her tür ziyneti takıp takıştırmadan dışarı adımını atmayan bir kadının, erkeklerin dikkatini çekmekten başka bir amacı olamaz. Böyle yaptığı halde insanların açgözlü bakışlarından rahatsız olduğunu söyleyerek şikayet ediyorsa ve 'sokak kadını' olarak tanınmak istemediğini, namuslu bir ev hanımı olarak yaşamak istediğini söylüyorsa bu, sahtekarlıktan başka bir şey değildir. Bu gerçek niyetini ifade eden bir kimsenin sözleri değildir. Onun asıl niyeti tavır ve davranışlarda görülmektedir. O halde diğer erkeklerin önüne dikkat çekici bir şekilde çıkan bir kadının bu davranışı, onun davranışlarını neyin yönlendiğini göstermektedir. İşte bu nedenle münasebetsiz kimseler, hafif kadınlardan bekledikleri şeyleri bu kadınlardan da beklerler.' [4]

'Allah, Rasûlü'ne mümin kadınlara üstlerine örtü almalarını ve cahiliye devri kadınlarının kıyafetlerinden ayrı ve cariyelerin giyimlerinden farklı bir biçimde giyinmelerini emretmesini söylüyor' [5]

Bunu daha net görebilmek için örtü emri inmeden önce kadınların sosyal hayatta var oldukları kılık kıyafetleri, hal ve hareketleriyle bugünküler arasındaki benzerlikleri de göstermenin faydalı olacağına inanıyorum. Evet. Cahiliye kadınları nasıl giyinirdi?

Cahiliye kadınları başlarına bir örtü atarlar, ancak bunu bağlamazlardı. Ve gerdanlık, küpe, saçlar vs. birtakım ziynetleri açıkta kalırdı. Adeta o örtüyü bir tamamlayıcı aksesuar olarak kullanırlardı.

Bugün türlü renklerde capcanlı modellerle, binlerce çeşidi bulunan başörtüler ile giydiği elbise arasında renk uyumu arayan, makyajını başındaki örtünün tonlarına uygun yapan, kafasını örtüp de kolunu bacağını açan, kafasını örtüp de daracık pantolonuyla, kısa eteğiyle sokağa çıkan, cahiliye kadınlarından farklı değildir.

Cahiliye kadınları erkeklerin arasında dolaşıyor, onlarla samimi olabiliyor, rahat davranışlar sergiliyorlardı.

Bugün kafasını örtüp de sevgilisinin kolunda gezen, alışverişte, işte, sokakta, okulda her alanda erkeklerin arasında hiç çekinmeden bulunan, şakalaşabilen, kahkahalar atan, sokak ortasında sakız patlatan, sigara içenin de hiçbir farkı yoktur.

3 33/Ahzab, 59

4 Mevdudi, Tefhimul Kuran

5 İbn Kesir

Yine o dönemin cahiliye kadınları, yolda yürürken dikkat çekici bir edayla yürürlerdi. Halhallarının sesi duyulsun da erkekler baksın diye ayaklarını yere vururlardı.

Bugün tesettür defilesi diye düzenlenen organizasyonlar, günlük hayatta bile yüzlercesiyle karşılaştığımız ve benim burada tasvir etmekten haya ettiğim tavırlar, o cahiliyeden farklı değildir.

Bilakis; bunlar daha şerlidirler. Çünkü o günün cahiliye kadınlarının bu çarpık örtünmeleri Allah *subhanehu ve teâlâ* adına savundukları bir dava değildi. Günlük hayatta sahip oldukları bir ahlak ve gelenekten ibaretti.

Ancak bugünküler 'başörtüsü davası' denildiği zaman mangalda kül bırakmazlar, rengarenk kafalarıyla bir yığın erkeğin gözü önünde bir parça mendilin davasını gütmektedirler. Yaptıkları eylemler ise kendilerini iyi hissettirmekten başka bir işe yaramamaktadır.

Esasen kadının meta haline gelmesinin, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dinini sistem edinmemiş topraklarda, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dinine savaş açmış tağutların çalışmaları sayesinde olduğu da göz ardı edilmemesi gereken bir gerçektir. Birçok kavrama yaptıkları gibi tesettür kavramının da içini boşaltmakla, tam da hayalini kurdukları 'demokrasinin ağzına layık başörtülü kız' modelini elde ettiler. Elbette bu bir günde olan bir şey değildir. Cumhuriyetin ilanıyla gelen çarşaf yasağı ile önce şehirdeki kadını açtılar, Anadolu'da ise o günlerde çarşaf geçerliliğini kaybetmemişti. Ancak 80 yıl süren çabadır ki; TV'de filmlerle, reklamlarla, başörtüsü sorunu diye ortaya çıkardıkları şeyle (başını örten kadın nasıl olur görüntüsüyle), Anadolu'da her şehre açılan üniversitelerle, ilkokulda körpecik gözlerin önüne konulan kadın öğretmen profiliyle, çağdaşlık, özgürlük safsatalarıyla, bu yöndeki psikolojik baskıyla ve hiç şüphesiz halkın safiyane boyun eğişiyle bugüne gelinmiştir.

Buna dair çocukluğumda dinlediğim ve unutmadığım bir anı şudur;

Annemin babaannesi Giresun'un Alucra ilçesinde dağlık yerde yaşayan bir kadındır. Çarşaflıdır ve çarşaf giymemeyi kötü karşılayan bir örfün içinde yetişmiştir. Eşi ise genç yaşta İstanbul'a çalışmak için gelir, yıllarca çalışır ve bir birikim elde eder. Sonunda ailesini de İstanbul'a getirir. İstanbul'a geldikten sonra hanımına ilk hediyesi bir pardösü ve bir eşarptır. Annemin dedesi bu hediyesiyle eve gelir, hanımına bunların nasıl giyileceğini gösteri ve der ki 'Burası İstanbul, burada kanun böyle. Artık çarşafı değil bunu giyeceksin.'

Kadını meta haline getirip çeşitli siyasi amaçlara da alet etmek bu tağutların dedelerinden kalma emektar bir plandır. Hatırlayalım Mekkeli müşriklerden Nadr b. Haris, Rasûlullah'ı *sallallahu aleyhi ve sellem* davetini engellemek için bir plan geliştirmişti. Halkı Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* okuduğu ayetlerden uzaklaştırabilmek için hazırlanan bu planın birinci ayağı İran kültür ve edebiyatının ürünü olan birtakım hikayelerin halka okunması, ikinci ayağı ise şehre dans eden kadınlar getirtip halkın seyretmesi idi.

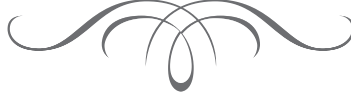
Her ne kadar tesettür ehli olduklarını zannetseler de teberrüc (Mücahid, Katade, İbn Ebi Nuceyh; teberrüc, açık saçıklık, cilveli, dikkat çekici, endamlı bir şekilde yürümektir.) ehli olan günümüz cahiliye kadınları toplumun yozlaşmasını sağlayan bir meta' olma konusunda saçı açıklardan geride değillerdir. Ne yazık!

Başörtüsü zannedilen uygulamanın, esasen bu toplumun cahiliye toplumu olduğuna dair büyük alametlerden biri olduğunu görüyoruz. Tüm cahili inançlardan arınarak Rabbi'nin hakimiyetine teslim olmuş kadın, cahiliyenin bu alametini terk etmek zorundadır. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* emrettiği hicab bu değildir.

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* emrettiği hicab, inancı özgür olan, kula kulluktan kurtulmuş olan muvahhid kadını sosyal hayatta da özgürleştirecek olan ve onu baştan aşağı örten bir örtüdür.

Nerede!.. Örtü emrini duyar duymaz kendini örten o ensar kadınları...
Nerede!.. Sünnete uygun örtünen, iffet timsali, cennetle müjdelenen müminlerin annesi Aişe *radıyallahu anha*...
Nerede!.. Bir kadının örtüsüne yapılan müdahaleden dolayı ordu hazırlayıp cihada kalkan Rasûl...
Selam olsun onlara ve onlara tabi olanlara...

Baba Gibi Yâr

iktibas yazı

-1-

Çocuklarda irade, adalet, dirayet, cinsel kimlik, zihinsel gelişim, sosyal yaşam, aidiyet duygusu, özgüven ve akademik başarı gibi birçok 'hayati' özellik baba aracılığıyla gelişiyor. Peki nasıl? 'Babalı büyüyen çocuklardan değilim. Bu yüzden, bir çocuğun babasını kaybettiği o dramatik an hakkında doğru dürüst ve şahsi kanaatim yok. Nasıl olabilir ki? 6 yaşımdaydım. O günlerde hiç de mutat olmayan bir sıklıkla mezarlık ziyaretleri oluyordu. Başta annem, halam ve komşu kadınlardan oluşan bir hanım heyetiyle girdiğimiz kabristanda, yazılı kısmının bir tülbentle sıkı sıkıya sarılıp gizlendiği, kaba saba bir çam tahtasının dikili olduğu mezar etrafında toplanıyorduk ve kadınlar ağlıyordu. Henüz okula gitmiyordum ama üzerinde bir şeyler yazılı o çam tahtasını niçin tülbent sararak kapattıklarına bir türlü mana verememiştim. Başında ağlayıp durdukları mezar ise belli ki bir komşumuza aitti ve onun için çok üzülüyorlardı. Peki, ama babam neredeydi? Cevabı basitti: Yine çalışmak için Almanya'ya gitmişti. Sivas semalarında ne zaman bir uçak sesi duysam, 'Tayyare, babama selam söyle!' diye bağırıyordum. Acaba ne zaman gelecekti? Neredeyse Kemalettin Tuğcu hikâyelerinden alınmışa benzeyen bir yetim çocuk hikâyesi gibi. Babam genç ölmüş, 41 yaşında. Ben 41'ime girdiğimde bu yaşın ölmek için ne kadar erken olduğunu hatırlamıştım. Yattığı yer nur olsun…"

Yazar Ahmet Turan Alkan, babasının ardından yaşadıklarını böyle anlatıyordu "Oğullar ve Babaları" kitabında. Sadece o değil, onlarca tanınmış oğul, babalarının vefatıyla bir yarılarının da öldüğünü, bir gecede nasıl da büyüdüklerini dile getiriyorlardı hissiyatlarını paylaşırken… Zira onların hayatında baba, dış dünyaya açılan köprü demekti. Koca bir çınara sırtını dayamak, devasa bir güce güvenmekti. Asaletin temsilcisi, ailenin direğiydi baba. Yani insanı ayakta tutacak 'çok şey' anlamına geliyordu.

Babalar oğullarına belki bilerek belki de bilmeyerek 'kendilerince' anlatmışlardı onca erdemi, kültürü, yaşayışı, duyguyu. Peki, günümüz babalarının ardından çocukları ne söyler, ne düşünür? İyi okullarda okuttuğunuz, sürekli pahalı oyuncaklarla şımarttığınız, hayatın kötü ve yıpratıcı hiçbir yönünü göstermeyerek koruduğunuzu sandığınız yavrularınız sizin ardınızdan da aynı şeyleri söyleyebilecek mi?

Modern zamanlar, insanların anlam ve yaşayışla alakalı davranış, düşünce ve hissiyatını şüphesiz başkalaştırdı. Hâl böyle olunca, birçok ana başlık gibi 'baba olmak' da tekrar değerlendirilmesi, yorumlanması gereken unsurlar arasında. Artık babalık yapmak da çocuk olmak da zor. Çünkü her ikisi de tadil edilmeye muhtaç…

Türkiye'de anne merkezli bir hayat var. Televizyon programları, gazete-dergi haberleri, söyleşi ve konferanslar da hep bu minvalde. Tüm dikkatimizi tek bir kanala vermemiz, çocuğun maddi manevi bakımından 'sadece' anne sorumluymuş gibi bir sonucu ortaya çıkarıyor. Üstüne bir de ataerkil aile yapısı eklenince hiçbirimiz, 'Bir babanın asli vazifesi nedir?' sorusunu ne birbirimize ne uzmanlara ne de kendimize yöneltiyoruz. Erkekler evlerine bakıp çocuklarının ihtiyaçlarını eksiksiz karşıladığında vazifesini yerine getirdiğini düşünüyor. Hâlbuki bebeklik, çocukluk, ergenlik ve gençlik dönemlerinde babanın çocuk gelişimindeki rolü çok büyük. İrade, adalet, dirayet, cinsel kimlik, zihinsel gelişim, sosyal yaşam, özgüven, akademik başarı gibi birçok 'hayati' durum çocuklarda baba aracılığıyla gelişiyor. Maddeten ya da manen baba eksikliği yaşayan kız ve erkekler, bu özelliklerini geliştiremediği için hem aile içinde hem de toplumda sorun teşkil ediyor.

Binlerce eserin arz-ı endam ettiği kitap piyasasında babalara özel yazılmış sadece iki kitap var. Bu bile toplumumuzun 'baba olmak' üzerine konuşmadığını gözler önüne seriyor. Peki ama neden?

Anne Çocuk Eğitim Vakfı'nın (AÇEV) Baba Destek Birimi Koordinatörü Hasan Deniz, toplumsal cinsiyete bağlı iş bölümünün etkisine dikkat çekiyor. Ona göre çocuğun bakımını temel aldığımızda her şey annenin sorumluluğunda. Baba da para kazanan, evin güvenliğini, otoriteyi sağlayan kişi. Anne çalışsa da bu kanaatte bir sapma yok. Bir de erkekler 'baba' olarak doğmuyor, önce erkekliği, daha sonra da babalığı öğreniyor. Dolayısıyla edinilmiş erkeklik kalıpları çerçevesinde babalığı gerçekleştirmeye çalışıyorlar. Öğrenilen erkeklik ise çocuk bakımı dâhil diğer ev içi işlerden sorumlu olmayı, eşle demokratik bir ilişki kurmayı çok teşvik etmiyor. Aile hayatı içindeki çocuk yetiştirme pratikleri de bu temel kabulden hareketle şekilleniyor. Sonuçta toplum tarafından babalığa verilen destek, babalığın konuşulma biçimi, babalık denince öne çıkarılanlar da bu kabul edilmiş kanaatlerle biçimlendirilip sınırlandırılıyor. Psikiyatr Dr. Mustafa Ulusoy, sadece bu coğrafyada değil, küresel ölçekte de babalığın yeteri kadar konuşulmadığını söylüyor.

Babalar Niçin, Ne Zaman Geri Planda Kaldı?

Sürecin nasıl yaşandığına gelince… 19. yüzyıl başları babalığın, bir ölçüde de anneliğin, devlet ve çeşitli kurumlar tarafından ikame edildiği, yani ebeveyn rollerinin özellikle babaların elinden alındığı bir çağ. Bu ikame ebeveynlik, endüstriyel topluma geçişle de yakından ilgili. Önceden köyde yaşayanlar ailecek sabahları erkenden kalkar, bir tarlaya gidip çalışırlardı. Beş yaşındaki çocuk tarlada anne-babasına yakın bir yerde oyun oynardı. Daha büyükler de üretime katkıda bulunur, çalışırken de baba ve anneye 'temas' ederdi. Bu esnada çocuk ebeveynin sarf ettiği emeği fark edip yüzlerinde biriken teri görürdü. Böylesi bir ortam çocuğun baba ve annesine saygısını inşa edip pekiştiriyordu. Endüstri sistemi ise tüm bunları engelledi. Üretim tekelleştikçe, babalarla eş ve çocuklarının dünyası ayrıldı. Çocuklar babalarının işini göremez hâle geldi, babanın saygınlık edindiği alan kayboldu. Üstelik babanın emeği çocuk için yabancılaştı. Bu aslında babanın da yabancılaşmasıydı bir nevi. Tüm bu değişiklikler, çocukların ebeveynleriyle güçlü bir ruhsal özdeşlik kurmalarını zorlaştırdı.

Ailenin endüstri, kitle iletişim araçları ve toplumsallaşmış ebeveynlik kurumları tarafından istila edilmesi de ebeveyn ve aile-çocuk arasındaki bağlılığın niteliğini değiştirdi. Babayı evden koparıp fabrikalara, plazalara mahkûm etti. Çocukla baba arasındaki bu kopukluğu doldurmak için de sistem harekete geçti. Ebeveyni çocuğun gelişiminden sınırlı biçimde sorumlu olmaya özendirdi. Çocuğun doğumundan, doğum uzmanları; tedavisinden çocuk hekimleri; kişilik gelişiminden psikiyatr, psikolog ve pedagoglar; zekâsından öğretmenler; beslenmesinden süpermarketler ve gıda endüstrisi; konuşma biçiminden de televizyonlar sorumlu hâle geldi. Tüm bunlar babalarla çocukların arasını açtı. Kimse de bu yavaş ama derin değişimin farkına varamadı.

Minicik bedeni, küçücük elleriyle her bebek, insanda şefkat ve sevgi uyandırıyor. Anneler kadar değilse bile babalar da bu güzel duyguları yaşıyor. Fakat iş bebeğin bakımına gelince yaşananları biraz daha uzaktan izlemeyi tercih ediyorlar. Aslında bu durum daha ilk andan itibaren çocukla baba arasına 'görünmez' bir mesafe koyuyor. Ta ki çocuk birlikte hareket etme becerisini kazanana kadar. Oysa yapılan araştırmalar bebeklerin doğdukları günden itibaren yalnızca anneleriyle değil, babalarıyla da ilişki kurduklarını gösteriyor. Hatta bebek anne ile babanın ayrımına vardığı için babayla daha farklı bir etkileşim içine giriyor. Dolayısıyla babaların, "Ben altını değiştiremem, uyutamam, henüz kızım-oğlum anne çocuğu" diyerek evlatlarından uzak durmamaları gerekiyor. Hormonlar nasıl kadını anneliğe hazırlıyorsa, erkekler de bundan nasibini alıyor; doğum zamanına yakın onlarda da hormon değişikliği (testesteron ile estradiol düzeyinde düşme ve prolaktin ile kortisol düzeyinde yükselme) gözlemleniyor. Tüm bu veriler göz önünde bulundurulduğunda aslında hem bebek hem de biyolojik işleyiş babanın vazifelerini yerine getirmesini istiyor.

(DEVAM EDECEK…)

Tûba KABACAOĞLU

İrade, adalet, dirayet, cinsel kimlik, zihinsel gelişim, sosyal yaşam, özgüven, akademik başarı gibi birçok 'hayati' durum çocuklarda baba aracılığıyla gelişiyor.

Peygamberimizin Hanımlarıyla Olan İlişkisi

Eşlerine Yardım Eden Peygamber

El- Esved şöyle anlatıyor: *Aişe'ye* radıyallahu anha *Rasulullah'ın* sallallahu aleyhi ve sellem *evde ne iş ile meşgul olduğunu sordum. O da bana şu cevabı verdi: "Ailesinin hizmetinde bulunur ve onlara ev işlerinde yardımcı olurdu. Namaz vakti gelince de abdest alır ve namaza giderdi."* [1]

Tirmizi de geçen bir rivayette ise, Aişe radıyallahu anha dedi ki: *"Rasulullah ayakkabısını, elbisesini diker, sizden herhangi bir kimsenin evinde çalıştığı gibi O da evinde çalışırdı."*

Yine şöyle demiştir: *"O insanlardan bir insandı. Koyununun sütünü sağar, kendi hizmetini kendisi görürdü."* [2]

Ümmetine örnek olan Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem insanlara karşı olduğu gibi, hanımlarına karşı da son derece alçakgönüllüydü. Evde kendi işini görür, hanımlarına ev işleri konusunda yardımcı olurdu. Onlara yardımcı olması aralarındaki sevginin artmasına vesile olurdu.

Elbette ki ev işleri hanımın asli görevidir. Ancak bazı zamanlarda eşin hanımına yemek, temizlik, çocuk bakımı gibi konularda yardımcı olması aralarındaki muhabbeti arttıracağı gibi kalplerini birbirlerine daha da yakınlaştıracaktır. Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem *"Kim bir müslümanın dünyadaki bir sıkıntısını giderirse, Allah'ta ahirette onun sıkıntısı giderir"* buyurmaktadır. Aynı davanın yoldaşı olan eşler birbirlerine bazı dünyevi istekler de daha anlayışlı ve müsamahakâr olmalıdır. Bu her iki tarafın dünya ve ahiret salahı için gereklidir.

1 Buhari
2 Tirmizi

Her Aya Bir Hadis

Yazması Bizden Uygulaması Sizden...

"Sizden biriniz kendisi için istediğini Müslüman kardeşi için de istemedikçe iman etmiş olmaz.."

لا يؤمن أحدكم حتى يحب لأخيه ما يحب لنفسه

Allah'a Adak

İmran'ın karısının bir çocuğu dünyaya gelecekti. Doğacak çocuğunun erkek çocuğu olmasını umuyordu. "*Rabbim, karnımdaki çocuğu, her türlü endişeden arınmış olarak sırf Sana adadım, O'nu benden yana kabul buyur.*" [1] dedi.

Doğum zamanı gelip O'nun bir kız çocuğu olduğunu öğrenince, *"Rabbim, doğurduğum kız çocuğudur, O'na Meryem adını verdim. O'nu ve soyunu lânetlenmiş şeytandan Senin himayene havale ederim."* [2] dedi.

Rabbimiz ihlaslı kulunun duasını kabul eder. O'nu güzelce kabul etti. O'nu güzel bir bitki gibi yetiştirdi. Meryem'in bakımını üstlenmesi için de Zekeriyya'yı görevlendirdi. Zekeriyya Meryem'in teyzesinin eşidir. Meryem Beyt-i Makdis'te özel bir odada kalıyordu. Zekeriyya mescidde kalan Meryem'in yanına her gelişinde çocuğun yanında çeşit çeşit taze meyveler görürdü. Bunlar o mevsimde, o bölgede yetişmeyen meyvelerdi. "*Ey Meryem bu sana nereden geldi*" [3] diye sorardı. Meryem de: "*Allah tarafından geldi, hiç kuşkusuz Allah dilediğine hesapsız rızık verir"* [4] derdi.

Allah *subhanehu ve teâlâ* Meryem'in annesinin duasını kabul edip Meryem'i himayesine aldı. O'nu her türlü tehlikeden, pislikten korudu. O'na bir barınak, karnını doyuracak yiyecek verdi. Çünkü Allah'tır *subhanehu ve teâlâ* mülkün sahibi, rızık O'nun elindedir. İnsanları, hayvanları hatta bitkileri bile rızıksız bırakmaz. O çok merhametlidir, kimseyi aç bırakmaz ve pek yücedir. Meryem de Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kendine vermiş olduğu nimetlere karşı asla nankörlük etmedi. Her daim ibadet ederek Allah'a şükrünü ifade etti. Allah'ta *subhanehu ve teâlâ* onu cennetle müjdeledi.

Meryem'in bir Peygamber olan çocuğunun adını biliyor musunuz?

1 3/Al-i İmran, 35
2 3/Al-i İmran, 36
3 3/Al-i İmran, 37
4 3/Al-i İmran, 37

Rabb'imin Güzel İsimlerini Öğreniyorum

Haydi çocuklar, her hafta Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bir güzel ismini ezberleyelim.

Bunun içinde okuduğumuz her güne artı (+), okuyamadığımız günlere eksi (-) koyalım.

Hergün okumaya devam edelim Rabb'imizi zikredelim.

"Kim bir toplulukta Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* **anarsa, Allah** *subhanehu ve teâlâ* **onu daha hayırlı bir toplulukta anar."** [1]

1 Buhari, Tevhid 15; Müslim, Zikir 2, 19

1. Hafta	**El-Musavvir:** Herşeye bir biçim ve özellik veren.
2. Hafta	**El-Gaffâr:** Mağfireti (affetmesi) pek büyük.
3. Hafta	**El-Kahhâr:** Her şeye her istediğini yapacak şekilde galib ve hakim
4. Hafta	**El-Vehhâb:** Her türlü nimeti devamlı bağışlayan.

Pazartesi	Salı	Çarşamba	Perşembe	Cuma	Cumartesi	Pazar

YEMEK TARİFİ: AĞLAYAN PASTA

Kek İçin Malzemeler:

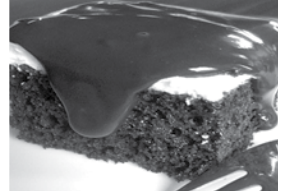
4 Yumurta
3 Kahve Fincanı Şeker
3 Kahve Fincanı Un
2 Yemek Kaşığı süt
Kakao, Kabartma tozu, Vanilya

Krema İçin:

3 Su bardağı süt
1 Su bardağı şeker
2 Yemek kaşığı un
Kakao, Vanilya

Ayrıca üzeri için:
1 Paket toz krem şanti
2 su bardağı süt

Yapılışı: 1 Su bardağı süt krem şanti ile çırpılır ve diğer malzemeler hazır olana kadar buzdolabında bekletilir.
Bir kaba yumurta ve şeker konulup çırpılır, geri kalan kek malzemeleri de ilave edilip iyice karıştırılır.
Kek ince olacak şekilde bir dikdörtgen fırın kabı yağlanıp, malzeme 180 derece de pişirilir.
Krema malzemeleri bir tencere de pişirilip soğumaya bırakılır. Kek pişip ılıyınca 1 su bardağı süt kekin üzerinde gezdirilir. Kek soğuyunca da üzeri krem şantiyle kaplanır ve onun üzerine de soğumuş kakaolu kreması bozmadan serilir. Dolapta bir gece bekletilir. Kare kare kesilip servis yapılır...

ALTERNATİF TIP

Hastalıklarla mücadelede ilaçlar etkin olduğu gibi, bitkiler de çok etkili vesilelerdir. Lakin bazı insanlar buna inanmamaktadır. Öyle ki her ibadette ilk başta şart olan niyettir. O yüzden bizlerin de bu gibi bitkileri kullanmadan önce bunların şifaya vesile olacağına inanmamız gerekir.
Baş ağrısı: Genellikle sinir, stres ve aşırı yorgunluktan meydana gelir. Ya da sinüzit ve migrenden oluşur.
Baş ağrısı durumunda yapılması gerekenler; öncelikle kişinin oturması ve biraz dinlenmesi gerekir. Sonra kişi ayaklarına ılık su ile masaj yapabilir. Son olarak ta kekik veya biberiye yağı ile şakaklarına masaj yapabilir. Şifa Allah'tan.
Bitkiler
Acı bakla Latincesi lupines.
Faydaları: Genel olarak şeker hastalığı ve vücuttan iltihap (idrar yolları iltihabi) içinde kullanılır.
Kullanılışı: Toz haline getirilip ılık suya karıştırılarak günde iki kere aç karnına tortularıyla beraber içilir.

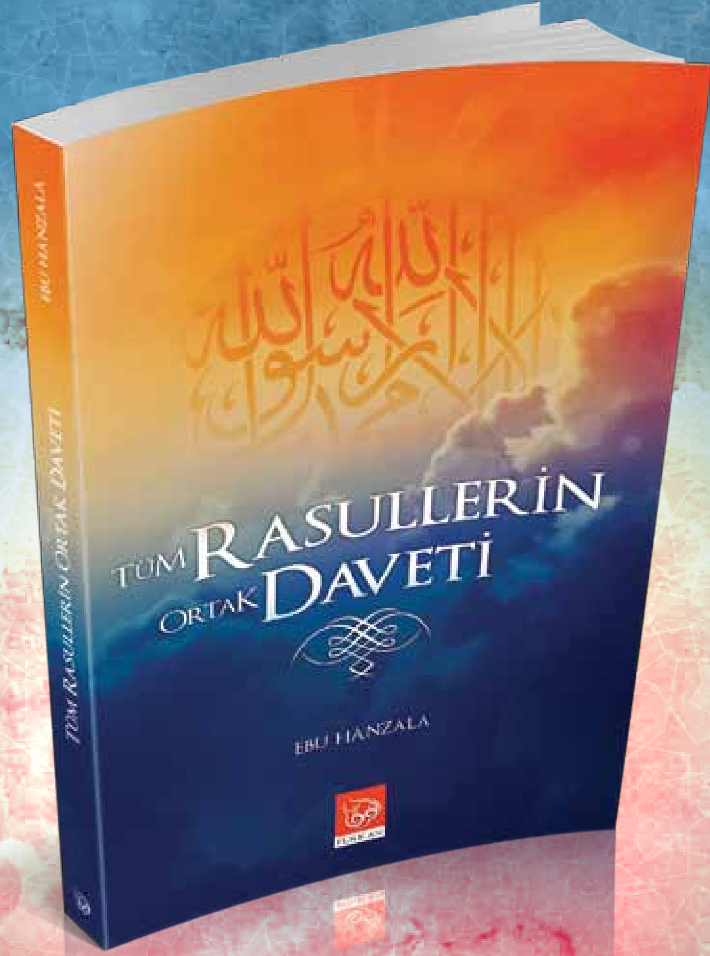

SAĞLIK BİLGİLERİ

- A, D, E ve K Vitaminleri yağ ile çözülen vitaminlerdir. Misal, havuç tükettiğinizde muhakkak yağ ile beraber yiyiniz.
- Et, süt, peynir ve pişmiş yiyecekleri 2 saatten fazla dışarıda bırakmayın.
- Yemek yedikten 2 saat öncesinde banyo yapılmamalıdır. Çünkü iç organlardaki kan, damarların da genişlemesiyle deri yüzeyinde birikerek bayılmalara sebep olabilir.
- Bilinenin aksine, yüksek ateşte kişi asla örtülmemelidir, bu havale geçirmeye sebeptir.

PRATİK BİLGİLER

- Daha lezzetli bir yemek için, soğanı doğrayıp yağda kavururken üzerine bir çay kaşığı toz şeker ilave edin. Yemek piştikten sonra lezzetini siz de fark edin.
- Eti soğuk su ile ateşe koyarsanız besleyici kısmı büyük ölçüde suya geçer. Kaynar suya atarsanız etin üzerinde koruyucu bir tabaka oluşur ve vitaminler ette kalır.
- Çekmecelerin içlerini boşaltmadan temizlemek için, elektrik süpürgesinin ucuna ince bir çorap geçirin.

Çağın Fikir Karmaşasına, Vahyin Rehberliğinde ÇÖZÜM

Tâğut'a Kulluk Etmekten Kaçınıp, Allah'a Yönelenlere Müjde Vardır. Kullarımı Müjdele!

39 / Zümer, 17

